

Kızıl Bayrak

Sendikalaşma girişimlerini toplu tensikatlarla karşılayan,
İş güvencesini ayaklar altına alan sermaye sınıfı ve hükümet,
Grevleri yasaklayarak grev ve toplu sözleşme hakkını da
fiilen ortadan kaldırmaktadır!..

Bu pervasızlığa karşı;

- ✓ “Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!”
- ✓ “Tüm çalışanlara grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı!”
- ✓ “Sınırsız grev ve genel grev hakkı!”

**İstemleri uğruna
mücadeleyi yükseltelim!..**

İÇİNDEKİLER

AB tartışmaları ve düzenin aldatıcı manevraları.....	3
İMF heyetinin Türkiye ziyareti.....	4
Belediye işçisi greve hazırlanıyor...	
5 Haziran'da iş bırakarak alanlara!.....	5
Grev yasağı ve sendikal ihanet.....	6
Lastik-İş bürokratlarına işçilerden yoğun tepki.....	7
Kıbrıs üzerinde AB pazarlıkları.....	8
Türkiye'de siyaset yapmanın zorluğu ve kolaylığı.....	9
KESK İstanbul mitingi.....	10
KESK Mersin mitingi.....	
4 bin emekçi alanlara çıktı!.....	11
Tüpraş işçileri cinayeti protesto ettiler...	12
Kürdistan devrimi ile Türkiye devrimi arasındaki ilişkiler üzerine düşünceler-V.....	13
Nazım Hikmet 100 yaşında! (Orta sayfa).....	14-15
"Farklı tutum"un sahiplerinin pratiği... ..	16
İÜ Merkez Kampüs'te öğrenci eylemi....	17
Parasız ve sınavsız üniversite istiyoruz!..	18
Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi Bülteni'nin Mayıs sayısından...	19
Emperyalizm barışa engel.....	20-21
İspanya'da genel grev hazırlığı ve zirve karşıtlarının ayak sesleri.....	22
Almanya'da metal işçilerinin grevi satış sözleşmesiyle kırıldı.....	23
Emperyalist dünya ve ABD-Rusya ilişkileri.....	24
Sorun çözümün ta kendisi.....	25
Ankara Öncü İşçi-Emekçi Platformu olarak Gökçesu maden işçilerini ziyaret ettik...	26
Mücadele Postası.....	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2002/21 (61) ● 1 Haziran 2002

Fiyatı: 3 Euro

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.com

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

15-16 Haziran, bilindiği gibi, ülkemiz sınıf mücadelesi tarihinde önemli bir gün. Hakların mücadeleye alınabileceği ve korunabileceğinin simgesi. Sınıf belleği, böyle önemli günlerin yeni nesillerce bilinmesi ve değerlendirilmesiyle oluşuyor. Bu nedenle de 15-16 Haziran etkinlikleri büyük bir önem taşıyor. Özellikle de hak gasplarının böylesine fazla, sınıf hareketinin bu derece durgun olduğu bir süreçte.

Elbette, 15-16 Haziran gibi özel bir hareketin yıldönümünü, yine şanına yaraşır bir hareketlilikle anmak en uygun olanıdır. Ancak bu, tümüyle, sınıf hareketinin o günkü seyri tarafından belirlenebilecek bir şey. Bu yılki 15-16 Haziran içinse, eylemli bir anmanın hiçbir işareti görünmüyor. Oysa yukarıda da belirttiğimiz gibi, bugün hak gaspları 15-16 Haziran sürecini kat kat aşmış bir durumda olduğuna göre, pekala, yıldönümü vesile edilerek talepler yükseltilebilir, mücadele güçlendirilebilirdi. Ne yazık ki işçi sınıfı halihazırda bunu gerçekleştirecek bir örgüt ve önderlikten pratikte yoksun durumdadır.

Tam da bu nedenle, sınıf devrimcilerinin her eylem ve etkinliği gibi, 15-16 Haziran etkinlikleri de, önderlik teoriden pratiğe geçirme yolunda bir adım, bir araç olarak değerlendirilmelidir. Yani, bugün ve hemen yaratacağı sonuçlardan ziyade, sınıfla bağların daha uzun vade için kurulması ve geliştirilmesi açısından gerekliliği öne çıkarılmalı ve önemsenmelidir.

Kuşkusuz 15-16 Haziran, dönemin tek imkanı ve aracı değil.

Genel bir durgunluk havası hakim olmasına rağmen, sınıf hareketi yerellerde içten içe kaynamayı sürdürüyor. Grevler-grev yasakları, direnişler ve çeşitli eylemliliklerle işçi ve emekçiler saldırılara karşı öfke ve tepkilerini ifade etmeye çalışıyorlar. Geçtiğimiz günlerde kamu emekçilerinin ve karayolları çalışanlarının eylemleri söz konusuydu. Belediyelerde sıkıntılar ve dolayısıyla da eylemler sürmekte. Her yerelde, işçi ve emekçilerin bu türden her hareketlenmesi sınıf devrimcilerinin müdahalesini fazlasıyla hak ediyor. Tüm çalışma birimlerimiz bölgelerindeki fabrika ve işletmelerin durumunu, sorunlarını ve geliştirecek eylemleri sürekli ve dikkatli bir takip altında tutmalı, gelişmelere yerinde ve zamanında müdahalelerde bulunabilmelidir.

Asıl görev bu olmakla birlikte, gelişmeleri zamanında ve tüm ayrıntılarıyla yayına yansıtılabilmek gerekiyor. Yayın söz konusu olduğunda, gelişmeleri yansıtmak için mutlaka o gelişmenin içinde olmayı da beklememek, herhangi bir nedenle müdahale edemediğimiz gelişmeleri de aktarabilmek gerekiyor.

Düzen cephesi, kendi açısından önemli her gelişmeyi en büyük abartıyla yansıtırken, sınıf cephesinden yaşanan gelişmelerin küçük ve önemsiz addedilmesi sınıf devrimcilerinin işi olamaz. İstenebilir, elbette olayların abartılması değildir. Sadece her gelişmeye, her hareketlenmeye hak ettiği önemi vermek ve bunun sınıfın geneli tarafından öğrenilmesi için üstümüze düşeni yapmak gerekiyor.

Gazetemiz gibi haftalık bir siyasi yayında, sınıf cephesinde yaşanan gelişmelerin haberi önem taşımakla birlikte, bundan daha önemlisi, siyasal gelişmeler konusunda sınıf bakışının yansıtılabilmelidir. Haberler çoğu kez günlük basın tarafından eskitilmiş olmakla birlikte, düşünceler, görüşler sadece devrimci basın, özde devrimci işçi basını olarak gazetemiz tarafından yayınlanabilmektedir. Bu da, öncü işçilerle gündem ve gelişmeler üzerine yapılacak röportaj ve söyleşilerin ne kadar önemli olduğunu göstermelidir. Sadece belirli gelişmelerin yaşandığı süreçlerde ve bu gelişmelere ilişkin değil, ama sistemli biçimde ve ülke ve dünya gündemi üzerine öncü işçi ve emekçilerin görüşlerini almak ve gazetemizde yansıtmak zorundayız. Bu hem, önem verdiğimiz işletmelerle bağımızı düzenli bir periyoda bağlamakta, hem de işçilerin görüşlerinin yer bulabildiği bir yayını düzenli takip etmelerini sağlamakta yararlı olacaktır.

Son olarak, elbette siyasal gelişmeler üzerine görüş ve düşüncelerinin yayımlanmasını istemek, tüm yoldaşlarımızın ve okurlarımızın en doğal hakkıdır.

Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler

"Dünya gerçekleri çok kaçınılmaz budur. Yüzyılın başında, dünyanın henüz büyük görüldüğü, devletler ve ulusların bugünkü düzeyde olmadığı, halklar arası ilişkilerin bu derece yakınlaşmadığı bir dönemde, marksistlerin dünya olaylarını çok büyük bir dikkatle izledikleri ve değerlendirdikleri görülmektedir. Bu marksistler payına, 19. yüzyıldan itibaren hareketin uluslararasılaşması, dünya pazarının oluşması, kapitalist ülkelerin süzgesinde halkların ve ülkelerin kaderlerinin giderek birbirine bağlanması ve emperyalizm üzerinde ortaya çıkan bir dünyayı tanıdılar."

"Dünyanın birliğinin, ülkeler arası ilişkilerin yüz yıl öncesiyle, elli yıl öncesiyle kıyaslanamayacak kadar iç içe geçtikten, halkların kaderlerinin her zamanında çok birbirine bağlandığı, dahası dünyanın emperyalist devletlerin ulusal ve devletler arası ilişkileri dev gelişmelerin imkanlarıyla dünyayı emperyalizm olarak kontrol etmeye başladıkları bir evrede, artık şu veya bu ülkede, şu veya bu bölgedeki olaylara doğrudan politik yapılmaya kendilerine meşru bir hak olarak görebildikleri bir evrede, dünya olaylarına ilgisizlik olamaz, zevk deçil."

"Kendine müdahale edebilecek kuvvetler hakkında, halkların buna karşı direnme gücü, birimleri, olanakları hakkında, çeşitli ülkelerdeki devrimci mücadeleler hakkında bir fikir oluşturan, bunları değerlendirmeyen ve bunları kendi devrimci açısından hi saba katmayanların devrimci bir hedefinin bir eiddetini sınıma."

Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri
Uluslararası Durum Üzerine
Değerlendirmeler

Fiyatı: 2.000.000 TL. (KDV dahil)

EKSEN YAYINCILIK

AB tartışmaları ve düzenin aldatıcı manevraları

Uzun süredir Türkiye'nin resmi siyasi gündemini meşgul eden AB tartışmaları, nihayet bugün (30 Mayıs Perşembe) gerçekleşen aylık MGK toplantısında kabaca bir sonuca bağlanmış bulunuyor. Üstelik hastalığı nedeniyle toplantıya katılmayan başbakanın yarattığı "önemli boşluğa" rağmen. Dahası Çin gezisini bahane ederek bu toplantının sıkıntısından kaba ve ikiyüzlüce bir manevrayla uzağında kalarak kurtulma yolunu seçen MHP şefi Devlet Bahçeli'nin yokluğuna rağmen.

Bu satırlar kaleme alınırken henüz MGK toplantısına ilişkin resmi sonuç bildirgesi yayınlanmış değildi. Fakat sonucun ne olacağı önden, bizzat MGK güdümlü ön propaganda ve kamuoyu oluşturma çabasından belliydi. Nitekim medyanın yansıttığı ilk bilgiler de bu doğrultuydu. Buna göre, tartışmanın merkezinde yer alan temel konularda karar, ya da resmi ifadeyle tavsiye kararı, 'AB'ye uyumdan yana'ydı. Örneğin, 4 ilde sürmekte olan olağanüstü hale 2 il için son verilmesi kararlaştırılmıştı. İdam ile "Kürtçe eğitim ve yayın" konusunda ise, toplantı öncesinde basın üzerinden kamuoyuna yansıtılan ve bolca propagandası ve övgüsü yapılan ordu formüllerine uygun bir orta yol bulunduğu anlaşılıyor. İdam cezası kaldırılacak, ama Öcalan'ın herhangi bir aften "ömür boyu" yararlanmasını kesinlikle engelleyecek biçimde... "Kürtçe eğitim ve yayın", devlet eliyle ve devletin belirlediği sınırlarda gerçekleştirilecek, fakat Kürt halkına herhangi bir maksadı aşan umut aşılardan... Gerisi, AB ile uyum yasalarının bir an önce hazırlanması konusunda MGK'dan hükümete "tavsiye kararı"...

Uzun zamandan beridir sermaye cephesinde yürütülen AB tartışmalarında, MHP'nin belirgin bir biçimde diğer düzen partilerinden ayrı düştüğü görüntüsü oluşturulmuştu. Ayrılık görüntüsünü yaratan en temel iki konu, idam cezasının kaldırılması ile "Kürtçe eğitim ve yayın" hakkı idi. Buna son dönemde bir de Kıbrıs konusu eklendi. MHP özetle, "Apo asılmadan idam cezasının kaldırılmasına karşıyız" diyor ve tüm telkinlere rağmen görünürde bu kararından taviz vermeye yanaşmıyordu. Yaratılan bu sahte ve aldatıcı görüntüyle, sanki MHP Türk milliyetçiliği konusunda son derece hassas, AB yanlıları ise her türlü tavizi vermeye hazırmiş gibi bir yanılsama ortaya çıktı. Oysa ne AB'ci olarak lanse edilmiş olan Mesut Yılmaz ve partisi, ne de son MGK toplantısının da ortaya koyduğu gibi ordu, faşist MHP'den daha az hassaslardı bu konuda.

Tersine, koalisyon ortağı olarak faşist MHP, imzaladığı ve uygulamasına fiilen katıldığı hemen tüm yasa ve kararlarla, demagojik olarak sarıldığı milliyetçi söylemlerinin gerçekte ne kadar sahte, gerçek yurtseverlikten ne denli uzak olduğunu defalarca ve tartışılmaz biçimde kanıtladı. Onun iktidara ortak olduğu son üç yılda, ülkenin tüm ulusal zenginlikleri ve değerleri ölçüsüzce emperyalizme peşkeş çekildi. Tarım, madencilik, iletişim, enerji gibi kilit sektörler başta olmak üzere, ulusal ekonomi adına ne kaldıysa tümüyle yıkıma uğratan ya da emperyalist tekellere sunulması için gereken tüm yasalar bu dönemde çıkarıldı.

Elbette, en az MHP kadar "milliyetçi" geçinen ve şoven bir milliyetçiliğin rantını kullanagelen ordu da ulusal zenginliklerin ve değerlerin bu ölçüsüzce talana açılışı karşısında gıkını bile çıkarmadı. Bu durumda, ordu için olduğu kadar MHP için de milliyetçik adına

geriye bir tek Kürt halkına karşı gerici, kindar ve saldırgan Türk milliyetçiliği, yani tüm rezilliği ile ezen ulus şovenizmi kalıyordu. AB'ye katılım vesilesiyle tartışılan idam cezasının kaldırılması ve anadilde eğitim hakkı konuları, tam da buna ilişkin bir demagojik istismar konuları olarak gündemde duruyordu. Eğer bu konularda da çıkış yapmazsa, MHP'yi MHP yapan ve diğer düzen partilerinden ayıran değerlerden, yani ırkçı-faşist karakterinden geriye pek fazla bir şey kalmayacağı kaygısı, onun bugün "katı" ve "uzlaşmaz" bulunan tutumlarına yol açmış bulunuyor. Ama sonuçta, MHP ile paralel kaygılara sahip olan düzen ordusunun borusunun öttüğü MGK'dan, kitleleri aldatmaya ve sersemletmeye yönelik demagojik kaygıları da bir kenara atmadan, AB'ye uyum yasalarına destek çıkmış bulunuyor.

Sürdürülen tartışmalar ve sonuçta alınmış olan kararlar, bu soygun düzeni açısından ağır basanın emperyalist dünya düzeniyle tam ve sınırsız entegrasyon olduğunu bir kez daha ortaya koyuyor. Bu o derece önemlidir ki, düzenin siyasi egemenlerine, kendi konumlarının meşruluğu ve sürekliliği bakımından vazgeçilmez olan kimi hassas konulardan bile taviz vermeyi göze alılabilmektedir. Her ne kadar bu tavizler emekçi sınıflar ve ezilen Kürt ulusu için taviz niteliğinde bir değer taşımasa da, alınan tutum devletin bu konularda en "hassas" kurumu olarak bilinen ordunun yeşil ışık yakması anlamına geliyor ki, bu da orduya yön verenin kim ya da kimler olduğu konusunda paha biçilmez bir açıklık sağlıyor.

Bilindiği gibi ordu Türkiye'de, en azından '80 darbesinden bu yana, kurumsal olarak da mutlak biçimde devletin en üst karar mekanizması durumunda. Dolayısıyla, eğer devletin en üst karar mekanizması kendi hassasiyet ve eğilimlerine, görünüşte de olsa pek de uygun düşmeyen kararlar alabiliyorsa, bu olgu ona da hükmeden, daha doğrusu çıkarlarıyla onu yönlendiren daha büyük bir gücün varlığına işaret etmektedir. Doğal olarak bu güç, düzenin egemen toplumsal/sınıfsal gücü ve dolayısıyla efendisi olarak işbirlikçi burjuvazinin ta kendisidir. Ve bugün bir kez daha AB konusundaki son dönem tartışmalarına noktayı koyan da, aslında MGK falan değil, yine işbirlikçi sermaye sınıfı ve onun en etkili örgütü konumundaki TÜSİAD olmuştur.

MGK toplantısını önceleyen kısa dönemde TÜSİAD konuya ilişkin görüş ve önerilerini içeren bir açıklama yapmış, bunu gazete ilanları ve medya propagandası ile kamuoyuna malletmeye çalışmıştı. Bu açıklamanın özü ve özeti, AB'ye uyum için gerekenlerin bir an önce yapılması isteminden oluşmaktaydı. Yani MGK'da bugün alınan kararlarda ifadesini bulan adımların kendisi, demek oluyor ki, AB ile uyum yasaları çerçevesinde ne gerekiyorsa aldatıcı ve biçimsel planda da olsa asgaride onun yapılması, bu istemin özünü-esasını oluşturmaktaydı.

AB'ye uyuma ilişkin bu kararlar, biçimsel olarak güya demokratik hak ve özgürlükler alanına aittir. Ancak bu tümüyle bir aldatmacadan ibarettir. Gerçekte bu kararların, gerek içerikleri gerekse de ele alınış tarzlarıyla, demokratik hak ve özgürlüklerle uzaktan yakından bir ilgileri bulunmamaktadır.

Örneğin, en önemli tartışma konularından biri, idam cezası sorunudur. Bilindiği gibi bu ülkede idam cezası her zaman için esasta devrimciler için uygulanmıştır. Fakat 12 Eylül'ü izleyen uzun bir

zamandan beridir sermaye düzeni, devrimciler için idamı yasal biçimde uygulamak yerine fiilen uygulama yolunu tutmuş bulunuyor. Yerine infazlar, kaybettirmeler, işkencede katletmeler, cezaevlerindeki toplu katliamlar, vb., vb., bu işlevi görmektedir. Diktatörlük rejimi bunu daha pratik ve siyasi maliyeti çok daha az bir yol saymaktadır. Bu durumda yasal idam cezasının fazlaca bir anlamı ve işlevi kalmamıştır. Buna rağmen bu konuda gösterilen sahte hassasiyetin devlet nezdindeki biricik gerçek nedeni, Abdullah Öcalan'ın hayatı üzerinden Kürt hareketini tümünden teslim almaktan başka bir şey değildir. Faşist MHP için ise, geçmişte ölçüsüzce istismar ettiği bu sorun, gerici-şoven seçmen desteğini korumaya yönelik bir demagojik istismar alanından başka bir şey değildir.

"Anadilde eğitim ve yayın" hakkına gelince, bu, tüm uluslar gibi Kürt ulusunun da en temel ve vazgeçilmez haklarından biridir. Kürt ulusu, diğer temel haklarının yanı sıra Kürtçe eğitim hakkını da kazanabilmek için uzun zaman ve zorlu bir mücadele yürütmüştür. Fakat yazık ki bu onurlu mücadele belirli bir evresinde zaafa uğramış bulunmaktadır. MGK'da alınan son karar, bir süre önce PKK'nin dilekçelerle gündeme getirdiği içerikten pek farklı değil. PKK güdümlü dilekçeler Kürtçe'nin "seçmeli ders" olarak okutulmasını istiyordu, MGK kararı ise müfredat programı dışında ve seçmeli dil diyor. Yani, isteyen ders saatleri dışında, ve büyük ihtimalle ücretini ödemek suretiyle, Kürtçe öğrenmeyi talep edebilecek. Bu, herhangi bir yabancı dili, örneğin İngilizce'yi öğrenmekten bile geri bir sözde çözümdür. Açıktır ki, bunun Kürt halkının kendi dilinde eğitim hak ve özgürlüğüyle bir ilgisi yoktur. Tüm diğer hak ve özgürlükler gibi anadilde eğitim hakkının da mücadele edilmeksizin kazanılması söz konusu değildir, olamamaktadır.

Durum böyle olduğu halde, düzen cephesinden, demokratik hak ve özgürlüklerde bir genişleme sağlanıyormuş havası yaratılmaya çalışılıyor. Oysa, bugün bizzat bu işin başını çekenler, işçi ve emekçiler ile Kürt halkının yaşama hakkı başta olmak üzere tüm temel hak ve özgürlüklerini ayaklar altına alanlardır. "Uyum" için talepte bulunan AB, "uyum"un zaman geçirmeden sağlanmasını isteyen TÜSİAD, kararlara imza atan MGK... Yani, emperyalistler, yerli işbirlikçileri ve onların hizmetindeki uşak iktidar...

Bu gerçekleri, işçi sınıfı ve emekçilere olduğu kadar Kürt halkına da tüm açıklığıyla anlatmak, egemenlerin yaratmaya çalıştığı yanılsamaları yıkarak, gerçek demokratik hak ve özgürlükler için mücadelenin yolunu açmak zorundayız. Özellikle ihanet ve işbirliği içindeki önderliklerin bu yanılsamadaki paylarının açığa çıkarılması bugün apayrı bir önem taşımaktadır. İşçi ve emekçiler için sendika yönetimlerinin, Kürt halkı içinse PKK'nin (bugünkü adıyla KADEK'in) ihanet ve işbirliği olmaksızın, egemenlerin kitleleri yanıltmada bu derece başarılı olamayacakları ortadadır.

Açık saldırı kararlarıyla kıyaslandığında, bu sahte demokratikleşme girişimi, daha doğrusu saldırısıyla mücadelenin daha zorlu olacağı, daha fazla çaba ve emek gerektireceği açıktır. Komünistleri ve tüm devrimcileri şimdi bu son derece zorlu görevler beklemektedir.

İMF heyetinin Türkiye ziyareti...

Denetim tamam, saldırıya devam!

Türkiye bu yılın başında İMF ile yeni bir stanb-by anlaşması imzalayarak 16 milyar dolar yeni dış borç aldı. İMF'nin bu kadar büyük miktarda bir parayı Türkiye'ye neden verdiği biliniyor. Bu para Ortadoğu'da ABD'ye taşeronluk yapmak, gerektiğinde Türkiyeli işçi ve emekçi çocukların savaşa sürmek karşılığında kan parası olarak verildi.

Fakat bu karşılıksız bir para değildi. Emperyalist finans kuruluşlarına faiziyle birlikte nasıl geri ödeneceği inceden inceye düşünüldü ve taşınılmış ve İMF'ye sunulan niyet mektubuna yazılmıştı. Hükümet, işçi ve emekçilere dönük kapsamlı bir saldırı programı yürütecek, tüm faturayı onların sırtına yüklemek için ne gerekiyorsa yapacak, böylelikle alınan İMF kredisinin aksatılmadan ödenmesi sağlanacaktı. İşlerini şansa bırakmak istemeyen emperyalistler, bir İMF heyetinin sık aralıklarla Türkiye'ye gelip yapılanları yerinde denetlemesini de anlaşmada şart koştu. Dilimlere bölünen kredinin her bir parçası, yapılan denetimin ardından ve şayet uygun görülürse Türkiye'ye verilecekti.

İMF Türkiye Masası Şefi Juha Kahkonen başkanlığında bir heyet geçtiğimiz günlerde bu amaçla Türkiye'ye geldi. Günlerce süren "ikinci gözden geçirme çalışmaları" sonrasında heyet başkanı Juha Kahkonen bir basın toplantısı düzenledi. Hükümete ve uygulanan programa dair bildik övgüleri bir yana bırakırsak eğer, Kahkonen'in basın açıklamasında söyledikleri önümüzdeki aylarda yürütülecek saldırıların ilan niteliğindedir.

Saldırı hızlanarak sürecek

Kahkonen basın açıklamasında, kamuda 40-60 bin civarında fazla istihdam olduğunu, hükümetin bu fazlalığı giderme konusundaki hazırlıklarının tamamladığını açıkladı.

Şimdiye kadar birçok kamu işletmesinde işçilere zorunlu emeklilik dayatılmış, binlerce işçi bu yolla kapı dışarı edildi. Son günlerde kamu kurumlarına ait birçok bölge müdürlüğü kapatılmakta, buralarda çalışanlar başka bir kuruma geçmeye ya da işten çıkmaya zorlandı. Gerek niyet mektubunda yazılanlar, gerekse de Kahkonen'in son açıklaması (ya da talimatı), kamuda tasfiye saldırısının Haziran ve sonrasında daha da yoğunlaşacağını gösteriyor.

Özelleştirmeler konusunda mevcut gidişattan memnun olmadığını dile getiren Kahkonen, "Fakat özelleştirmenin yılın kalan kısmında hız kazanacağını düşünüyoruz" diyerek, İMF'nin hükümetten beklentisini ortaya koymuştur.

İMF İcra Direktörleri toplantısının Haziran ayının ortalarında yapılacağını da anımsatan Kahkonen hükümetin bu toplantıdan önce yerine getirmesi gereken diğer ödevleri şöyle sıralamaktadır. "BDDK tarafından bankalara sermaye arttırılmasına ilişkin

mektupların gönderilmesi, Kamu İhale Kanunu'na yapılması öngörülen değişikliklerin onaylanması, Türk Telekom'un özelleştirme planına uygun adımların atılması".

İMF'nin koşullarından birini oluşturan Kamu İhale Yasası bundan sadece 5 ay önce ve gene İMF istediği için değiştirilmişti. Fakat İMF, yeni çıkarılan Kamu İhale Yasası'nı da yetersiz bulduğu için bir kez daha değiştirilmesini istiyor.

Emperyalizme uşaklıkta sınır tanımayan hükümetin bu onur kırıcı dayatmaya karşı gösterdiği tavır ise ibret verici. Daha İMF heyeti Türkiye'den ayrılmadan, İMF'nin istediği değişiklikleri öngören yeni bir taslak apar topar hazırlanarak meclise gönderildi ve bir-iki gün içinde meclis komisyonlarında görüşülmeye başlandı. İMF'nin talepleri doğrultusunda 15 günde 15 yasayı onaylayan meclisin bu yasayı da 15 Haziran'dan önce çıkaracağına kesin gözüyle bakmak gerekiyor.

Söz konusu yasa devlet ihalelerinde emperyalist tekelere birçok kolaylıklar sağlıyor. 2003 yılı başında yürürlüğe girecek yasa sayesinde, emperyalist tekeller neredeyse Türkiyeli şirketlerle aynı koşullar altında devlet ihalelerine katılabilecekler.

İMF programının başarı şansı yok

Bu programın gerçek amacının dış borç ödemelerini güvenceye almak, sömürü ve yıkımı derinleştirmek, krizin faturasını işçi ve emekçilerin sırtına yıkmak olduğu açık. Bu anlamda başarıyla

uygulandığı da söylenebilir. Fakat gerek hükümetin, gerekse de İMF yetkililerinin söylediklerine bakılacak olursa, bu program aynı zamanda Türkiye ekonomisinin büyümesine ve ülkenin kalkınmasına da hizmet edecekmiş. Kahkonen, "Politikalar oldukça ileri görüşlü olup, yapısal reformlarla desteklenmektedir. Tüm bu politikaların hızlı büyüme ivmesinin yakalanmasına yardımcı olacağını düşünüyorum" diyor örneğin. Bir an bile düşünmeden bunun büyük bir yalan olduğunu söyleyebiliriz. Bu sözler başka bir İMF memuru olan Cottarelli'nin bundan sadece 1.5 yıl önce söylediklerine ne kadar benziyor. O da her şeyin yolunda gittiğini söyleyip toz pembe tablolar çizip dururken, birdenbire her şey tepetaklak olmuştur.

İMF reçetelerine hayır!

Zaten başka türlü de mümkün değildir. Emperyalizme kölece bağımlılık ve yıllardır uygulanan yıkım politikaları, Türkiye ekonomisinin üretim yapısını ve dolayısıyla gelişme olanaklarını büyük ölçüde tahrip etmiş durumdadır. Bu nedenle Türkiye kapitalizminin yapısal sorunları daha da ağırlaşmış, ülke ekonomisi emperyalizme bağımlılık ilişkileri içinde her gün daha da hızlanan bir girdabın içine

sokulmuştur. Altyapısı tahrip olmuş bir ekonominin ise kendi ayakları üzerinde doğrulma olanakları tükenmiş demektir. Bugün yayılmaya çalışılan iyimserlik havaları, "her şey çok iyi gidiyor" söylemleri birer yalandan başka bir şey değildir. Emperyalizmin ve İMF programlarının, bağımlı bir ülkeye, hele ki o ülkenin işçi ve emekçilerine hayır getirdiği görülmemiştir.

Tarihinin en büyük krizlerinden birini tam da İMF politikalarını en büyük sadakatle uyguladığı için yaşayan Arjantin'in Sermaye Piyasası Kurulu (SPK) Başkanı Narciso Munoz geçtiğimiz günlerde Türkiye'de idi. "İMF bize önerdiği kur politikasının tıkanıldığını krizin eşğine geldiğimiz zaman fark edebildi. Biz politikalarımızı İMF'ye kitlemek yerine kendi değerlendirme mekanizmalarımızı çalıştırmış olsaydık bu duruma gelinmezdi. Türkiye şimdi aynı yolda. Dikkatli olun" diyor.

Bu söylenenleri dikkate alması gerekenler sermayedarlar ve onların hizmetkarları değildir. Onlar çürüyüp kokuşmuş düzenlerinin nasıl bir akıbete doğru gittiğini çok iyi biliyorlar. Sadece ve sadece o kaçınılmaz akıbetlerini geciktirmek için uğraşıyorlar. Bu sözlerden anlamlı dersler çıkarmaları gerekenler işçi ve emekçilerdir. İMF saldırı programları kaldırılıp atılmadıkça, bunun için gerekli birleşik mücadele örgütlenmedikçe, kriz, yıkım, sömürü ve yoksulluk bizim kaderimiz olmaya devam edecektir.

Kaderimizi ellerimize almak için harekete geçmeliyiz.

Belediye işçisi greve hazırlanıyor...**5 Haziran'da iş bırakarak alanlara!**

Belediye TİS'lerinde uyuşmazlık süreci devam ediyor. Şu an birçok belediyede görüşmeler resmi arabulucu gözetiminde sürdürülüyor. Genel-İş Ankara Yenimahalle ve Mamak belediyelerinde grev kararı aldı. Bir-iki hafta içinde görüşmelerden sonuç alınmadığı takdirde, sendikaların birçok yerde daha grev kararı almaları gerekiyor. Hükümet lastik sektöründe yaptığı gibi sudan bir gerekçeyle yasaklamazsa eğer, en geç iki ay içinde birçok belediyede greve çıkılmış olacak.

Grev hazırlıklarına şimdiden başlanmalıdır

Grev kararlarının alınması için en kolay yönünü oluşturuyor. Geçmiş deneyimlerin de gösterdiği gibi, bu sektörde grevlerin başarıyla hayata geçirilmesi ve işverene karşı etkili bir yaptırım gücüne dönüşmesi için önden çok ciddi bir hazırlık ve grev aşamasında da son derece örgütlü ve bilinçli hareket etmek büyük önem taşıyor.

Zira belediye işçileri hizmet sektöründeler. Yaptıkları işler sadece işverenleri değil o bölgede yaşayan bütün bir toplumu ilgilendiriyor. Ve eğer grevin haklılığı topluma en iyi şekilde anlatılamaz, işverenlerin anti-propagandası başarıyla göğüslenmez ve toplumun grevden dolayı yüzyüze kalacağı bir takım sorunlar yerinde yöntemlerle ortadan kaldırılmazsa, grev silahı ters de tepebiliyor. Bu nedenle, grev ihtimalinin bulunduğu yerlerde belediye işçilerinin daha şimdiden aktif bir greve hazırlanmaları, bölgedeki halkı eylemin yanına çekmek için çaba içine girmeleri büyük önem taşıyor.

Belediye grevleri yasaklanma tehdidi altında

Geçen sözleşme döneminde hükümet belediye grevlerini yasaklamıştı. O günden bu yana başka sektörlerdeki bir dizi grev daha hükümet tarafından yasaklandı. Bunun son örneğini lastik grevlerinin yasaklanması oluşturdu. Sermaye, hükümetin elindeki grev erteleme yetkisini grev ve toplu pazarlık hakkına dönük sistemli bir saldırıya dönüştürdü.

Şimdi belediye işçisinin grevi bir kez daha aynı tehditle karşı karşıya. Bu aynı zamanda şu anlama da geliyor. Grev ve toplu pazarlık hakkının, işçi sınıfının bu tarihsel kazanımlarının sermayeye karşı savunulması sorumluluğu bu kez belediye işçisinin omuzlarında.

Sermaye uyguladığı İMF-TÜSİAD saldırı programının tam başarısı için hak gasplarından en ufak bir geri adım atmaya dahi yanaşmıyor. Bu konuda esnemektense, işçi ve emekçilere karşı devletin elindeki baskı ve zor araçlarını devreye sokmayı tercih ediyor. Bunun için kendi yasalarını, mahkeme kararlarını dahi en kolay bir şekilde çiğneyebiliyor ya da işine geldiği gibi yorumlayıp uyguluyor.

Bu durum belediye grevlerinin yasaklanması ihtimalini daha da güçlendiriyor. O halde belediye işçisi sürece dair hazırlığını sadece grev için değil, grev yasakları için de yapmalıdır. Grevin yasaklanmasına karşı şimdiden eylem planları

oluşturulmalı, buna uygun bir iç örgütlenmeye gidilmelidir.

5 Haziran iş bırakma eylemine en iyi şekilde hazırlanmak gerekiyor

Belediye-İş Sendikası hem ödenmeyen ikramiyeler nedeniyle, hem de toplu sözleşme görüşmelerinde işverenler üzerinde baskı oluşturmak için, 5 Haziran'da bir günlük iş bırakma kararı almıştır. Belediye-İş'in bu eylemini aynı zamanda grev yasaklamasına karşı alınmış bir tutum olarak değerlendirmek gerekmektedir. Ki bir çok

belediye işçisi de bunu böyle ifade etmektedir.

Şu ana kadar sadece İstanbul şubelerinde bu eylemle ilgili somut bir hazırlık göze çarpmaktadır. Dolayısıyla bir günlük iş bırakma kararının ne yaygınlıkta ve ne kadar ciddiyetle hayata geçirileceği henüz belli değildir. Fakat önemli olan, sendikaların görüşmelerin kritik bir evresinde ve grev kararlarının hemen öncesinde bu türden bir eylem için karar almış ve çağrı yapmış olmasıdır. Eylemin sendika tarafından ne ölçüde sahiplenileceğini, ne yaygınlıkta yaşama geçirileceğini şu an için tartışmak gereksizdir. Şu anda önemli olan bu olanağın en iyi şekilde değerlendirilmesidir.

Sermayenin saldırılarına, grev ve toplu pazarlık hakkının gaspına karşı bu eylem olabildiği kadar güçlü bir tepkiye dönüştürülmelidir. Bunun için

de mümkün olduğu kadar kitlesel, mümkün olduğu kadar yaygın bir şekilde sahiplenilmesi gerekmektedir. Belediye-İş'in örgütlü olduğu işyerlerinde en geniş katılımın sağlanması, yanı sıra Genel-İş üyesi belediye işçilerinin aktif desteğini örgütlemek için çaba gösterilmesi, diğer sektörlerden işçilerin de yapılacak sokak eylemlerine, yürüyüşlere kitlesel destek vermesi için ne yapılıyorsa yapılmalıdır.

Belediye işçisinin güncel şiarı şudur: "5 Haziran'da iş bırakarak alanlara!" Öncü işçilerin ve devrimcilerin görevi ise, hem 5 Haziran'ın yaygın ve güçlü geçmesini sağlamak, hem de bu eylemi daha ilerisi için bir imkana dönüştürmektir.

Belediye-İş İstanbul 2 No'lu Şube Mali Sekreteri ile konuştuk...**"Belediye işçisi yüzünü sokağa dönmeli"**

Bir hafta önce lastik işçilerinin grevi ertelendi. Birçok belediyede de TİS'ler uyuşmazlıkla sonuçlandı. Grev koşullarında hükümetin belediye işçilerinin grevini de ertelemesi güçlü bir ihtimal. Buna karşı belediye işçisi ne yapmalı? Grev hakkına nasıl sahip çıkmalı?

Bizim sözleşmelerimiz tıkanı. Birçok yerde uyuşmazlık zaptı tutuldu. Burada işverenin çok katı bir tutumu var. Yüzde on-onbeş dayatılıyor. Bu durumda da elbette grev kaçınılmazdır. Bayram Meral'in bir sözü var (onun sadece bu sözünü seviyorum) en iyi sözleşme masada biten sözleşmedir. Ama bu koşullarda da grev kaçınılmazdır. İMF ve DB'nin bu ülkede uyguladığı politikalar, hayata geçirdiği tek tek saldırılar karşısında bu ülkede ciddi bir toplumsal muhalefet yok. Dolayısıyla işçi sendikalarının grev kararları almaları İMF ve DB'nin politikalarını ters yüz edebilir. Bununla birlikte ciddi bir toplumsal muhalefet de gelişebilir. Hükümet bu tedirginlikle hareket ediyor ve grevleri erteliyor. Aslında grev erteleme diye bir şey de yok, yasaklamaktır bu. Direk olarak baskıyla, faşizan yöntemlerle grev hakkının ortadan kaldırılmasıdır.

Bizim işkolumuz başka işkollarından çok farklı. Biz üretim yapan bir işkolu değiliz. Hizmet

işkoluyuz. Üretim yapılan işkollarında grev çıktığı zaman işveren zarar eder. Bizim ise tam tersi. Buradan belediye işçilerinin ne yapmaları gerektiği de ortaya çıkıyor. Yani bizim grev çıktığımızda, grev pankartını asıp altında oturmamız pek bir şey ifade etmiyor. Biz eğer tamamen sokağa dönük hareket edersek o zaman başarılı oluruz.

Elbette siyasi iktidar greve çıkmamızı da, sokağa çıkmamızı da istemeyecek. Sorun onların istemlerine boyun eğip yerine mi getireceğiz, yoksa var olan örgütlü gücümüzü tutarlı bir çizgide sokağa dönük olarak mı kullanacağız? Belediye işçileri ancak sokakta kazanabilirler. Siyasi iktidar işçilerin ve emekçilerin daha çok ezilmesini istiyor, bizler ise bu kesimin çıkarlarını savunuyoruz. Geçen sözleşme döneminde grevimiz ertelendiğinde, ilk tepkimiz belediyenin önünde iki gün oturma eylemi yapmak oldu. Bunun polis boyutu var elbette, ama sendikaların tekrar toparlanması için de militan eylemlere ihtiyaç var. Zaten işkolunda özelleştirme, taşeronlaştırma had safhada. Belediye işçisi kazanmak için yüzünü sokağa dönmeli.

Grev yasağı ve sendikal ihanet

Lastik grevleri geçtiğimiz hafta Bakanlar Kurulu tarafından ertelendi. Bu erteleme pratikte yasaklama anlamına geliyor.

Elbette ki hükümetin bu kararının gerisinde sermayenin bir takım çıkar ve planları yatıyor. Lastik patronlarının daha günler öncesinden hükümete grevleri ertelemesi için telkinlerde buldukları, öte yandan gazetelere boy boy ilanlar vererek kamuoyunu kendi yanlarına çekmek için uğraştıkları biliniyor. Dolayısıyla uzaktan bakılınca lastik grevlerinin yasaklanmasına karşı yapılacak pek bir şey yokmuş gibi görünüyor.

Evet, hükümet sermayenin hükümeti, yasalar sermayenin yasaları. Peki lastik grevlerinin yasaklanmış olmasını sadece bu nedenlere dayanarak açıklamak mümkün müdür? Kuşkusuz ki hayır. İşverenlere ve hükümete böylesine pervasızca davranma cesareti verenlerin sorumluluğunu görmemek olur bu.

Bir Brisa işçisi, grevler yasaklandıktan ve sendika sözleşmeyi imzaladıktan sonra işyerinin yemekhanesinde yapılan toplantıda, Lastik-İş Başkanı Abdullah Karacan'a, "Dik dursaydık bu durumda olmazdık" diye sesleniyor. Hayli gecikerek söylenmiş ve işçilerin çoğu tarafından da kabul gördüğü anlaşılan bu fikir, grev yasağının arkasındaki asıl önemli noktaya işaret etmektedir.

Ne sendika ne de işçiler toplu sözleşme döneminde ve greve hazırlık günlerinde sermaye karşısında "dik durmayı" başaramamışlardır. Kuşkusuz ki burada "dik durmak" sınıfın çıkarları ve hakları için dişe diş bir mücadeleyi göze almak ve bunu alınan kararlarla, yapılan hazırlıklarla, sergilenen davranışlarla ortaya koymak anlamına gelmektedir.

"Kesinlikle söyleyebiliriz ki, işverenler düşük ücret zammıyla bu toplu sözleşme dönemini de atlatma konusunda hükümetten daha çok Lastik-İş'in başındaki faşist sendika bürokratlarına güvenmektedirler."

"İşverenlerin bu güveni boşuna değildir. Lastik-İş yöneticileri ne becerikli sınıf işbirlikçileri olduklarını daha 6-7 ay önce yaşanan tensikat saldırısı sırasında en açık şekilde göstermişlerdir." (SY Kızıl Bayrak, sayı: 58)

Sürecin de gösterdiği gibi, bu faşist bürokratlar işverenlerin güvenini boşa çıkarmadılar. İşverenin düşük ücret politikasıyla yetinmeyeceği, daha köklü kazanımları da geri almayı amaçladığı bilindiği halde, işçileri buna karşı mücadeleye hazırlama konusunda hiçbir şey yapmama yoluna gittiler. Hiçbir yaptırım gücünün olmayacağını bile bile hükümete ve işverenlere uyarılarda bulunmakla, Ankara'da sayısız görüşmeler yapmakla vakitlerini geçirdiler.

Bu basit bir aymazlık değil, izledikleri sınıf işbirlikçisi çizginin doğal bir sonucuydu. Lastik-İş yönetimi yeniden faaliyete geçtiği '90'lı yıllar boyunca utanç verici bir sınıf işbirlikçisi çizgi izledi. "Çağdaş sendikacılık" adına, "çalışma barışı" adına işverenlerle kolkola girmekten, işverenle işçinin çıkarını aynıymış gibi göstermekten kaçınmadı. "Toplam Kalite Yönetimi"nin lastik fabrikalarında uygulamaya sokulmasına destek verdi. İşçilerde sınıf bilincinin ve sınıf kimliğinin gelişmesine değil, tersine tam da işverenlerin istediği gibi şirket kimliğinin gelişmesine yardımcı oldu.

Sözleşmelerde işyerini korumak adına hak gasplarının, düşük ücret zamlarının altına imza atmaktan kaçınmadı. Son olarak ise krize karşı işyerlerini korumak adına, yürürlükteki toplu iş sözleşmesini işverenlerle birlikte rafa kaldırdı. Rafa

kaldırılan sözleşme yerine ücret kayıplarına dayalı bir protokol imzalandı.

Bu arada Lastik-İş, tıpkı bağlı bulunduğu DİSK gibi, geçmişte sahip olduğu ilerici değerlerden de büyük ölçüde koşturdu. Sonunda faşist bürokratlar tarafından sendikanın merkez yönetimi ele geçirildi. Sendika sınıf işbirlikçisi kimliğine daha uygun bir üst yönetime de böylece kavuşmuş oldu.

O nedenle bugün sendika yönetiminin, "hükümet başlamamış bir grevi erteliyor" diye bağırmasının da, "bu yasağa karşı sonuna kadar mücadele edeceğiz" sözlerinin de hiçbir inandırıcılığı bulunmuyor. Nitekim Yüksel Akkaya *Evrensel*'deki yazısında, son derece haklı olarak, Abdullah Karacan ve diğer Lastik-İş yöneticilerine şunları söylüyor: "Ya işinizi iyi yapın, biraz yasaları bilin, ya da susun! Daha fazla rezil olmayın... Toplam Kalite Yönetimi ve küreselleşme iyidir derken düşünecektiniz bunları... Bir de kalite ödülü alırken, patronunuzu omuzlarınızda taşıırken..."

Lastik işçisinin ağırlaşan sorumluluğu

Sendika izlediği sınıf işbirlikçisi çizginin gereklerini yerine getirerek grev ve toplu sözleşme hakkına sahip çıkmak adına hiçbir şey yapmadı. Fakat lastik işçisi de bu konuda üzerine düşen sorumluluğu yerine getiremedi.

Lastik işçisi aslında mücadelecilerle geçmişte sahip. Fakat diğer sektörlerle kıyaslandığında ücretlerin ve kimi hakların bir parça daha iyi olması, öte yandan

işveren ve sendikanın işçilerdeki sınıf bilincini köreltmek için uyguladığı sistematik politikalar, bu mücadeleciler kimliğinin parça parça aşınmasını sağladı. Sınıf hareketindeki geri çekilme ve yıllardır süren durgunluk, hak alma bilincinin, haklar için örgütlenip mücadele etme anlayışının zayıflamasını daha da kolaylaştırdı.

Denebilir ki, lastik işçisi uzunca bir aradan sonra ancak son iki yıldır işverenin ve sendikanın gerçek yüzüyle tanışıyor. Çünkü sermayenin saldırıları son iki yıldır giderek yoğunlaşıyor, işçi sınıfının az çok ayrıcalıklı kesimlerini de vurmaya başlıyor. Geçen TİS döneminde grevin yasaklanması işçiler arasında belli tepkilere neden olmuştu. Ardından kriz nedeniyle sözleşmenin rafa kaldırılması ve bundan bir süre önce yaşanan kapsamlı tensikat saldırısı, lastik işçileri arasında işverene ve sendikaya karşı derin bir hayal kırıklığı yarattı. Son yaşananlar ise bunu daha da arttırmış bulunuyor.

Ortaya çıkan olanaklar iyi değerlendirilmelidir

Sonuç olarak, lastik sektöründe sınıf işbirlikçisi sendikal çizginin teşhir olduğunu, işçilerin ise artık işveren ve sendika yönetimi konusunda daha açık bir fikre sahip olduğunu söyleyebiliriz. Bunun anlamı lastik işçisinin dostunu düşmanını daha iyi ayırt etmeye başlaması ve mücadelede yeni arayışlar için zeminin düzlenmiş olmasıdır. Grev yasaklamasına ve satış sözleşmesine duyulan öfke bugün ancak sınırlı bir tepkiye yol açsa da, ilerisi için taşıdığı önem büyüktür. Lastik sektöründe uzun zamandır gizlenen, üzeri örtülen sınıfsal çelişkiler ortaya çıkmış, saflar netleşmeye başlamıştır. Burada ortaya çıkan olanaklar gerektiği gibi değerlendirilebilirse eğer, lastik işçisi sınıf hareketinin gelişiminde üzerine düşen rolü oynamaya aday kesimlerden biridir.

Brisa işçileri sendikaya karşı tepkili...

"Böyle bir sözleşme ve sendika görmedik"

23 yıldır Brisa'da çalışan Mustafa Karadeniz: "Biz hiçbir dönem böyle bir sözleşme ve sendika görmedik. Grevler zor geçebilir, kararlar zor olabilir, ama bunlar işçinin içine girerek, anlatarak alınmalıdır. Patronların tutumu ve hükümetin onlardan olduğu zaten ortada. Yeni bir şey yok, ama sendika zayıf davrandı. Durum daha da kötüye gidiyor. Sendikayı bırakmayı düşünen işçiler var. Bu kadar kötü bir durum olabilir mi? İşçiler olarak bu yönetimin bir an önce istifa etmesini istiyoruz."

15 yıllık Brisa işçisi Mustafa Özkan: "İşçi sindirildi, susturuldu. Yöneticiler Ankara'dan İstanbul'a gittiler. Hiç değilse temsilcilerle görüşüp işçinin fikrini alabilirlerdi. Kimse sendikanın tepesine oturdum ve sendika benim zannetmesin."

Brisa İşyeri Bastemsilcisi Selahattin Sayar: "Eğer sendikalar, konfederasyonlar sessiz kalırsa, yöneticiler memur sınavına girmek için torpil ararlar. Bu gidişle sendikaların 2 yıl ömrü var. Duyduğum kadarıyla bugün sabah sözleşme bitmiş. Lastik-İş ile işverenler tüm fabrikalar için geçerli olacak sözleşmeyi imzalamışlar. İşçinin ruh hali tamamen bozuldu. Bu tarihten sonra iş barışı olamaz. İşçilerin sendikaya olan güvenleri de kayboldu. Ama biz işçi sınıfı bilinci içinde mücadelemizi sürdüreceğiz."

(24 Mayıs '02 tarihli *Evrensel* gazetesinden...)

Lastik-İş bürokratlarına işçilerden yoğun tepki

Grevlerin yasaklandığının açıklanmasının hemen ardından, patronlar ile sözleşmeyi imzalayan Lastik-İş bürokratları 23 Mayıs günü, biri Pirelli önünde, diğeri ise Brisa da olmak üzere iki toplantı gerçekleştirdiler. Brisa işçisinin tepkisinden çekinen sendikacılar, önceki yıllarda olduğu gibi üç fabrikanın işçilerini aynı yere toplamak yerine, onlarla farklı yerlerde konuşmayı tercih etmişlerdi.

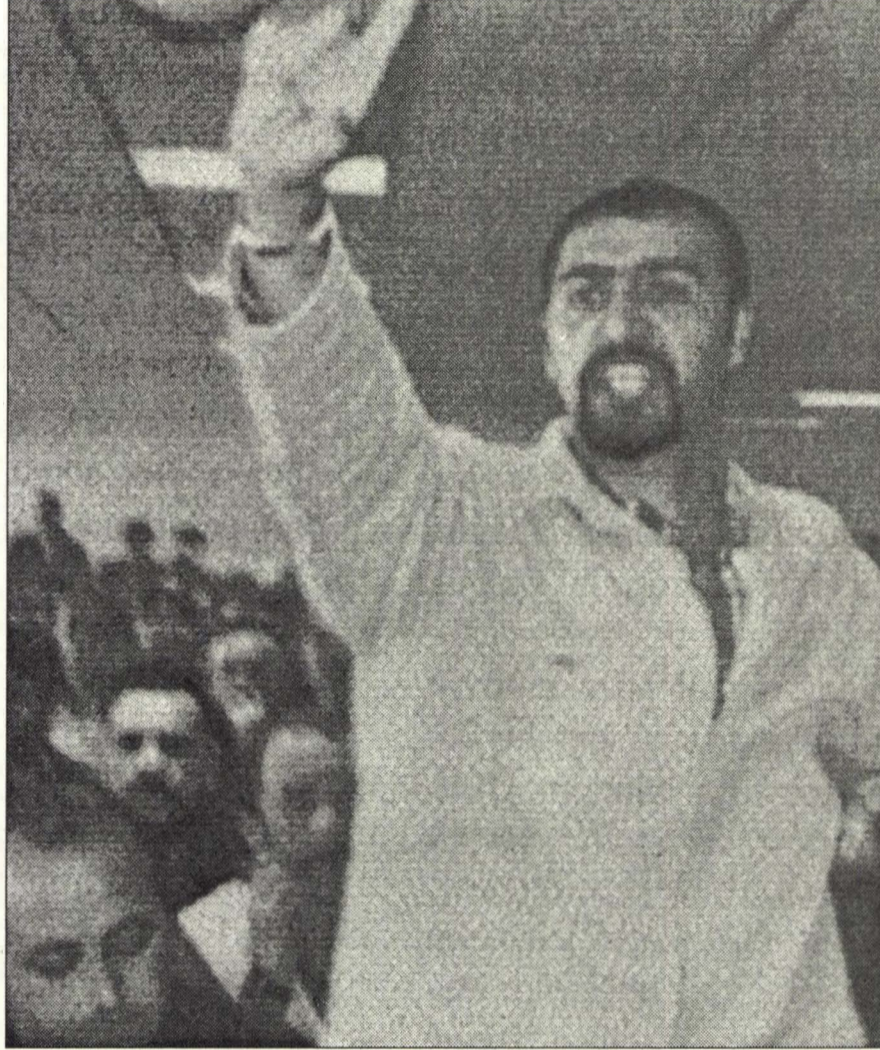
Pirelli önünde 500 civarında işçiye hitaben bir konuşma yapan sendika başkanı Abdullah Karacan, sözleşmeyi imzalamalarını haklı göstermek için, "30 yıllık haklarımız sözleşme Yüksek Hakem Kurulu'na götürülerek elimizden alınmak isteniyordu. Buna izin veremezdik. Tek tesellimiz de sözleşmeyi imzalayarak bu haklarımızı korumuş olmamızdır" diye konuştu. Grev yasağına karşı işçilerin fiili mücadelesini örgütlemek yönünde hiçbir şey yapmayan sendika başkanı, patronların grevleri erteletmek için ilan verdiklerini, kendilerinin de buna karşılık ilan verdikleri söyleyerek, sınıf mücadelesinden ne anladığını ortaya koydu.

İkinci toplantı Brisa'nın yemekhanesinde yapıldı. Karacan burada da sendikanın tutumunu savunan bir konuşma yaptı. Ayrıca Karacan hiçbir kararı yönetim olarak kendi başlarına vermediklerini iddia etti.

İşçiler ise Karacan'ın konuşmasına tepki gösterdiler. "İki yıl sonra da mı aynı durum olacak" diye soran bir işçiye memleket meseleleri üzerine vaaz vermeye kalkışan Karacan, Lastik-İş'in kendi başına bir şey

yapamayacağını söyleyerek, topu konfederasyonlara attı.

Başka bir işçinin "niye gelip bize sormadınız"

demesi üzerine de, sözleşme imzalamak için yetkisinin olduğunu söyledi. İşçiler Abdullah Karacan'a, "Söz hakkı tabanındır başkan. Ben toplantıya gidiyorum diye haber verip kafanıza göre bitirmeniz bu sendikaya yakışmaz. Ankara'ya mekik dokudunuz. Dik dursaydık bu durumda olmazdık" diye tepki gösterdiler. Söylediklerinden bir türlü tatmin olmayan ve öfkeleri dinmeyen işçilerin, "sağlam duracaktık, sendikanın onurunu ayaklar altına aldınız" diyerek Abdullah Karacan'ın çevresini kuşatmaları üzerine, sendikacılarla işçiler arasında itişmeler yaşandı. Karacan ise adeta bir kabadayı gibi konuşmaya; işçilere "Yok ya. Geçen dönem ne oldu. Saygılı davranın. Yüksek Hakem Kurulu'na mı gitseydik. Ben genel başkan olarak buna müsaade etmem" demeye başladı.

İşçileri susturamayan Abdullah Karacan iyice çileden çıktı ve "Bana konuşma git işverenine konuş. Aslansan ona konuş. Genel başkanınla böyle konuşamazsın. Bırak bunları!" şeklinde bağırıp çağırıyordu. Tartışmalara son noktayı bir işçi koydu. El hareketleriyle arkadaşlarının susmasını sağlayan işçi Abdullah Karacan'a dönerek, "Yasalara yasayla karşılık verilmez başkan. Ekmeğimiz elden gidiyor. Bu işi beceremiyorsun. İstifa et başkan." diye bağırıyordu.

Brisa yemekhanesinde yüzlerce işçiyle sendika başkanı arasındaki bu tartışma, lastik sektöründe kimin kime hizmet ettiğini bir kere daha ortaya serdi.

SASA işçisi sınıf adına mücadele ettiğinin bilinciyle hareket etmelidir!

SASA'da greve çıkılmasına birkaç gün gibi çok az bir süre kaldı. Grev kararının alınmasından bu yana işverenin uzlaşmaz tutumunda ise herhangi bir değişiklik yok.

Bugüne kadar parça parça, toplam 170 işçi ücretsiz izine çıkarıldı ve hala ücretsiz izin uygulaması devam ediyor. Sendikanın açıklamasına göre, toplam 200 işçi ücretsiz izine çıkartılacak. Bu sessizliğin ve tepkisizliğin sonucunda bu sayının katlanarak artacağını söylemek kehanet olmayacaktır.

Çalışma yaşamında ücretsiz izin uygulamasının hiçbir yasal dayanağı olmamasına rağmen kapitalistler kendi çıkarları doğrultusunda tamamen keyfi bir uygulama içindeler. İşçi sınıfı bu saldırıya karşı her türlü mücadele yol ve yöntemlerini hayata geçirmeli ve karşı duruşu sağlamalıdır.

Lastik işçilerinin grevinin ertelenmesinin ardından SASA'da greve çıkılması daha bir önem kazanmıştır. Lastik işçilerinin grev kararını "milli güvenlik" gerekçesi ile erteleyen hükümet SASA ve belediyelerde alınan grevleri de erteleme yoluna gidebilir. Böylece hükümet bu grev erteleme kararı ile TİS'leri devam eden işverenlere açık bir mesaj veriyor. Siz bildiğinizi okuyun, nasıl olsa ben

grevlere izin vermem demeye getiriyor. IMF ve sermaye uşağı hükümet toplu sözleşme ve grev hakkını ortadan kaldırmaya, sermaye sınıfı için dikensiz gül bahçesi yaratmaya çalışmaktadır.

Hükümetin grev ertelemesini fırsat bilen Lastik-İş yöneticileri apar topar sözleşmeyi bitirdiler. Bunu da kendilerine göre gerekçelendirerek "ne yapalım, grev erteleme elimizi kolumuzu bağlıyor" dediler. Oysa işçi sınıfı bir takım hakları dışı dış bir mücadele ile bedel ödeyerek kazanmıştır. Kolay kolay da bu haklarından vazgeçmemelidir. Kendi geleceğini ilgilendiren konularda söz ve karar yetkisini işbirlikçi sendika ağalarına bırakmamalıdır.

SASA grevinin Adana ve Türkiye işçi sınıfının geleceği için anlamı ve önemi büyüktür. Çünkü sadece düşük ücretlere karşı yapılan bir grev değildir. Aynı zamanda esnek çalışmaya karşı da bir tavır olduğu için bu grevin sahiplenilmesi ve geniş bir sınıf dayanışmasının örülmesi gerekmektedir. SASA işçisi de hem kendi geleceği hem de sınıf kardeşlerinin geleceği için mücadele ettiğinin bilinciyle hareket etmelidir.

SASA işçisi yalnız değildir!

Yaşasın sınıf dayanışması!

SY Kızıl Bayrak/Adana

Belediye işçileri ile grev ertelemeleri üzerine konuştuk...

Sendika ile işveren anlaşmış olabilir

- Hükümet lastik işçilerinin grevini erteledi. Şimdi sıra belediyelerde. Geçen senelerde yaşananlar bunun böyle olacağına işaret ediyor. Bu konuda siz ne düşünüyorsunuz?

1. işçi: Bugüne kadar sendika bu konu hakkında bizi bilgilendirmedi. Yani grevin belediyelerde de ertelenebileceği konusunda bir fikrimiz yok.

Televizyonlarda lastik işçilerinin grevinin ertelendiğini duymuştum. Bizim durumumuz şu anda grev aşamasına geldi. Ertelenirse ertelenecek. Ama ertelenmezse greve gitmeyi düşünüyoruz. Arabulucu hala gelmedi, şimdiye kadar gelmesi lazımdı. Bence bu sendikayla işverenin kendi aralarında anlaşması gibi görünüyor. İşveren zaten yasal olanaklarını sonuna kadar kullanıyor. Ne kadar geç anlaşma sağlanırsa işveren için o kadar iyi olacaktır. Yadırganacak tek durum sendikadan bir açıklama yapılmamasıdır.

2. işçi: Bildiğiniz gibi 4 Haziran'da grev kararımız var. Lastik grevinin ertelendiğini haberlerden duyduk. Şu ana kadar bizim grevimiz konusunda böyle bir açıklama yapılmadı. Bu konuyu daha iyi sendikalar bilir ve ona göre hareket edilir. Şu anda tek düşüncemiz önümüzdeki grevin hazırlıklarını yapmak.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Kıbrıs üzerinde AB pazarlıkları

M. Atak

Ocak ayı ortalarında başlayan ve Haziran ayında bir çözüm parolasıyla sürmekte olan Denktaş-Klerides görüşmelerinin derin ayrılıklar yüzünden tıkandığı söyleniyordu. Tam bu aşamada BM Genel Sekreteri Kofi Annan'ın adayı ziyaret etmesi, tıkanan görüşme yolunun yeniden açılacağı safsatasıyla sunuldu.

Annan'ın ziyareti 14 Mayıs'ta gerçekleşti. Annan önce Klerides, sonra Denktaş ile görüştü. Akşam yemeğinde de üçlü bir zirve gerçekleştirildi. Annan zirve sonrasında Haziran ayında bir çözüm konusunda son derece iyimser olduğunu açıkladı. Ama Klerides başından beri kötümserken, önceleri iyimser olan Denktaş da kötümserleşti.

Gerçekte Annan'ın ziyareti amacına ulaşamadı. Bununla birlikte, ABD ve AB'nin soruna acil çözüm bulunması istemi, Denktaş öncelikli olmak üzere iki tarafa da resmen bildirmiş oldu.

Annan'ın ziyareti öncesi ve sonrasında medyada sürekli olarak iki taraf arasında "derin görüş ayrılıkları" vurgulandı. Sanki başka türlü olması mümkünmüş gibi. Zira iki tarafın burjuvazisi (dolayısıyla Yunan ve Türk burjuvazisi) arasında AB pastasından pay kapma yarışı var.

Eşit statüde birleşik bir Kıbrıs'ın AB'ye alınması KKTC ve Türk burjuvazisinin çıkarınıdır. Tabii bu durumda Güney Kıbrıs ve Yunan burjuvazisi AB pastasını eşit oranda paylaşmak zorunda kalacakları için, böyle bir çözüme oldukça mesafeli yaklaşıyorlar.

Güney Kıbrıs ise, hem Kuzey'den toprak alarak, hem de kendi egemenliğinde bir çözümle daha fazla pay kapma hevesinde. Güneyin tek başına AB'ye alınması, kuşkusuz Güney Kıbrıs ve Yunan burjuvazisinin çıkarınıdır, ama kendi önerileri doğrultusunda bir çözümle elde edecekleri çok daha fazladır.

Öte yandan, başta ABD emperyalizmi olmak

üzere emperyalistler adada ivedi bir çözüm bulunması yönünde her iki tarafa da basınç uyguluyorlar. Bu basınç, emperyalistlerin Ortadoğu'ya yönelik planlarından kaynaklanıyor. Ortadoğu'da petrol savaşı yürüten emperyalistler, Akdeniz'de suların durulmasını istiyorlar. AB'ye alınınsın ya da alınmasın, birleşik Kıbrıs ABD'nin çıkarınıdır. Hem ada bir sorun olmaktan çıkacak, hem de Ortadoğu'ya yönelik operasyonunda ABD güçlü bir üs elde etmiş olacaktır. Annan aracılığıyla iletilen "acil çözüm" isteminin gerisinde bu vardır.

ABD'nin bu basıncına rağmen, bağımlılığın ötesinde bir coğrafya olan KKTC'nin Cumhurbaşkanı Denktaş'ın görüş ayrılığında ısrarlı olması, bir çelişki gibi görünebilir. İlişkiler son tahlilde emperyalistlerin isteği doğrultusunda şekillenir. Ama yine de bu coğrafyalarda yaşayan egemen sınıflar kendi çıkarlarını son kertesine kadar savunmaya çalışırlar.

İki taraf burjuvazisi arasındaki derin görüş ayrılığı yukarıda sıraladığımız çıkarlardan kaynaklanıyor. Emperyalistler doğrudan müdahale edene dek derin görüş ayrılıkları sürecektir. Şimdilik Annan'la dolaylı bir müdahalede bulundular. Çözüm sağlanamadığında, ABD ve AB'nin dolaysız müdahalesi gerçekleşecektir.

Annan'ın ziyareti Türkiye'de de en az KKTC'deki kadar yankı buldu. Tartışmaların merkezinde M. Yılmaz'ın sözleri vardı. Yılmaz, Denktaş biraz daha uzlaşmacı olmalıdır, dedi. TÜSİAD Başkanı Tuncay Özilhan da benzer bir açıklama yaptı. Bu sözlerin gerisinde, "AB trenini kaçırmayalım" esprisi yatıyor. Çünkü Güney Kıbrıs'ın tek başına AB'ye alınması, yalnızca KKTC'nin değil, Türkiye'nin de AB üyeliğinin tehlikeye girmesi demektir.

Yılmaz AB'den sorumlu bakan olarak, yer yer ortaklarından farklı açıklamalar yapıyor. Tabii ki bunlar derin farklılıklar olmadığı için, sorun ilk MGK

toplantısında gideriliyor. Bu kez farklılık MGK toplantısından önce giderildi. Yılmaz Türk tarafının üzerine düşeni yaptığını söyleyerek, Denktaş'ı eleştiren konumdan çıkıp, destek veren konuma geçti. Aynı günlerde TÜSİAD Başkanı da benzer açıklamalar yaptı.

Annan belki adadaki iki tarafı uzlaştırmayı başaramadı, ama Türkiye cephesinin kendi içinde bir uzlaşmayı sağladı. Annan her ne kadar eşit statüden söz etmese de, Kuzey'e geçerek Denktaş'ı, Başbakanlık konutunda ziyaret etmesi, KKTC'yi - resmi olmasa da- tanınması anlamına geliyor. Zaten Annan birkaç yıl öncesine kadar eşit statüden söz ediyordu.

Burada belirtelim ki, eşit statülü bir çözüm, Türkiye ile olan ilişkileri üzerinden bakıldığında, ABD için çok daha avantajlıdır. Annan da ABD sözcüsü olduğuna göre, ziyareti sırasında Kuzey'e geçmesi ve KKTC'nin resmi konutunda görüşme yapması, dolaysız olarak ABD'nin yaklaşımını sergilemektedir. Türkiye cephesinde uzlaşmayı sağlayan da bu yaklaşımdır.

Yaşanan bu gelişmeler üzerinde adadaki emekçi halkların hiçbir söz hakkı yoktur. Hem ada ve garantör ülkelerin sermaye sınıfları, hem de emperyalistler arasında süren çatışmalar, uzlaşmalar ve diyaloglardır yaşananlar. Oysa adada yaşanacak olaylardan en fazla etkilenecek olanlar, burada yaşayan emekçi halklardır. Emperyalistlerin güdümünde gerçekleşecek hiçbir çözüm ada halklarının çıkarına olmayacaktır. Emperyalist politikalara hizmet eden çözümler bugüne kadar halklara yalnızca yeni acılar getirmiştir. Gerçek ve kalıcı çözümü ancak ada üzerinde yaşayan emekçi halklar sağlayabilirler. Adanın kaderini üzerinde yaşayan emekçi halklar tayin etmelidirler.

Fazla mesailere karşı mücadelenin önemi

Çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesi uğruna mücadele, işgünü saatlerinin sınırlandırılması, fazla mesailerin yasaklanması, düşük ücretler, işsizlik ve sınırsız sömürüye karşı taleplerin bir arada ele alınmasını gerektirir. Fazla mesailere karşı mücadelede talepleri formüle ederken bu bütünlüğü gözönünde bulundurmalıyız.

Fazla mesailer konusunda işçilerin bilinci yeterince net değil. Fazla mesailer, düşük ücretlerden kurtulmanın, yaşamdan bazı beklentileri karşılamanın yolu olarak düşünülebiliyor. "Daha iyi ücret fazla mesaiyle kazanılır" düşüncesi bizzat patronlar tarafından işçinin bilincine kazınıyor. Hatta çoğu işyerlerinde patronlar, "buranın fazla mesaisi var" gibi söylemlerle işyerini avantajlı göstermeye çalışıyorlar. Patronlar elbette fazla mesailerin işçiyi nasıl yıpratıldığını, insanca yaşamdan ve umutlarından nasıl uzaklaştırdığını çok iyi biliyorlar. Ama fazla mesailer, hem kârlarına kâr kattığı, hem de bireysel kurtuluşu çözüm olarak sunduğu, işçilerin birliğini, örgütlülüğünü ve dayanışma ruhunu zayıflatığı için işlerine geliyor.

İşçilerdeki bilinç körelmesi birlik olmanın önündeki en büyük engeldir. Çünkü bireysellik ve tek tek çözüm bulma yolları örgütlü mücadeleyi parçalar, engeller. Fazla mesailerin işçi için en büyük tehlikesi de budur. "Ücretlerimiz yetmiyor" gerekçesiyle, işçiler fazla mesaiyi gönüllü olarak isterler. Yaşamını daha çekilir kılmak ve insanca yaşamak adınıdır bu istek. Fazla mesailer zamanla yaşamını katlanılmaz ve çekilmez hale getirdiğinde ise, mücadele bilinci zayıf olduğu için kaderciliğe sığınır. İşsizlik çığ gibi büyüyünce de razı olur kaderine.

Fazla mesailerin ve uzun işgünlerinin işçiler üzerindeki etkilerini yaşıyor ve görüyoruz.

Komünist işçiler olarak, tüm bu sorunlara karşı örgütlülüğe ve birlikteliğe olan ihtiyacı sürekli bir ajitasyon-propagandanın konusu yapmalıyız. Bu sorunlara karşı taleplerimizin neler olması gerektiğini işçilerin bilince çıkarmasını sağlamalıyız. Tüm sorunların çözümünün örgütlü mücadeleden geçtiği

bilinciyle, fabrikalarımızda fazla mesailere, uzun işgününe karşı "7 saat işgünü 35 saatlik çalışma haftası", "Her türlü fazla mesai yasaklansın", "Herkes iş tüm çalışanlara iş güvencesi" vb. taleplerimizle işyeri komitelerini örmeliyiz.

Sınıf bilinçli bir işçi

Fazla mesailerin etkileri üzerine işçilerle konuştuk...

"Hepimiz yaşayan ölümler gibi olduk"

- "Benim ve eşimin aldığı maaş çok düşük olduğu için önceden hep mesaiye kalmak istiyordum. Fazla mesaiye karşı çıkan arkadaşlara da kızılıyordum. Sizin ihtiyacınız yok, tabii istemezsiniz diyordum. Ama şimdi canıma tak ettirdiler. Önceden bu kadar çok mesai yoktu. Ayda bir ya olurdu ya olmazdı. Mesai olduğunda başka bölümlere gider yazılırdım. En azından pazar param çıkar diyordum. Ama şimdi ne pazar parasını düşünür hale geldim, ne de başka bir şey. Sınırlarım iyice gerildi. Dokunsalar ağlayacağım. Yorgunluk ve bitkinlikten uyuyamaz hale geldim. Dinlenemedim, uykusuz olarak sabah tekrar işe geliyorum. İştahım, yemek yeme isteğim dahi kalmadı. Bir pazar günüm kalıyor. Pazar günü de eşimin ve çocuklarımın beklentilerine cevap veremez oldum. En ufak bir şey tahammül edemez hale geldim. İşyerinde arkadaşlarımı kıracağıma diye de çok korkuyorum. Eğer böyle devam ederse işten çıkmayı düşünüyorum. Yoksa cesedim çıkacak bu işyerinden. Hepimiz yaşayan ölümler gibi olduk."

- "Maaşım yetmediği için ben de kalmayı hep istiyordum. Tabii arkadaşın dediği gibi, ben de aynı sorunları yaşıyorum. Çok yoruldu. Aç-susuz çalışıyoruz. Ama kolay para kazanılmıyor, çocuklarım için fedakarlık yapmam gerekiyor. Çalışmadan da, yorulmadan da fedakarlık yapılmıyor. Kolay iş yok. Para için, işimiz için herşeye katlanmak zorundayız. Mecburuz. Çalışmaya kapı açık."

- "Çalışma ortamımız zaten kötü, işimiz ağır, bölümler havasız, yemekler kötü. Yemekhaneye aç iniyor, aç çıkıyoruz. 10 paydosumuz ve çayımız yok. 4 paydosunda çay yok. Mesaide yemek vermiyorlar. Tüm bunlar yetmez gibi ücretimiz de çok düşük. Sınır küpü haline geldim. Patlamak üzereyim. Ailemin yüzünü göremiyorum. Eve gider gitmez yemek bile yiyemeden yatağa giriyorum. Yorgunluktan uyuyamıyorum. Gezmeyi, eğlenmeyi seven bir insandım. Pazar günleri hiçbirini yapmak istemiyordum. Hep evde kalmak, uyumak istiyordum. Fazla mesailerin etkisi üzerinde nasıl oldu diyorsun? İşte böyle oldu. Daha anlatayım mı. İnsanlıktan çıktık kısacası."

- "Verdikleri para da iş de onların olsun. Üç kuruş için canımızı çıkardılar. Aç açına 10 saat çalıştığımız yetmiyormuş gibi, bir de her gün mesaide aç kalmak iyice yordu. Para yok diyor, ikramiyelerimizi vermiyor. Avans vermiyor. Ama yoğun iş nedeniyle hergün mesai. Nasıl iş anlamadım. İş var ama para yok. Aile düzenim bozuldu. Çocuklara yemek yapamaz hale geldim. Eşim de vardiyalı. Benimle dalga geçiyor, dışarda randevu ver bana diye. Daha ne kadar dayanacağız bilmiyorum. Birlik yok ki bir şeyler yapalım."

"Hemen tüm işçiler aynı düşünce ve psikolojide. Üretim alanlarında çalışma ve yaşam koşullarının düzeltilmesine ilişkin mücadelenin ne denli önemli olduğu ortada."

Türkiye’de siyaset yapmanın zorluğu ve kolaylığı

Ayşe Aydın

Türkiye’de siyaset, son bir-iki haftadır nerdeyse tümüyle başbakanın sağlığına odaklaştırılmış durumda ya da öyle gösterilmeye çalışılıyor. Seçim tartışmaları bunun üzerinden yürütülüyor. Borsada iniş-çıkışlar bununla açıklanıyor vb. Ecevit’in sağlık sorunları, bir yandan, siyasilere manevra alanı yaratmış oldu: İktidar ortaklarına, özellikle büyük ortak MHP’ye, başbakanlığı üstlenme umutlarıyla birlikte koalisyonda çatlak yaratmayı göze alma rahatlığı sağladığı, AB’ye uyum yasaları (özelde idam ve Kürtçe eğitim) konularında katılığını artırmasında görülüyor. Muhalefet ise, başbakanın önce “stabilize” ardından da “yarı mobilize ve mobilize” durumları sayesinde muhalefet etme konu ve imkanına kavuşmuş durumda. Ama daha önemlisi, bu vesileyle sistemin acizliğinin bir kez daha sergileniyor olmasıdır.

İnkâr da edilse, farklı söylemlerle gizlenmeye de çalışılsa, ortada bir ne yapacağını bilemez durumu vardır. Başbakanın hastalanması -daha doğrusu hastalığının artması, çünkü o uzun zamandır zaten “yarı mobilize” haldedir- düzeni ciddi ciddi yönetim krizine sokmuş bulunuyor. Ama bu bir hükümet krizi değil. Daha doğrusu, hükümette de bir takım sorunlar yaratmakla birlikte, asıl olarak bir hükümet krizi değil, bir sistem krizidir. İki muhalefet partisinin, AKP ve Doğru Yol’un zoraki “seçim” istekleri dışında, düzen cephesi, nerdeyse ağız birliği etmişçesine seçimin risklerinden, gereksizliğinden ve istikrarı bozacağından dem vurmaktadır. TÜSİAD’dan TOBB’a sermaye dünyası görüşlerini bu yönde açıklamış bulunuyorlar.

Aslında sermayedarlar haksız da sayılmaz. Bu son koalisyon hükümetinin gösterdiği “uyum” tek partili hükümetlerde bile görülmemişti. Üç yıldır bir dedikleri ikiletilmedi. Neyi, nasıl istedilerse hükümet tarafından o şekilde gerçekleştirildi. Başbakan’ın

ağırlaşan yaşlılık hali ise bunun değiştirecek değil. En fazla, işine devam etmesini istemekle vicdansızlık yaptıkları söylenebilir. Ama bu da pek gerçekçi olmayacaktır.

En iyi sermaye sınıfı bilmektedir ki, Türkiye’de hükümetin, hele başbakanın üzerinde, yönetme konularında fazlaca bir yük kalmamış/bırakılmamıştır. Ekonomisinden dış politikasına kadar ülkenin yönetimi tümüyle emperyalistlere emanet edildiğinden beri, hükümet, sadece dışarıda hazırlanmış programları imzalamak ve uygulamak işine bakmaktadır. Eh, uygulama daha aşağılarda gerçekleştiğine göre de, başbakan isterse tümüyle yatağa bağlansın, önüne gelen evrakları imzalamakta fazlaca bir sıkıntı çekmese gerek. Zaten görüldüğü kadarıyla, düzen, durumu şimdilik bu şekilde idare etme niyetindedir.

Elbette bir takım sıkıntılar da yok değil. Özellikle dışarıda, emperyalizm cephesinde bir çıkar çatışması sürmekteyken, yönetimini tümüyle dışarıya bırakmış Türkiye gibi bir ülkede, dış politika iç politikadan daha fazla baş ağrıtmayı sürdürecektir. Tabii ki bu “istikrar”ın ömrü içerdeki muhalefetin yükselmesiyle sınırlı bir ömürdür. Ama şimdilik, Türkiye’de egemenlerin baş sıkıntısını, AB ve onunla bağlantılandırılan Kıbrıs sorunudur. Yönetimi dışarıya havale etmek, her zaman ve her konuda yönetim sorunlarını azaltmıyor. Dış politikası ABD tarafından belirlenen Türkiye’nin de, AB’ye üyelikle ilgili konulardaki sıkıntısı bitmek bilmiyor. Avrupalı emperyalistler için Türkiye bir sömürü alanı, ABD ile rekabet alanı oluşturmakla birlikte, tam da ABD-Türkiye ilişkileri yüzünden, çekinceli tutumlarını sürdürmektedirler. Özellikle de AB’ye üyelik şartları konusunda. Türkiye de bu çekinceleri artırmak için elinden geleni ardına koymuyor.

Atina üzerinden açıklandığı için her ne kadar

Kıbrıs sorununa indirgenmeye çalışılsa da, AGSP üzerine çıkan pürüzün asıl nedeni, ABD-İngiltere-Türkiye arasında, konuya ilişkin varılan Ankara uzlaşmasıdır. ABD’nin, bir Avrupa Ordusu fikrine baştan beri karşı çıktığı, fakat süreci de tümüyle engelleyemediği biliniyor. Hemen her konuda olduğu gibi bu konuda da engelleyemediğini hiç olmazsa denetim altına almanın yolunu arıyor. Bu kez elindeki koz, biri AB üyesi (İngiltere), diğeri üye aday (Türkiye) iki güçle süreci içten denetlemektir. Biri yedeği öteki uşağı bu iki güçle birlikte hazırladığı Ankara Metni bunun ifadesidir.

Hiç kuşku yok, Kıbrıs sorunu da AB yolundaki Türkiye’nin önündeki önemli pürüzlerden biri. Kıbrıs, Türkiye için baştan beri sorun oluşturmakla birlikte, bu dün daha ziyade Yunanistan ile arasında bir sorun gibi görünür/gösterilirken, bugün, AB’ye üyelik başta olmak üzere daha beynelmil bir sorun oluşturduğu nihayet kabul edilmek zorunda kalınmış bulunuyor. Konuyla ilgili hemen her kafadan farklı sesler çıkıyor. İktidar partileri dahil olmak üzere, Türk devletinde konuya ilişkin her hangi bir politika bulunmadığı gibi bir görüntü çiziliyor. Bu görüntü, ya henüz Beyaz Saray’ın konuya ilişkin bir politika belirlemediğinin, ya da belirlenmiş bulunan politikanın açıklanmasında önemli sakıncalar görüldüğünün işareti kabul edilmeli.

Sonuçta, nerede belirlenirse belirlensin, politikaların yerel yönetim açısından resmileştirildiği MGK toplantısı, belirsizliğin uzun süre korunamayacağı bu gibi konulara açıklık getirecektir. Zaten MGK’nin 30 Mayıs’ta yapılması gereken aylık olağan toplantısının gündemi de, günler önce duyurulduğu gibi, siyaset gündemini haftalardır uğraştıran bu konular üzerinde oluşturulmuş durumda.

İşsizlik kabusuna karşı

“Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!”

İşsizlik, kapitalist sistemin temel yasalarından biri olan azami kâr yasasının bir sonucudur. Burjuvazi işi daha az sayıda işçiye, fakat daha uzun ve yoğun çalışma koşulları altında yaptırarak üretim maliyetlerini düşürmeyi, böylece daha fazla kâr elde etmeyi amaçlar. İşçi sınıfının örgütsüz olduğu koşullarda sermaye bu saldırıyı daha kolay hayata geçirir. Ve bu saldırı sadece işsiz kalanlar için değil çalışanlar için de yıkıcı sonuçlar doğurur. Kriz dönemleri ise işsizlik olgusuna kitlesel bir nitelik kazandırır.

Kriz batağında debelenen burjuvazi her geçen gün işçi sınıfının yıkımı pahasına saldırılarını tırmandırıyor. İşsizliğin çığ gibi büyümesi nedeniyle işçiler ve emekçiler her an işsiz kalma kabusunu yaşıyorlar. İşsiz kalanlar ise, tam da düzenin istediği gibi, zamanlarını kahve köşelerinde öldürerek, geleceklerini şans oyunlarına havale ederek, kendi yaşamları konusunda adeta bir seyirci haline gelmeye başlıyorlar. Düzen tarafından sürekli pompalanan kolay yoldan zengin olma hayalleriyle, içten içe bir çürüme ve yozlaşmaya mahkum ediliyorlar. İşsizliğin ve geleceğe duyulan asgari güvenin ortadan kalkmasıyla birlikte, hırsızlık, gasp ve cinayetler hızla

artarken, buna sefaletle itilen ailelerde yaşanan boşanmalar ve ailelerin dağılması eşlik ediyor. Patronlar kriz var, iş yok, işçi çıkarmazsa işyerini kapatmak zorunda kalırım türünden demagojik söylemlerin arkasına gizlenerek, sürekli işçi çıkartıyorlar. Özellikle sendikali işyerlerinde yaşanan bu uygulamalar, buralardaki sendikal örgütlülüğü dağıtarak kazanılmış hakları gaspetmeyi hedefliyor. Çıkarılan işçilerin yerine zaman geçirmeden taşeron işçiler alınması bunun göstergesi.

İşsizlik sadece işsizler için bir sorun olmaktan öte, burjuvazinin elinde çalışanlara dönük bir silah olarak kullanılıyor. Burjuvazi işçilere sürekli büyüyen işsizler ordusunu göstererek, onları kendi dayattığı koşullarda çalışmaya zorluyor. İş güvencesi ve sosyal hakların olmadığı koşullarda bu tehdit bir karşılık da buluyor. İşsiz kalma korkusu düşük ücret ve esnek çalışma koşullarına boyun eğmeyi getiriyor.

Özellikle son yıllarda yaşanan krizlerinde etkisiyle işsizlik oranı hızla artıyor. Sadece geçen yılki krizler sonrasında 2 milyon civarında işçi işsiz kaldı. Ki çalışanların önemli bir kısmının kayıtdışı oldukları, herhangi bir sosyal güvenlik kurumuna bağlı bulunmadıkları düşünülürse, gerçek rakamın bunun

çok üstünde olduğu açıktır.

Devlet İstatistik Enstitüsü’nün (DİE) açıkladığı son rapora göre; geçen yılın ilk üç ayında %8.6 olan işsiz sayısı %11.8’e çıkmış bulunuyor. Yine geçen yılın ilk üç ayında 2 milyon civarında olan işsiz kalan sayısı şimdiden 2.462.000’e ulaştı. Türkiye’de çalışabilecek her 100 kişiden 17’si işsiz durumda.

Ancak yaşananlar bunlarla da sınırlı değil. İMF ile yapılan anlaşmalar gereği, kamu sektöründe çalışan onbinlerce emekçinin işine son verilmesinin hazırlıkları yapılıyor.

Buna rağmen henüz işçi ve emekçiler cephesinden anlamlı bir yanıt verilebilmiş değil. Bu ise işbirlikçi burjuvaziye planlarını uygulamada cesaret veriyor. Pek çok yerde uygulanan esnek çalışma uygulaması ile ücretsiz izinler yaygınlaşmakta ve taşeronlaştırma hız kazanmaktadır.

Sermayenin azgın saldırılarına karşı taleplerimizi bayraklaştırıp mücadele saflarında yerimizi almaktan başka bir seçeneğimiz yok. Yıkım saldırılarına karşı birleşip örgütlenecek harekete geçmeli, işsizlik ve keyfi işten çıkarmalara karşı “Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!” talebini yükseltmeliyiz.

KESK İstanbul mitingi...**Başstansavma tutum eylemi peşinen başarısız kıldı**

KESK, 25 Mayıs'ta bölge müdürlüklerinin kapatılmasına, zorunlu emeklilik yasasına, yüzde 2.5 oranındaki ücret zammına karşı ve hükümetin yetki alacak sendikaların belirlenmesi sırasında tarafsız olması talebiyle 5 bölgede miting düzenledi.

Marmara bölgesi mitingi İstanbul Çağlayan Meydanı'nda gerçekleşti. Saat 11:00'den itibaren toplanmaya başlayan kamu emekçileri saat 12:00'de Şişli yönünden meydana doğru yürüyüşe geçti.

Miting, bölge düzeyinde düzenlenmesine rağmen katılım beklenenin altında oldu. Eyleme yaklaşık 1000 kişi katıldı. KESK yönetiminin 31 Mayıs'ta yetkiyi alacak sendikaların belirlenmesi öncesi hükümete uyarı amacıyla düzenlediği mitingin ön çalışması yapılmadı.

Eğitim-Sen şubelerinin kitlesel olarak katıldığı eyleme İstanbul'dan Eğitim-Sen 1, 3, 4, 5, 6, 7, 8 No'lu şubeler, Bakırköy, Şişli, Aksaray, Anadolu Yakası SES şubeleri, Tüm Bel-Sen Genel Merkez ve 1 No'lu şube, Yapı Yol-Sen İstanbul Şube, Haber-Sen, BES, Tarım Orkam-Sen, Kültür Sanat-Sen, SSH; İstanbul dışından ise KESK Kocaeli Şubeler Platformu, KESK Bursa Şubeler Platformu, KESK Kırklareli Şubeler Platformu katıldılar. İşçi

sendikalarından Nakliyat-İş ve T. Haber-İş 1 No'lu Şube eyleme katılan işçi sendikaları arasındaydı.

Sendika kortejlerinde "Yetki için, toplu sözleşme için, grev için geliyoruz", "Toplu görüşmeyi toplu sözleşmeye çevireceğiz", "Hükümeti sendikalar karşısında tarafsızlığa çağırıyoruz", "İşsizliğe, yoksullağa, özelleştirme ve savaşa hayır", "Mücadele edenler hep kazanamazlar ama kazananlar hep mücadele edenlerdir", "İş güvencesi yasallaşsın/Haber-İş" pankartları taşındı. HADEP anadilde eğitim, idama hayır vb. yazılı şiarların bulunduğu çeşitli dövizlerle, *SY Kızıl Bayrak* "Sınırsız grev, genel grev hakkı!", Halkevleri "Üreten biziz yöneten de biz olacağız" ve İşçi Gazetesi pankartlarıyla katıldılar.

Katılımın düşük olması kitledeki moral-motivasyonu olumsuz yönde etkiledi. Yürüyüş sırasında ara ara yükselen coşku alana girildiğinde yerini dağınıklığa ve kürsüye karşı ilgisizliğe bıraktı. Mitingin en coşkulu anı anadilde eğitim talebi üzerine yaptığı bir konuşma nedeniyle tutuklanan ve ilk mahkemesinde tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakılan Eğitim-Sen 4 No'lu Şube Başkanı Ahmet Korkmaz'ın konuşması sırasında yaşandı. Eylemden

birkaç gün önce serbest bırakılan Korkmaz kürsüye çıktığında kitle coşkulu ve güçlü bir şekilde "Baskılar bizi yıldırılmaz!" sloganını attı. Korkmaz konuşmasında "Baskılara, engellemelere, cezaevlerine karşı demokrasiyi, barışı, insan haklarını savunduk. Bundan sonra da savunmaya devam edeceğiz. Bizi ne cezaevleri, ne sürgünler, ne baskılar insan haklarını savunmaktan, demokrasiyi savunmaktan, alanlarımızda anadilde ilgili talepleri savunmaktan hiçbir güç alıkoyamayacak arkadaşlar. Bu herkes tarafından böyle biline. Dostlarla, arkadaşla birlikte olmak, özgürlük en güzel şey. Özgürlüğe, özgürlük mücadelesine devam edeceğiz arkadaşlar. Hepinizi dostlukla, arkadaşlıkla candan selamlıyorum" dedi.

Dinlenmeyen kürsü konuşmalarıyla devam eylem saat 14:00'de bitirildi.

Eylemde "Çeteler mecliste Türkiye satışta!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Geliyor geliyor genel grev geliyor!", "Baskılar bizi yıldırılmaz!", "Yaşasın grev, yaşasın toplu sözleşme!", "Devlet güdümlü sendikaya hayır!", "Parasız eğitim, parasız sağlık!" sloganları sıklıkla atıldı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

KESK İstanbul mitinginde işçi ve emekçilerle konuştuk...**"Kazanana kadar mücadele edilmeli!.."**

- Sermayenin sosyal, iktisadi ve demokratik hak saldırılarının çok yoğun ve buna karşılık işçi ve emekçilerin taleplerinin bu kadar kapsamlı olduğu bu süreçte mitingi nasıl değerlendiriyorsunuz?

Kocaeli Eğitim-Sen yöneticisi: Kamuoyunun duyarlı olması gerekiyor. Özellikle çalışanların, bugüne kadar üzerlerine binen yükün altında ezilmemesi için işyerlerinin özgürleşmesini, gerçekten kendi haklarına sahip çıkmasını istiyoruz. Miting yalnızca bunun için yapılmıyor. Özellikle İMF politikaları doğrultusunda bölge müdürlüklerinin kapatılması olayı var. Bütün bölge müdürlüklerinin kapatılması burada çalışan insanların iş hakkının sona ermesi anlamına gelecek. Zaten İMF özellikle çalışanların işten ayrılmasını istiyordu. Bunun için de bölge müdürlüklerini kapatmaya çalışıyorlar.

İşveren kamu çalışanlarının işyerlerinde toplu sözleşme yetkisini almasını istemiyor. Özellikle MHP'ye bağlı işkollarında baskılar var. Biz mevcut uygulamaları reddeden bir kültürde duruyoruz, ama onlar istedikleri gibi kullanabilecekleri sendikaları istiyorlar. Biz de buna izin vermeyeceğiz, izin vermeyeceğimizi anlatmak için de buradayız.

Taşeron bir işçi: Mitingin çalışmasının iyi yapılmadığını düşünüyorum. İyi bir çalışma yapılsaydı katılım bundan fazla olurdu. Yanı sıra birçok olumsuzluk daha var. Mesala Cumartesi-Pazar günü açık öğretim sınavı var. Öğretmenler orada. Eyleme sendikaların dışında partiler ve diğer kitle örgütleri de katılmalıydı. Koordinasyon olarak çok zayıf kalmış.

Eğitim-Sen üyesi: Tabii ki istenilen düzeyde değil ama yine de katılım iyi. Kamu emekçilerinin mücadelesi bu değil. Daha da güçlüdür. Bu miting bölgesel düzeyde olduğu için katılım istenilen düzeyde değil tabii.

Eğitim-Sen 8 No'lu şube üyesi: Çok kötü değerlendiriyorum. Gerçekten çok az bir katılım var. Emekçilerin bu kadar pasif olmasını üzüntüyle karşılıyorum. Keşke katılım daha yüksek olsaydı. Tabii katılımın yüksek olması için daha çok çaba sarfetmek, emek sarfetmek gerekiyor.

- Saldırlara karşı durabilmek için sizce bu miting yeterli olacak mı?

Kocaeli Eğitim-Sen yöneticisi: Hayır, biz zaten hayatın içindeyiz. Her türlü çevrede bunları insanlara anlatıyoruz. Bu eylem taleplerimizi kamuoyuna duyurmak için yoksa bizim için hayat işyerlerinde akıyor ve biz işyerlerinde zaten varız. Günün 24 saati oralardayız.

- Bu eylemi sesimizi kamuoyuna duyurmak için yapıyor dediniz. Peki taleplerimizi kazanmak için bundan sonra ne gibi eylemlilikler yapılmalı?

Kocaeli Eğitim-Sen yöneticisi: 31 Mayıs itibarıyla toplu görüşme yetkisi alacak sendika belli olacak. Toplu görüşmeyi toplu sözleşmeye çevirecek taslaklar hazırladık, bir de kitleyi motivasyon içerisine çekmek gerekiyor. Toplu görüşme fazla bir anlam ifade etmiyor. Eğer onu toplu sözleşmeye çeviremezsek taleplerimizi elde etmiş olmayız. Onun için de kitlelerin kendi talepleri konusunda bilinçlenmesini istiyoruz. Mesela bir takvim yayınladık. Her gün bir konuyu tartışıyoruz işyerlerinde. Toplu görüşme taslakları üzerinde görüşmeler yapıyoruz. Buradaki amaç insanların talepleri noktasında siyasal bir duruşu sağlamak, yani sendikal siyasal duruşu sağlamak. Oradan hareketle de toplu görüşmeyi örmek.

- Diyelim ki toplu görüşme sürecinde binlerce emekçiyle birlikte Ankara'ya aktık. Kitlesel bir sayı da yakalandı. Kararlı bir duruş sergilemedikten, Ankara'ya gidip geri döndükten sonra sizce bu bir işe yarar mı?

Kocaeli Eğitim-Sen yöneticisi: Fiili olarak bunu yapabiliriz. 300-500 kişi bile olsa kitle amacını taleplerini biliyorsa geri dönmez. Bizim toplu görüşmeden kastımız bu. Dünyanın hiçbir yerinde çalışanlar grev hakkını durduk yere kazanmamıştır. Grev hakkını grev yaparak elde etmişler. Toplu sözleşme hakkını da bize altın tepside sunmayacaklar. Toplu sözleşmeyi de biz fiili olarak yaparız. 30 bin kişi gidip de dönmeyeceksiniz. Gerçekten 300 bin, 500 bin kişiyle gidip bu ya olacak, ya olacak diyeceksiniz. Böylesi bir duruşun karşısında

hiçbir siyasal hareket durumaz diye düşünüyorum. Yeter ki biz inanalım.

Taşeron bir işçi: Yok yeterli olmayacak. Bu miting bir başlangıç olmalı. Eylemlerin arkası gelmeli. Yoksa bu haliyle zor.

Eğitim-Sen 8 No'lu şube üyesi: Yeterli değil. Daha örgütlü eylemler gerekiyor. Bütün halkın katılabileceği eylemler gerekiyor. Sadece memurların, KESK'in değil de bu düzenden memnun olmayan işçilerin, köylülerin, gençlerin katılımı gerekiyor. Herkesin alanlara döküleceği bir miting olmalı.

- Haklısınız ama KESK sürece nasıl devam etmeli? İş bırakmalarla mı, genel grevlerle mi yoksa hükümet yetkilileriyle görüşmeler yaparak mı?

Eğitim-Sen 8 No'lu şube üyesi: Ama bugüne kadar hep pasif eylemler yapıldı ve görüldü ki hep aynı yerde sayılıyor. Artık daha radikal, daha keskin çıkışların yapılmasının zamanı geldi. Grevlere, iş bırakmalara evet diyorum. Zamanı geldi bence.

Eğitim-Sen üyesi: Tabii ki mitinglerin bir sürekliliği olması gerekiyor. Ama mitinglerle talepler elde edilemez. Kamu emekçilerinin duyarlı ve hareketli olması gerekiyor.

Süreç içerisinde sendika yasasıyla birlikte yetkiyi almak için Eylül başından itibaren örgütlenme çalışmaları yapılması gerekiyor.

- Mitingler olmalı, örgütlenme çalışmaları olmalı. Tamam bunlar gerekiyor ama haklarımızı kazanmak için ne tip eylem biçimleriyle sürece devam etmeliyiz. İş mi bırakmalıyız, genel grevi mi örgütlemeliyiz...

Eğitim-Sen üyesi: Tabii ki başta iş bırakmalarla, genel grevle süreci kazanabiliriz. Bir eylem diğer eylemi güçlendirmeli, onu aşmalı.

Taşeron bir işçi: Sokağa çıkılması doğru bir eylem biçimi ama daha kararlı daha güçlü gelinmesi gerekiyor. Bunun dışında işyerleri işgal edilebilir. Alanlara çıkılabilir.

- Kazanana kadar mücadele edilmeli diyorsunuz...

Taşeron bir işçi: Tabii ki ama daha kararlı, daha geniş katılımlarla olmalı.

KESK Mersin mitingi...**4 bin emekçi alanlara çıktı!**

KESK'in merkezi olarak almış olduğu karar doğrultusunda 5 bölgede yapılması planlanan Çukurova bölge mitingi 25 Mayıs günü Mersin'de yapıldı. Mitingin Mersin'de yapılmasının nedeni, devletin, Newroz'dan bu yana kentte miting yapılmasına izin vermemesine bir son vermek ve ilerici-demokratik muhalefet üzerindeki baskıyı protesto etmektir.

Eyleme Adana, Mersin, Kahramanmaraş, Gaziantep, Karaman, Hatay, İskenderun, Dörtüyl, Niğde, Nizip, Mut, Tarsus'tan katılım oldu. Çeşitli illerden Eğitim-Sen, Haber-Sen, SES, BES, Tarım Orkam-Sen, BTS, Kültür Sanat-Sen, Yapı Yol-Sen, Tüm Bel-Sen ve ESM katıldılar. İşçi sendikalarından Mersin Petrol-İş ve Genel-İş'in katılımı anlamlıydı. En kitlesel katılımı Eğitim-Sen sağladı. Antep ve Adana illerinden katılım oldukça iyi.

Miting saat 12:00'de İstasyon Meydanı'nda alkış ve ışıklarla başladı. Devletin bir süredir Mersin'de estirdiği terörü protesto etmek için "Baskılar bizi yıldırılmaz!", SES kortejlerinde ise ağırlıklı olarak "Sürgünler bizi yıldırılmaz!" sloganı atıldı. Miting başladıktan sonra 7 Ocak İlköğretim Okulu öğretmenlerinin "Eşit işe eşit ücret!" talebini

dile getirmeleri kitleyi coşturdu. Eylemde "Kahrolsun IMF, bağımsız Türkiye!", "Faşizme karşı omuz omuz!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yılgınlık yok direniş var!", "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Savaşa değil eğitime bütçe!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "İnsanca yaşamak istiyoruz!", "Devlet güdümlü sendikaya

hayır!", "Toplusözleşme hakkımız grev silahımız!", "Genel grev genel direniş!", "Parasız eğitim, parasız sağlık!" sloganları sıklıkla atıldı.

Mitinge yaklaşık 4 bin kişi katıldı. KESK yöneticilerinin polisle uzlaşması sonucu KESK dışında hiçbir siyasi parti ve DKÖ mitinge katılmadı. Yine de Newroz sonrası yasaklı olan Mersin'de eyleme katılım oldukça anlamlıydı. Saygı duruşunun ardından KESK Şubeler Platformu dönem sözcüsü Gürsel Sığım baskı ve sürgünlere karşı bir konuşma yaptı. KESK Başkanı Sami Evren de bir konuşma yaptı. Konuşmasında, "zorunlu emekliliğe, sürgün ve soruşturmalara karşı, toplugörüşmeyi gerçekleştirmek için Ağustos'ta mücadeleye hazırlanalım" dedi.

Yoğun polis ablukası altında gerçekleştirilen mitingde, polis atılan sloganlara sürekli müdahale etti. Bunun üzerine KESK yönetimi de zaman zaman atılan sloganlara müdahale etti.

SY Kızıl Bayrak/Adana

Mersin mitinginde kamu emekçileriyle konuştuk...**"Son söz alanlarda söylenecek!"**

- Mitingi nasıl değerlendiriyorsunuz? Bölge mitinginin amacı nedir? Çalışmaları nasıl yapıldı?

Adana Eğitim-Sen üyesi: Mersin mitingine hazırlık çalışmalarına bakıldığında KESK'te gerçekleşen yönetim değişikliğinin yansımaları görülüyor. Miting hazırlığı son güne bırakıldı. Duyurular yeterli düzeyde yapılmadı. Miting olduğunu dahi bilmeyenler var. Bu insanlar ancak miting bittikten sonra eylemi öğrenebildiler. Bu da kitleselliği düşürdü.

Mitingin Mersin'de yapılması ve son süreçte yaşanan olaylara rağmen duruş iyi. Gelen insanlar direngen ve sürekli eylemlere katılan insanlardı. Yani dinamiklerdi. Genel olarak Adana'nın katılımı iyiydi. Diğer illerin, ilçelerin katılımı ise azdı.

Miting daha kalabalık olmalıydı. Potansiyel var. Potansiyeli harekete geçirme noktasında pasif kalındı. Katılımın düşük olmasının bir nedeni de miting genel merkez tarafından birkaç kez ertelenmiş olmasıdır. Yöneticiler insanları sokağa dökme çabasında değil. Sanki fiili-meşru mücadele hattından bir kopma yaşanıyor gibi. Yerelde sayı ne kadar artsa bile, aktivistlerin sayısında bir değişiklik yok. Nicel bir artış var, nitel bir artış yok. Bu durum kongrede seçilen kişilerin kafa-kol ilişkileri ile geldiklerinin bir göstergesi.

Sloganlar onaylı olarak atıldığı için taleplerimizi karşılayacak düzeyde değildi. Taleplerimizi yeteri kadar haykırmadık. Valiliğin izin verdiği sloganları haykırabildik ancak.

Mersin Eğitim-Sen üyesi: Uzun zamandan beri süren sessizliği bozduğu için miting iyiydi. Yalnız katılım az. Sendikalar eylemi unutmaya başlamıştı.

Sürgün ve baskıları protestoyu amaçladığı için eylemin anlamı daha büyük. Bu miting 1 Mayıs'ın yapılamamasına da iyi bir cevap oldu. Sloganlar grev,

toplusözleşme ve baskılarla ilgili. Toplumsal olaylar boyutu hiç yok. Olay sendikal çerçevede kaldı. Demokrasi güçlerinin katılımı yok.

Adana BES üyesi: Mitinge katılım az. Nedeni Mersin'de yapılmış olması olabilir. Yanısıra polis ablukasının etkisi de olabilir. Ama sonuçta çalışma yetersiz. KESK'e yakışan bir kitle değil bu. Bölge miting için az. Çalışma yapılmamasının nedeni ise yetki döneminin yaklaşmış olması. Devlet güdümlü sendikaya her taraftan tepki derinleşiyor. İşyerlerini sürekli izlemek gerekiyor. Bundan sonraki eylemler daha ciddi olacaktır.

- KESK'in içinde bulunduğu durumu nasıl değerlendiriyorsunuz? KESK önümüzdeki süreçte neler yapmalı?

Adana Eğitim-Sen üyesi: KESK'in şu an içinde bulunduğu durumu iyi değil. Çıkan sendikalar yasasına kenetlenmiş ve yüzünü bu yasaya dönmüş bulunuyor. Tabanın değil, demokratik olmayan yöntemlerle başa gelen insanların yönlendirdiği bir süreç yaşıyoruz. Onun için KESK tabanının sesini duyuramıyor. Taban farklı, yöneticiler farklı ses çıkartıyor. Sendikal mücadele ile ortaya çıkan sınıf ve kitle sendikacılığı temelinden uzaklaşıyor. Verilenler ve verilecek olanlarla yetinen ve profesyonelleştikçe dönüştürmekten yoksun, bakan ne derse onu yapan zihniyetlerin yerleştiğini görüyoruz. Sendika yöneticilerinin maaşları, üye aidatlarından ödeniyor. Üyelerin aidatlarından ödenen bir yönetici aldığı ücret fazla olduğu için belli bir süre sonra bizleri unutacaktır. Sarı sendikalar bu şekilde şekillenmişlerdir.

Bu anlamda yapılması gereken, dinamiklerle birlikte bir karşı koyuş sergileyip, yönetimlere bu insanları taşımak. Partilerin üyeleri bu birlikteliği

sağlayabiliyorsa biz de bunu sağlayabiliriz. Tabandan tavana bir işleyişle bu mümkün. Kendi yaşadığımız alanlarda bunu yapıp diğer bölgelere de bunu yaymalıyız. Ancak bu şekilde KESK'i sınıf ve kitle sendikacılığı temelinde oturturuz.

Şu an KESK memur derneği, lokali şekline dönüşmüştür. Çözüm ancak devrimci-demokrat insanların örgütlenip üst konfederasyon oluşturup birlikte hareket etmelerindedir. Yatay örgütlenmeler geliştirilip, işyeri örgütlülüğü hayata geçirilmelidir.

Önümüzdeki süreçte toplu görüşmeyi toplusözleşmeye çevirmenin yolu Ankara'nın fethedilerek, bu hak alınana kadar eylemlerin devam etmesine bağlıdır. "Hak verilmez alınır!" şiarını ülkeyi yönetenlerin kulaklarına haykırmalı ve bu sesi hiç kesmemeliyiz.

Mersin Eğitim-Sen üyesi: Alanlardaki mücadeleyi yükseltmediği sürece KESK'in farkı ve varlığı öne çıkmayacaktır. Toplusözleşme eksensiz eylemler yapılmalıdır. Tüm demokrasi güçleriyle işbirliği yapılmalıdır.

Adana BES üyesi: KESK onuruna yakışan bir mücadeleyi ortaya koyacaktır. KESK her yerde sahtecilikle, baskıyla ve işyeri yöneticileriyle mücadele etmektedir. Bu mücadelenin kolay olmadığının bilincinde olmak gerekir. Bütün bu olumsuzluklara rağmen KESK hep yerinde olacaktır. Sahtecilerin boyası dökülecektir. Toplu görüşme sürecinde yeni bir hat oluşturulmalı ve bu yolda yürünmelidir. Nihai hedefin grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı olduğunu KESK biliyor. Bu ancak alanlara çıkılarak yapılabilir. Son söz alanlarda söylenecektir.

SY Kızıl Bayrak/Adana

KESK bölge mitingleri**Ciddiye alınmayan, günü geçiştirmeye dönük eylemler**

KESK'in 25 Mayıs Cumartesi günü düzenlemiş olduğu bölge mitingleri, kamu emekçilerinin 12 yıllık mücadelesinin geldiği, ya da getirildiği noktayı gözler önüne serdi. Mitinglere katılım ancak birkaç binle ifade edilebilir. Birçok sendika pankartının arkasında beşerli-onarlı gruplar yürüyordu. Katılımın zayıflığı kadar, katılan kitlenin -yine bu zayıflığın yarattığı moral bozukluğunun da etkisiyle- ruhsuzluğu, mitingin bir başka yönünü oluşturuyordu.

Mitingin zayıf geçmesinin birkaç nedeni olmakla birlikte, tüm nedenlerin keşiştiği tek bir nedeni bu zayıflığın ana eksenini olarak yorumlamak en doğrusu olacaktır.

Katılımın zayıflığının görünen nedenlerinin başında, miting duyurusunun son birkaç güne sıkıştırılması, eylem çağrısının bir dizi işyerine ulaştırılamaması ve sendika şube yöneticilerinin ve aktif üyelerin motive edilememesi vardır. Kuşkusuz buradaki esas sorumluluk, miting organize eden şubeler platformundadır. Miting duyurusunu ancak son birkaç gün içerisinde yapmışlar ve eylemle ilişkili herhangi bir ön hazırlık çalışması yürütmemişlerdir. Aynı şey bölgesel mitingler düzenlenmesi kararının alındığı bölge toplantılarında da yaşanmıştır. Bölge toplantılarının yapılacağını ancak sınırlı sayıda insan duyulmuştur. Bu toplantıların kararları da yine bu sınırlı insanda takılıp kalmıştır.

Bu durum bize KESK'deki bürokratlaşmanın boyutlarını göstermektedir. Bu bürokratlaşma sayesinde ki, hem kamu emekçileri ve hem de KESK için hayati önem taşıyan eylemler bile "yapmış olmak için yapılan" eylemlere dönüştürülmektedir. Bu sayededir ki, bir gövde gösterisi olarak tasarlanan

bölge mitingleri güçsüzlüğün ifadesine dönüşmektedir. Bu açıdan bölge mitinglerini "kitlesel basın açıklamaları" olarak niteleyebiliriz.

Hiç şüphe yok ki, sendika bürokratları da katılımın zayıflığını "duyuruyu zamanında yapamamakla" açıklayacaklardır. Fakat katılımdaki zayıflığı ve cansızlığı tek başına bu basit gerçeğe indirgemek, yalnızca "zevahir kurtarmaya çalışmak" anlamına gelecektir.

Görünen tüm nedenlerin gerisinde ise, 4688 sayılı sahte sendika yasasının çıkmasıyla birlikte, kamu emekçileri mücadelesinin bürokrat-tasfiyeciler anlayışları eliyle, fiili-meşru mücadele ve örgütlenme anlayışından uzaklaştırılması sürecinin tamamlanması vardır. Yasa, KESK'deki tasfiyeciler eğilimlerinin güçlenmesine yol açmış, tasfiyeciler-bürokratik sendikal

anlayışların önünü düzlemiştir. Öyle ki, son bir yıldır kamu emekçileri hareketi, "yetki" sorununa ve üye yapma kampanyalarına sıkıştırılmış, bu bir yıllık süreç bir eylemsizlik süreci olarak yaşanmıştır. Yetki sorununun aşılmasını "üye yapmaya" indirgemek ve bu gerekçeyle fiili-meşru mücadele perspektifini yitirmek, karşımıza "etkisizlik" gibi bir sorunu çıkartacaktır. "Üye yapmak" ile "üye kazanmak" arasında önemli bir fark vardır. Eğer siz bir yılı eylemsizlikle geçiriyorsanız ve yasanın getirdiği zorunlulukları üye kampanyalarıyla aşmaya çalışıyorsanız, burada "üye kazanmak" yoktur.

Bu durumda "iki milyon kamu emekçisinin sesiyiz" demek de bir şey ifade etmemektedir. Yetki sorununu aşabilmenin ve iki milyon kamu emekçisinin birliğinin sağlanabilmesinin tek yolu, fiili-meşru

mücadele geleneğinin yeniden diriltilmesidir. Bunu görebilmek için kendi geçmişimize dönüp bakmak yeterlidir. Henüz ortada bir sendika yasası yokken, yüzbinleri Kızılay'a taşıyan KESK'in üye sayısı o dönemler 500 bini bulmuştu. Bugün ise bu sayı 300 bini zor aşmaktadır. Bu örnek bile yetki sorununun nasıl aşılabileceğinin göstergesidir. Bu aynı zamanda sahte sendika yasasının nasıl çöpe atılabileceğini de göstermektedir.

Yasanın çıkmasından bugüne bir yıllık pratik tasfiyeciler-bürokratik anlayışların iflasına tanıklık etmiştir. Yapılması gereken, bu iflasın gerçek nedenlerini de bilince çıkartacak, meşru mücadele anlayışının yeniden sendikalarımıza hakim olmasını sağlamaktır.

Sosyalist Kamu Çalışanları

Tüpraş'ta çalışan bir işçi ile konuştuk...**"Hakkımız olanı zorla almamız!"**

- Çalıştığınız bölümü ve iş koşullarını anlatır mısınız?

İşçi: Ben asgari ücretle temizlik bölümünde çalışıyorum. Taşeron işçisiyim. İş koşullarımız oldukça ağır ve stresli. Son dönemlerde yaşanan iş kazaları ve sonuçları bizi yıprattı. Çünkü aynı akıbet bizi de bekliyor. Önlemler alınmadığı, bu konuda duyarlı olmadığımız sürece sonumuz belli.

- Son birkaç ayda Tüpraş'ta aynı ünitelerde iki kez patlama oldu. Ve bu patlamalarda iki işçi yaşamını yitirdi, ağır yaralananlar oldu. Bu konuyla ilgili neler söyleyeceksiniz?

İşçi: İşimiz oldukça yorucu. Zaten Tüpraş'ta ağır işleri genelde taşeron işçileri yapar. Mesailerin yoğunluğu da bu zorluğa eklenince, en ufak bir dikkatsizliğimiz hayatımıza mal oluyor.

- İş kazalarını sadece işçinin dikkatsizliği ile açıklayabilir miyiz?

İşçi: Tabii ki hayır! Bu sadece bir yönü. Temel nedeni bence, bizim hayatımızın aldığımız ücret gibi ucuz, değerinin az oluşu. Bize değer verilmediği için, çalışma alanımızda hayatımızı kurtaracak koruma malzemelerimizi alamıyoruz. Aslında çalıştığımız bölümle ilgili hangi koruma malzemelerinin olduğunu da bilmiyorum.

Ünitelerde duvarlara göstermelik korunma malzemeleri asılmış. Çoğunu elime bile alamadım, çünkü onlar numunelik. Onun dışında kullanılacak malzemeler ve önlemler hakkında kimse de bize birşey söylemedi. Ancak bir kaza olduğunda hangi

önlemleri almamız gerektiğini öğreniyoruz. Mehmet'in öldüğü patlamadaki gibi. Mehmet'in kullanması gereken malzeme patlamadan bir gün sonra işyerine getiriliyor. Yani o önlemin alınması için Mehmet'in ölmesi gerekiyordu.

- İş cinayetine dönüşen iş kazalarının önlenmesi için sizce neler yapılmalıdır?

İşçi: Kötü çalışma koşullarında, asgari ücretle ve işçilerin her an ölüm ve zehirlenmelerle yüzyüze geldiği bir yerde çalışıyorum. Şimdiye kadar fazla ilgilenmiyordum, en azından bir iş buldum diye başım önümde çalışıyordum. Ama yanıbaşında arkadaşımızın korkunç bir şekilde ölmesi ve kaza karşısında patronun tam bir arsızlıkla "dikkatsiz davranmış" demesi, beni bir anlamda kendime getirdi.

İşsizlik arttığı için patronlar bizi sömürdükçe sömürüyorlar. O yüzden bu kadar rahat davranıyorlar. Bizim hayatımız onlar için bir korunma malzemesinden de ucuz.

Tüm bu olumsuzluklar karşısında sesimizi yükseltmeliyiz. Zaten biz sustukça daha çok eziliyoruz. Emekçiler olarak kendi değerimizi bilerek patronun karşısına çıkmalıyız. Hakkımız olanı zorla almadıkça, bunun için birlik olmadıkça, hayatımız bir gaz maskesinden, bir aydınlatma cihazından daha önemsiz olacaktır.

Tüpraş işçileri cinayeti protesto ettiler

İzmir'in Aliğa ilçesinde bulunan Tüpraş Rafinerisi'nde geçtiğimiz hafta meydana gelen ve bir işçinin ölümüyle sonuçlanan patlama ile ilgili Tüpraş işçileri fabrika önünde bir eylem yaptılar.

Sabah vardiyasına gelenlerle biraraya gelen işçiler, fabrika yönetimi aleyhinde sloganlar attılar. Eylemde bir konuşma yapan Petrol-İş Aliğa Şube Başkanı İbrahim Doğangül; Rafineri yönetiminin işyerindeki güvenliğe gereken önemi vermediği sürece bu kazaların olacağını, bunu önlemek için tedbir alınması gerektiğini belirtti ve "bir sanayi kuruluşunda hidrokarbon gazı bulunma ihtimali olan kapalı alana alelade bir aydınlatma cihazıyla girilmeyeceğini, daha önce gümrüğe takıldı denilerek bir türlü temin edilmeyen gaz geçirmez aydınlatma cihazının patlamadan birgün sonra temin edilmesinin işçiye ne kadar önemin verildiğinin acı bir kanıtı" olduğunu söyledi. Eylem işçilerin alkışlı protestosuyla sona erdi.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Kürdistan devrimi ile Türkiye devrimi arasındaki ilişkiler üzerine düşünceler-V

Kürdistan'ın öteki parçalarıyla ilişkiler

Serhat Ararat

VII.

İki ülke devrimleri arasındaki ilişkiler konusunu tartışırken Kuzey Kürdistan'ın diğer parçalarla ilişkisine ve bu noktada ortaya çıkan ve çıkabilecek sorunlara da kısaca bakmamız gerekir. Bu bölümde bu konuyu tartışmaya çalışacağız. Kürdistan sorunu, dolayısıyla Kürdistan devrim sorunları, karmaşık özelliklere sahiptir. Özellikle ittifak, mücadele birliği konusu bu niteliktedir. Kuzey Kürdistan ulusal kurtuluş devrimi, hem Kürdistan'ın diğer parçalarındaki ulusal kurtuluş mücadeleleriyle, hem de Türkiye devrimci ve emekçi hareketiyle çok sıkı ilişkiler içinde olmak durumundadır. Mücadelenin bu iki stratejik boyutunu bütünlüklü bir biçimde kavramadan doğru, sağlıklı ve başarılı bir mücadele geliştirmek mümkün değildir. Son otuz yıllık mücadele tarihimiz bunu kanıtlar.

Tartışmamızı daha verimli ve anlaşılır kılmak için önce bir soru: Bir yandan Kürdistan'ın diğer parçalarıyla ulusal bir program ve strateji bağlamında ortak bir mücadele (biçimleri ve araçları çok çeşitli olsa da) yürütürken, aynı zamanda Türkiye devrim ve emek hareketiyle emekçi ve enternasyonalist program ve strateji bağlamında ortak bir mücadele geliştirmek mümkün mü; bu iki mücadele boyutunu birbiriyle uyumlu ortak bir dalgada birleştirmek ve birlikte yürütmek mümkün mü?

Yanıtımız kısa ve nettir: Evet, mümkündür! Aynı zamanda devrimin başarısı açısından da gereklidir!

Doğası gereği bu olgu, kendi içinde sayısız zorluğu, çelişkiyi ve engeli barındırmaktadır. Bu nedenle olayın karmaşık, zorlu yapısını ve boyutlarını kavramak gerekiyor. Ama buna rağmen sözünü ettiğimiz iki mücadele boyutunu aynı devrimci dalgada birlikte götürmek mümkün ve gereklidir! Bunun somut biçimlerini, araçlarını, ama her şeyden önce bunun stratejik anlayışını ve çerçevesini çok doğru bir tarzda çizmek gerekiyor.

Mücademizin bu iki boyutunu birlikte, aynı stratejik anlayış çerçevesinde ortak götürmek mümkündür, ama tarihsel süreç içinde oluşan önyargıların, ideolojik ve politik koşulların aşılması kaçınılmazdır. Bunu başaracak çizgi ve strateji de devrimci emekçi çizgi ve stratejiden başkası değildir.

Diğer parçalardaki ulusal hareketlerle ulusal bir çizgi bağlamında ittifak ilişkisi içinde olma, bu ilişkiyi en üst düzeyde bir ulusal program ve stratejiye bağlamak, bunun uygun araçlarını ve biçimlerini geliştirme anlayışı ile Türkiye devrim ve emek hareketiyle ortak mücadele perspektifi ile hareket etme, bu perspektifi bir devrim programı ve stratejisine dönüştürme yaklaşımı birbiriyle çelişmek şurada kalsın, tersine bu ikisi birbirini bütünlük ve tamamlar. Öncelikle bu yaklaşımın bilinç düzeyinden kavranması gerekiyor. "Ya biri, ya da öteki" biçimindeki dayatma yanlış. Bu dayatma halklarımızın devrimci ortak mücadelesine büyük zararlar vermiştir. Eğer bu noktada doğru bir anlayış geliştirilseydi ortak mücadele anlayışı konusunda daha farklı bir yerde olabilirdik.

Kuşkusuz bu konuda Türkiye devrimci hareketinin sorumluluğu az değildir. En başta gelen hatası ve eksikliği diğer parçalarda gelişen ulusal mücadelelere ilgisiz ve kayıtsız kalması; bu konuda gerekli bir bilgi donanımına sahip olmaması ve bu konuyu daha derinlikli öğrenme konusunda ciddi çalışmalar geliştirmemesidir. En yumuşak ve en iyi niyetli saptama bu. Ancak gerçeklik bu kadar "masum" mu? Bu soruyu başka bir soru ile tamamlamalıyız: Neden? Neden ilgisizdirler, kayıtsızdır, bilgisizdirler ve devrimci enternasyonalist bir politikadan yoksundurlar?

Bu sorunun yanıtı kapsamlıdır, ama burada tartışmayacağız. Ancak şu kadarını vurgulamakla

yetinelim: Ne yazık, sol genel olarak diğer parçalara yaklaşımda resmi çizgiyi aşan bir noktada değil. Bu yaklaşımını ve tutumunu daha çok "emperyalizmin oyunu", "kukla Kürdistan" teorileri altında meşrulaştırmaya çalışmaktadır. Evet, emperyalizmin bir politikası var, Kürdistan'daki egemen sınıfların da geleneksel bir çizgileri var. Ama bir de parçalanmış bir Kürdistan gerçeği, Kürt halkının vazgeçilmez özgürlük, bağımsızlık ve eşitlik istemleri var. Bu noktada senin görüşün ve duruşun nedir? Bağımsız bir ideolojik ve politik duruşun var mı, bu doğrultuda inandırıcı bir politikan var mı? Bu soruların olumlu yanıtları yok. Örneğin 1991'den bu yana Güney Kürdistan'da fiili bir durum var, KDP ve YNK'nin politik çizgileri ne olursa olsun, yine ABD ve diğer emperyalist devletlerin Kürdistan politikalarına rağmen uluslaşma ve kısmi özgürleşme doğrultusunda gelişmeler var. Bunlar henüz belli bir statüye kavuşturulmasa da, büyük bir tehdit altında olmasına rağmen Kürtler açısından önemlidir. Salt "emperyalizm", "işbirlikçi ilkel milliyetçi" gibi değerlendirmeler, kendi içinde karmaşık ve çelişkili olan Güney'deki gelişmeleri kavramaya yetmez. Yetmediği ortadadır. Bu yaklaşım "anti-emperyalizm" adına sonuçta Irak ve TC sömürgeciliğini desteklemeye kadar götürebilir. Perinçek ve İP'in açıktan savunduğu budur. Peki, devrimci güçler hem emperyalizmin politikalarına cepheden tavır alan, hem de somut olarak Kürt halkının özgürlük ve bağımsızlık mücadelesini destekleyen bir çizgiye sahip olamazlar mı? Bu mümkün değil mi?

Mümkün, ancak bunun için Kürdistan sorununu bütünlüklü ve devrimci enternasyonalist bakış açısıyla kavramak gerekiyor. Ama ne yazık, yine en yumuşak yorumla solun bu konudaki kavrayışı bütünlüklü olmaktan uzaktır, parçalı ve egemen milliyetçi çizgi tarafından sakatlanmıştır. Bir kez daha vurgulamalıyız ki, bu alanda Perinçek çizgisi sanılanın ötesinde solun düşünce ve politika dünyasını etkilemektedir...

Bağımsız bir Güney Kürdistan politikası olan kaç tane devrimci grup ve parti var? Oysa TC'nin, emperyalizmin, bölge devletlerinin çok net bir Güney Kürdistan politikaları var. TC'nin Güney politikası, genel Kürdistan politikasının bir parçasıdır. TC'yi hedeflediğini söyleyen devrimci hareketlerin bu konuda kendilerine ait, bağımsız bir görüş ve politikalarının olmaması düşündürücüdür ve halklarımızın ortak mücadelesinin önünde duran en önemli handikaplardan biridir. Bu handikap hızla aşılacak durumundadır. Bunun ilk koşulu da parçalı değil, bütünlüklü bir Kürdistan kavrayışından geçer.

Kürdistan ulusal sorunu doğru kavrandığında görülecektir ki, diğer parçalara ve diğer parçalardaki gelişmelere doğru yaklaşım ve politik-stratejik duruş, Türkiye devrimi ile Kürdistan devrimi arasındaki ilişkilerin doğru kavranışına da götürecektir. Ancak "ya o ya bu" yaklaşımı halklarımızın mücadele birliğine hizmet etmez, tersine var olan mesafeyi daha da açar. Somut tarihsel gelişmelerin de kanıtladığı gibi, Türkiye devrimi ile en sıkı ilişkilerle Kürdistan'ın diğer parçalarının özgürlük mücadelesiyle ulusal bir çizgide buluşma anlayışı, birbiriyle çelişmek şöyle dursun, tersine birbirini bütünlük... Doğru devrimci yurtsever yaklaşım budur!

Öte yandan kendini dar ulusal sınırlara hapseden yaklaşımlar da Kürdistan devrimine katkı sunmak şurada dursun, onu daha da daraltmaktadırlar. Evet, bizim bir özgürlük, bağımsızlık ve birleşik bir ülke yaratma sorunumuz vardır. Ve devrimimizin asgari programı da budur! Ama buna nereden ve nasıl ulaşacağız, hangi stratejik yaklaşım ve programla? Uluslaşma, özgürleşme ve bağımsızlık özlemleriyle somut toplumsal ihtiyaçlar bir bütün oluşturuyor. Bunları karşı karşıya koymak ulusal kurtuluş mücadelesini de daraltıyor ve sonuçta başarısızlığa

mahkum ediyor. Daha da önemlisi üzerinde hareket edilen ulusal ve toplumsal zemine de gözlerimizi kapatamayız. Örneğin metropollerdeki emekçi Kürtlerin somut toplumsal ve ekonomik sorunlarını görmezlikten gelemeyiz. Ortak mücadeleyi zorlayan, koşullayan ve dayatan somut gerçekliklere gözlerimizi kapatamayız, kulaklarımızı tıkamayız.

Evet, somut olarak net bir Güney Kürdistan politikamız olmalıdır. Kısacası şöyle:

"Bir: Güney Kürdistan'da Kürt halkının kendi kaderini belirleme hakkını, bu bağlamda ortaya çıkan olanak, değer ve mevzileri geliştirmek, savunmak, korumak ve desteklemek en başta gelen devrimci yurtsever görevlerden biri olmaktadır. Bu görevi dışardan bir destek ve dayanışma olarak değil, somut olarak yerine getirilmesi gereken asgari bir yurtseverlik görevi olarak algılamak gerekir. Güney de ülkemizin bir parçasıdır ve oradaki gelişmelerin içinde ve doğrudan yer almak genel olarak Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine duyulan sorumluluk ve yapılması gereken yurtseverlik görevlerinin etkin bir parçasıdır. Elbette sorun salt Güney'i dış saldırılardan korumak değil, bir yandan bağımsız çizgi temelinde emekçi seçeneği geliştirmeye çalışırken, bir yandan da Güney'in ekonomik inşası, toplumsal, eğitsel, kültürel kurumlaşması açısından çaba göstermek, bu doğrultudaki çabaları güçlendirmek gerekir. Güney'in ekonomik, toplumsal, siyasal ve kültürel gelişimi, aynı zamanda daha sağlıklı sınıf mücadelesinin koşullarını da oluşturacaktır. Bu, devrimci emekçi çizginin temellerinin güçlendirilmesi anlamına gelecektir. Elbette yenilgi, Kürtler için bir kader değildir. Artık yenilgi çizgilerini aşmamız ve zaferi olanaklı kılan bir yaklaşım ve tutum içinde olmamız gerekir. Hemen eklemek gerekiyor ki, Güney'deki olumlu gelişmeler bütün Kürdistan parçalarını etkilediği gibi, olumsuz gelişmeler de bütün Kürdistan parçalarını ve ulusal kurtuluş mücadelesini etkiler. Bu nedenle her yurtsever parti ve çevrenin Güney'deki yurtseverlik görevlerine sahip çıkması ve gereklerini yerine getirmesi bir zorunluluk olmaktadır..."

İki: Bunun için ulusal birlik ve bağımsız bir politika doğrultusunda çaba göstermek, bu çabaları diğer parçaların devrimci ulusal kurtuluş mücadeleleriyle ve bölge halklarının devrimci mücadeleleriyle birleştirmek bir zorunluluk olmaktadır.

Üç: Emperyalist ve başta TC olmak üzere sömürgeci devletlerin politikalarına alet olmamak, yedeğine düşmemek, ama ortaya çıkan fırsatları ve olanakları da devrimci bir perspektifle değerlendirmek, diğer göz önünde tutulması gereken bir noktadır..." (PKK-DÇS'nin 12 Kasım 2001 tarihli bildirisinden...)

Diğer parçalardaki ulusal hareketlere ve gelişmelere karşı da net bir görüşümüz ve politikamız olmalıdır. Ama bu Türkiye devrimci ve emekçi hareketiyle ortak hedefler ve ilkeler temelinde birlikte mücadele etmemizi engellemez, tersine bu zemini daha da güçlendirir. Salt devrimci enternasyonalist bir yaklaşım değil, tutarlı ve samimi yurtseverlik de bunu gerekli kılar. Bizim cephede sorun, ulusal dar görüşlülüğü aşmak ve tutarlı devrimci yurtsever yaklaşımı bütün boyutlarıyla kavramakta ve stratejik bir çizgiye dönüştürmekte düğümlenmektedir. Bunun için başta Öcalan sistemi olmak üzere bu alandaki pratiğimizi gözden geçirmemiz ve gerekli derslere ulaşmamız gerekmektedir.

Yukarda Kürdistan devrimi ile Türkiye devrimi arasındaki ilişkiler üzerine beş bölüm altında kısaca özetlemeye çalıştığımız düşüncelerimizi toparlamamız, iki ülke devrimleri arasındaki ilişkilerin somut temellerini ve ilkelerini net bir biçimde ortaya koymamız gerekiyor. Bunu önümüzdeki hafta son yazımızda yapmaya çalışacağız.

Devrimin, sosyalizmin ve hayatı yaratanların şairi...

Nazım Hikmet

*"Selamlamaya geldim seni yeryüzü umutları adına
Bedava ekmek, bedava karanfil adına
Mutlu emeklerle mutlu dinlenmeler adına
'yarın yanağından gayri her yerde her şeye hep
beraber'
diyebilmek adına
evlerin
yurtların
ve kosmosun kardeşliği adına"*

İşçi sınıfı ve ezilen halkların devrimci ozanı Nazım Hikmet'in ölümünden bu yana tam 39 yıl geçti. 3 Haziran 1963'te yaşamını yitiren Nazım Hikmet, 61 yıllık yaşamının ardından yüzlerce şiir, onlarca oyun, roman ve komünizme adanmış bir yaşam bıraktı.

Devrime ve sosyalizme sevdalı bu yürek, 61 yıllık yaşamında işçi sınıfının davasına ve sosyalizme bağlılığından dolayı baskılar, saldırılar, karalamalar, 13 yıllık tutsaklık ve en ağırı da yurdunu terketmek zorunluluğu ile karşı karşıya kaldı. Birçok insanın ilk kez sosyalizm ile tanışmasında etkin bir rolü olan Nazım'ın şiirlerini okuyanlar, üzerlerinde taşıyanlar yargılandı, tutuklandı. Nazım'ın düşüncelerini savunanlar, onunla sınıfsız, sömürsüz dünya özlemini paylaşanlar ise ağır baskılara uğradı, katledildi.

Gerçek bu iken, son birkaç yıldır burjuvazi Nazım'ı sahiplenmeye yönelik kirli bir kampanya yürütüyor. Ancak kampanya bu yıl doruğuna ulaşmış durumda. Kültür Bakanlığı'nın "Türkiye'yi tanıtmak amacıyla" yaptığı öneri ile 2002 Nazım yılı ilan edildi. Böylelikle tüm dünyada ve Türkiye'de Nazım, eserleriyle birlikte tanıtılacaktı! Nitekim senenin başından beri bizzat Kültür Bakanlığı eliyle büyük bir ikiyüzlülikle siyasi kimliğinden soyundurularak güzel şiirler yazan bir şair olarak tanıtılıyor Nazım. Nazım'ı yok edemeyenler, onu ehlileştirme ve içini boşaltma yolunu seçtiler. Nazım'ı Nazım yapan devrimci değerlerden koparmaya, O'nu, salt milliyetçilik ve sevda şiirleri yazan bir şaire dönüştürmeye çalıştılar. Bununla da yetinmediler. Bu kirli kampanyalarını devrimci değerlere saldırıyla da birleştirdiler. Burjuva köşeyazarları Nazım'ın aşklarını anlatmaktan vakit buldukça (!) komünizme saldırdılar.

Tüm bu çabalar boşuna. Nazım'ı teslim almaya güçleri yetmeyecek. Nazım bizimdir! Nazım Hikmet, Nazım'ı Nazım yapan değerlerin yaratıcısı işçi sınıfının, ezilen halkların, devrimcilerin ve komünistlerindir.

*"Ben bir insan
Ben Türk şairi komünist Nazım Hikmet ben
Tepeden tırnağa iman
Tepeden tırnağa kavga, hasret ve ümittten ibaret
ben"*

Nazım Hikmet, ülkenin emperyalist güçlerce işgal altında olduğu dönemlerde, bağımsızlık savaşına katılmak amacıyla öğretmenlik yapmak gerekçesiyle Anadolu topraklarına geçer. Burada Almanya'da okumuş ve sonrasında Türkiye'ye dönmüş, kendini Spartakistler olarak tanıtan grupla tanışır. Böylelikle, ilk olarak Marks'ı, Engels'i, Roza'yı ve Lenin'i tanır. Sosyalizm bilinci Spartakistler sayesinde bu dönemde gelişir. Bir süre sonra Marksizm'i, Leninizm'i daha iyi öğrenmek ve sosyalist inşayı yerinde görmek amacıyla Sovyetler Birliği'ne gider. KUTV'ne (Doğu Emekçileri Komünist Üniversitesi) kaydolur. Nazım, bir süre sonra devrime ve sosyalizme sevdalı bir yürek olarak ülkesine geri döner. Dışarıda verdiği mücadele,

100 yaşında!..

kısa süreli tutsaklık dönemi, ardından 13 yıllık cezaevi yaşantısı, ülkesinden sürgün edilmesi... Nazım tüm bu süre boyunca yüzünü işçi sınıfına döndü, devrime ve sosyalizme inancını hiçbir zaman yitirmedi, komünizmin militan bir savunucusu oldu.

Nazım işçi sınıfı ideolojisini en kararlı tarzda savunmanın ancak örgütlülükle mümkün olacağı bilinciyle davranarak 1923'te Türkiye Komünist Partisi'ne üye oldu. Kısa süre içerisinde ileri kadrolarından biri haline geldi. TKP'nin yaşadığı sürece rağmen hiçbir zaman umutsuzluğa, karamsarlığa kapılmadı ve daima örgütlü mücadelenin gerekliliğini savundu. Tüm hayatı boyunca TKP'yi ve onun üyesi olduğunu büyük bir gururla söyledi. Hayatının en karanlık dönemlerini tek başına geçirdiği zindanda bile, örgütlü bir devrimci gibi davranabilmeyi bildi. Ülkesinden sürgün edildikten sonra Sovyetler Birliği ve uluslararası proletaryanın komünist partileri yanında aktif mücadele içinde yer aldı.

Büyük bir hayranlık beslediği Lenin'in ölümü vesilesiyle Sovyet halkına seslenen şiiri, Nazım'ın, partili mücadeleye bakışını da tüm açıklığı ile ortaya koymaktadır.

*"Yoldaşlarım
Sovyet insanları,
Günler ağır.
Onsuz geçilecek bu ağır günler
Sarsıntısız, çatlaksız
Ama onunla ve Lenin'le beraber
Yani Komünist Partisiyle
Yani Komünist Partisi başta
Bu parti eşi emsali görülmedik bir çeliktendir
Bu çeliğin adı:
Boydan boya ömrünü vermek emrine halkın
Boydan boya ömrünü vermek komünizme"*

"Toprakta, ateşten ve demirden Hayatı yaratanların şairiyim ben"

Nazım, tüm hayatı boyunca yüzünü işçi sınıfına ve emekçilere dönmüş, gücünü sınıftan ve emekçi insandan almıştır. İşçilerin, yoksul köylülerin, emekçi kadınların yaşamı onu derinden etkilemiş ve tüm ezilenler onun şiirlerinde yer bulabilmişlerdir kendilerine. Safını ezilenlerden yana belirlediği için, tüm yaşamını da onlarla içiçe geçirmiştir. Dışarıda geçirdiği süreçte emekçilerle kaynaşmaya özen göstermiş, içeride/zindanda ise birlikte cezaevi yaşamını paylaştığı yoksul işçi ve köylüler, onun en yakın dostları olabilmıştır. Her fırsatta onları eğitmek, değiştirmek, dönüştürmek için büyük bir çaba harcamıştır.

"Hayatı yaratanların şairiyim ben" dizesi, O'nun sanata bakışını da ortaya koymaktadır. Kendisiyle aynı dönemde yaşayan ve sık sık eleştirilerine maruz kaldığı, hayattan ve toplumsal yaşamdan kopuk şairlere inat, en güzel eserlerin ancak, yaşamın içinden ve hayatı yaratanların acılarının, sevinçlerinin, yokluk ve yoksunluklarının yansıtılarak üretilebileceğini ispatlamıştır. İşçi sınıfı ve emekçilerin şairi Nazım, Asya ve Afrika yazarlarına ilişkin yazdığı bir şiirde olduğu gibi sanatçının misyonunu şöyle dile getirmiştir:

*"Kardeşlerim,
sıska öküzün yanına koşulup şiirlerimiz
toprağı sürebilmeli"*

*pirinç tarlalarında bataklığa girebilmeyi
dizlerine kadar
bütün soruları sorabilmeli
bütün ışıkları derebilmeli, yol başlarında
durabilmeli
kilometre taşları gibi şiirlerimiz
yaklaşan düşmanı herkesten önce görebilmeli
cengelde tamamlara vurabilmeli
ve yeryüzünde tek esir yurt, tek esir insan
gökyüzünde atomlu tek bulut kalmayınca kadar
malı mülkü aklı fikri canı neyi varsa verebilmeli
bütün hürriyete şiirlerimiz"*

"Sevdalınız komünisttir Yatar Bursa kalesinde..."

Nazım kuşkusuz en güzel eserlerini 13 yılını geçirdiği zindanlarda vermiştir. Dışarıdaki mücadeleden fiilen kopuk olmasına rağmen, kendini onların içinde, onların bir parçası gibi hissedebilmiş, neredeyse her toplumsal gelişmeye içeriden yazdığı eserleriyle yanıt vermiştir. İçeride devrimci bir yaşamı örmüş, her gününü ve saatini kendini geliştirebilmek, daha iyi üretebilmek için geçirmiş, dört duvar arasında kilometrelerce uzakta olan halklara bile umut olmayı başarabilmiştir. Karanlığın, açlığın, sefaletin olduğu ortamda tek başına kalsa bile gelecek günlere inancını hiçbir zaman yitirmediğini her fırsatta dile getirmiştir. Hapislerde boşu boşuna çürüdüğünü iddia edenlere büyük bir öfke ve kızgınlıkla yanıtını vermiştir.

*Sevdalınız komünisttir
On yıldan beri hapidir,
Yatar Bursa kalesinde
Hapis amma, zincirini kırmış yatar
En ala mertebeye ermiş yatar
Yatar Bursa kalesinde"*

Tepeden tırnağa enternasyonalist!

Nazım'a yönelik saldırılardan biri de onu salt milliyetçi şiirler yazan bir şair olarak tanıtmaktır. En sık kullandığı "memleketim" vurgusunu ise milliyetçilikle özdeşleştirdiler. Nazım'ın çok sevdiği "memleketim"den kastettiği, bu ülkenin ezilen, sömürülen, açlığa, sefaletle mahkum edilen ama her zaman üreten, "destanımızda yalnızca maceraları olan" emekçilerdi.

Ancak Nazım'ın yüreği hiçbir zaman tek başına Türkiye'deki işçi ve emekçiler için çarpmadı. Enternasyonalist yanıyla halkların kardeşliğini vurguladı, her gelişmeye sınıfsal bir tutumla yanıt verdi. Onu dünyaca ünlü kılan, dünya işçi ve emekçilerinin sahiplenmesine yol açan en güçlü yan da budur.

Dışarıda ve içerideyken, halklara ve devrimcilere karşı yapılan saldırılara, katliamlara büyük öfke duymuş, onların direngenliklerini, kazanılmış zaferlerini de büyük bir coşkuyla selamlamıştır. Tüm bunları büyük bir renk ahengiyle şiirlerine yansıtmıştır. Öyle ki, Habeşistanlı bir devrimcinin karısı Taranta-Babu'ya yazdığı mektuplarda İtalya'nın tarihini, ekonomisini, siyasi gelişmelerini, aşkı yansıtan mektuplarla, faşizmin acımasızlığını bütün açıklığıyla vermiştir.

2. Dünya Savaşı sırasında Fransa'da direnişe öncülük eden Komünist Partisi üyesi Gabriel Peri'nin kurşunlanması onda derin izler bırakmıştır. Keza yine Sovyetler'de direnen genç partizan Tanya'nın asılması,

Nazım'ın öfkesini ve Tanya'nın direngenliğinden dolayı ona beslediği derin sevgi ve saygıyı yansıtmaktadır. Bu örnekler alabildiğine çoğaltılabilir. Çünkü Nazım'ın yüreğinin yarısı buradaysa yarısı Çin'dedir. Nazım, Sovyetler Birliği'ni büyük tarihsel kazanım olarak görmüş ve Doğu Avrupa'daki sosyalist ülkelerde yaşanan gelişmelerden büyük heyecan duymuştur. Macaristan'ı ziyaretinden sonra yazdığı dizeler onun geleceğe dair özelemlerini de yansıtmaktadır.

*"Hoşça kal
Belki yine gelirim.
Belki ömrüm vefa etmez.
Ama bilirim, gün olacak, bilirim,
senden bize, bizden sana misafir gidilip gelinecek,
bir bahçeden bir bahçeye geçer gibi."*

Nazım sadece dizeleriyle değil pratiğiyle de enternasyonal mücadeleye hizmet etmiştir. Hapishaneden çıktıktan sonra ülkesini terketmek zorunda kalarak Sovyetler Birliği'ne gitmiştir. Yaşamının geri kalan kısmını uluslararası proletaryanın çıkarları doğrultusunda geçirmiştir. Savaşa karşı oluşturulan Dünya Barış Konseyi'nin yöneticiliğini yapmış ve bu vesileyle birçok ülkeyi ziyaret etmiştir. Amerikan emperyalizminin çıkarları doğrultusunda Türk askerlerinin Kore'ye gönderilmelerine karşı çıkan Nazım Hikmet, bu konuda aktif bir mücadele yürütmüştür.

Emperyalist saldırganlığın giderek tırmandığı, Afgan halkından sonra Ortadoğu'yu ele geçirmek için Filistin halkının vahşi bir katliamdan geçirildiği günümüzde Nazım'ın tavrı, günümüz "aydın"larına örnek olmalıdır.

Tüm bu anlatımlardan sonra Nazım'ın eksiklikleri, hataları yok mudur denebilir. Kuşkusuz sayılabilecek birçok yan vardır. Kürt sorunu karşısında aldığı ilgisiz tutumdan yurt dışına çıkmasına kadar bir dizi konuda eleştiride bulunulabilir. Ancak bizim için belirleyici olan 61 yıllık yaşamının her evresinde devrimden, sosyalizmin ve eşit özgür bir dünyanın yaratılması özleminden hiçbir zaman vazgeçmemesi ve bu değerleri yaşamında herşeyin üstünde tutmasıdır. Tüm yaşamını proletaryaya ve dünyanın ezilen halklarına adanmasıdır.

Nazım Hikmet'in Türkiye'de (içeride ya da dışarıda) bulunduğu zamanların ülkenin en karanlık, en zorlu dönemleri olduğunu hatırlatmak faydalı olacaktır. Ülkede ağır baskı ve sömürü koşulları altında, devrimci hareketin olmadığı, sınıf hareketinin oldukça cılız olduğu bu zor dönemlerde, Nazım yüce ideallerini, komünizmi her zaman canlı tutmuş ve inancını hiçbir zaman yitirmemiştir. Herkesi yaşamının her döneminde aktif olarak devrimci mücadeleye çağırmıştır. Biz de son sözlerimizi onun çağrısıyla noktalayalım.

*"Sen de çıkar
göğsünün kafesinden yüreğini;
şu güneşten
düşen
ateşe fırlat;
yüreğini yüreklerimizin yanına
at!
Akın var
Güneşe akın!
Güneşi zaptedeceğiz
Güneşin zaptı yakın!"*

“Farklı tutum”un sahiplerinin pratiği

Sermayenin emperyalizm güdümlü köleleştirme saldırısının hız kazanarak sürdüğü şu günlerde, bu saldırıya karşı koyuş da güçleniyor. Üniversiteleri sermayenin arka bahçesi haline getiren YÖK Yasa Tasarısı'na karşı yürütülen mücadele, 18 Mayıs günü Kızılay'da, dostun-düşmanın önünde geldiği düzeyi ortaya koydu. Öğrenci gençliğin en ileri unsurları şahsında Kızılay gibi bir mevzinin alınması, daha önce de olduğu gibi bir takım tartışma, hatta karalamaları gündeme getirdi. Hareketin yükselmeye başladığı dönemlerde her zaman, kendinden menkul öncüler, hareketi kendine endeksli ele alanlar olmuştur. Bu süreçte de böylesi tutumların sergilenmesi genç komünistler için şaşırtıcı değildir.

Nitekim, 27 Mayıs tarihli *Evrensel Gençlik*'de “Gençliğin Sesi” köşesinde yayınlanan “YÖK Yasa Tasarısı ve iki farklı tutum” başlıklı yazı bunun çok iyi bir örneğidir. Yazıda çalışmanın genel düzeyine değinildikten sonra, “*Emek Gençliği'nin başını çektiği çalışmalar sonucunda*” diye başlayan bir cümle yer alıyor. Kendinden menkul öncülük kendini böylesi cümlelerde ortaya koyuyor. *Emek Gençliği* -bu siyasal çevreye yakışan bir tutumla- kendisi dışındaki çalışmaları görmezden geliyor. Oysa

gerçekte *Emek Gençliği* için söz konusu olan, bir çalışmanın başını çekmesi değil, yalnızca kendi çalışmasını yürütüyor olmasıdır. Kimse *Emek Gençliği'nin* arkasına takılmış ya da peşinden sürükleniyor değildir. Birçok devrimci gençlik grubu şu ya da bu düzeyde kendi çalışmasını yürütmektedir.

Devamında söylenen, “*Tasarıya karşı yürütülen çalışmaların bu başarısı karşısında, üniversitelerde hakim olan başka bir anlayış da, geleneksel hastalıkları nedeniyle tasarıyı, meclise geldikten, imza kampanyası başladıktan ve bir çok yerde etkinlikler düzenlemek için harekete geçildikten 3 ay sonra gündemlerine almayı başardılar*” cümlesi ise tümüyle gerçek dışıdır. Tasarıyı Ekim ayında, üstelik *Emek Gençliği'nden* önce gündemlerine alan genç komünistler, Kasım ayından başlayarak bu konuda bir kampanya örgütlediler. Ayrıca genç komünistler, bunu yaparken dar grupçu bir anlayışla hareket etmemiş, kitleleri harekete geçirme perspektifiyle esnek platformlar örgütlenmesini önlerine koymuşlardır. Yine ara dönemde sorunu emekçilere taşımışlar, 30 bin imza ile ciddi bir çalışma düzeyine ulaşmışlardır. Çalışmanın başladığı zamanı görmek isteyenler, *Ekim Gençliği'nin* Ekim ve Kasım sayılarına bakabilirler.

“*Bir yandan kendi aralarında üniversitelerdeki tüm öğrencileri harekete geçirmekten bahseden bu kesimler, işe gelince dar grupçu mantığı aşamayıp tasarıya karşı mücadeleyi üniversite içerisinde var olan 100-150 kişilik solcuların işi gibi örgütlemeye çalıştılar.*” Öyle görünüyor ki, *Gençliğin Sesi* yazarı

yaşanan süreçlerden bihaber. Kitlelerden kopuk gençlik gruplarının bulunuyor olması, kendileri dışında herkesi dar grupçulukla suçlamalarını meşrulaştırmadığı gibi, bu grupları bahane ederek ortak mücadeleden kaçmalarını da gerektirmiyor. Genç komünistlerin yerellerden doğru oluşarak kitleleri mücadeleye sevk etmeyi amaçlayan platformlar konusundaki çabalarını anlatmak sanırım gereksiz. Öğrenci hareketi içinde sürüklenmek yerine, bu harekete müdahale ederek onu örgütleme, eylemler var etme çabamızın sonuçları da ortada. Fakat bu arkadaşların birçok yerde kurulu platformlardan uzak durmaları, bunu yaparken de yerelliklerin

kullanılabilecek araçları tükettiklerini söylemeleri ile merkezi eylem kararı alınırken (18 Nisan) yerelerde yeterince çalışma yapılmadığını söylemeleri arasındaki çelişki hangi dar grupçuluğun ürünü? Ondan sonra da kalkıp, “*yürütülen mücadeleyi eylemlerden ibaret sanan bu gruplar, bu bakış açılarını en son olarak yapılan Kızılay eylemine de taşıdılar*” diye yazarak, kendilerini gülünç duruma düşürüyorlar.

Yerelerde yeterince çalışma yapılmadığını gerekçe göstererek eylemlere katılmayanlar (kimi okullarda yapılan kampüs eylemlerine dahi katılmamaktalar), 1 Mayıs'a endeksli, ömrü birkaç günle sınırlı fason örgütlülükler oluşturmaktan çekinmiyorlar. 1 Mayıs'tan birkaç gün önce sadece imza olarak ortaya çıkan ODTÜ, Beytepe, Cebeci vb.. Öğrencileri, imzayı yanlış algılayan birkaç öğrenci dışında tümüyle *Emek Gençliği* çalışması olabiliyor, üstelik böyle cüretkar bir imza atılırken kimseye (okulun öğrencilerine özellikle) sorma ihtiyacı duyulmuyor. Şimdi bu ... Öğrencileri 2 Mayıs'ta ortada olmadıklarına göre, acaba *Emek Gençliği* “*mücadeleyi yapılan eylemlerden ibaret*” mi sanıyor?

Genç komünistler bu konuda da tam bir politik açıklık ortaya koymuşlardır. Aylar öncesinden var olan ve yerelerde –elbette bir takım sorunlarla beraber- eylemler bir mücadele süreci örgütleyen kitle platformları üzerinden merkezi eylemlere katılmışlardır. Ayrıca 18 Nisan eylemlerinde ortak pankart açılarak grupçuluk değil birliktelik öne

çıkılırken, *Emek Gençliği* kendi köşesine çekilmeyi uygun görmüştür. Daha önce belirtmiş olmamıza rağmen bir kez daha hatırlatalım; bizim için sorun, (...) Öğrencileri imzası değil, bu imzanın pratik karşılığının olmaması sorunudur. Yoksa bir çalışma üzerinden yıllardır kullanılagelen DTCF Öğrencileri ve yine bir pratiğin yansıması olan AMYO Öğrencileri gibi imzalar son derece anlamlıdır. Bu imzaların sahiplerinden uzak durmak amacıyla “DTCF Talebeleri” gibi ucube yollar tutanlarla ise hiçbir ortaklığımız olamaz.

Son olarak *Gençliğin Sesi* yazarının 18 Mayıs eylemi üzerine söylediklerine bakalım: “*Bu gruplar, polisin provokatif tutumuna rağmen Kızılay'daki eylem çağrısına yanıt veren 2 bin öğrencinin sorumluluğunu duymak yerine provokasyona çanak tuttular. Bir de bunu 'devrimci kararlılık' olarak ifade edip yaklaşım tarzlarındaki darlığı ve hareketin çıkarlarıyla ne kadar ters durumda olduklarını bir kere daha ortaya koydular. Üstüne üstlük, burjuva basının ekmeğine yağ sürmüş oldular.*”

Fakat ne ilginçtir ki; “*polisin provokatif tutumuna rağmen Kızılay'daki eylem çağrısına yanıt veren*” öğrencilerin en bilinçsizi bile *Emek Gençliği'nin* içinde yer aldığı eylem komitesinin kararına uymaktan birkaç saat önce vazgeçip, doğrudan YKM önüne çıkmasını kınadı. Önceden alınan karar gereği Zafer Çarşısı önünde toplanarak Kızılay'ı zorlayan ve alan öğrencilerin sayısı ve coşkusu ise, YKM önünde duran ve polis saldırısı esnasında bile bu kitleyle birleşmeyen *Emek Gençliği'ni* kat kat aşıyordu.

Evet bu gruplar “*2 bin kişinin sorumluluğunu duymuş*”, bu kitleyi polis önünde yalnız bırakmamış ve paniğe kapılmasını engelleyerek “*kararlı*” bir tutumla Kızılay'ı hedef göstermişlerdir. O esnada yanımızda olmayan, “*darlığını ve hareketin çıkarlarıyla ne kadar ters durumda olduğunu ortaya koyan*” *Emek Gençliği* ise, tam da bu tutumuyla objektif biçimde “*provokasyona çanak*” tutmuştur. “*Burjuva basının ekmeğine yağ sürmesi*” de bu tutumdan ileri gelmektedir.

Geniş kitlelerin gündemini tutmanın karalama siyasetiyle yapılamayacağı yeterince açık olmalı. Genç komünistler, son süreçte bir kere daha kanıtladıkları gibi, kitlelerin ve pratiğin içinde hareketin çıkarlarını gözetken bir politika tarzının, kararlı ve samimi bir devrimci duruşun sahibidirler. Dün olduğu gibi bugün ve yarın da hareketi kendinden ibaret sanan dar grupçuluğa, önderlik adına yapılan kitle kuyrukçuluğuna karşı tavrımız açıktır. Bu tür politik ayrımlıklarla uzlaşmayız ve bunları kitleler içinde teşhir ederiz. Geleceğin yaratıldığı yerde, kafaları çok geride kalanların, metafizik akıl yürütmeleri ve yalancı politika sananların yeri yoktur.

İÜ Merkez Kampüs'te öğrenci eylemi...**“Ticarethane değil üniversite istiyoruz!”**

Yılın başından itibaren YÖK yasa tasarısına ve paralı eğitime karşı örgütlenen eylemlerden bir yenisi, 17 Mayıs Cuma günü, İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüs'te yapıldı. Sermaye devletinin yıllardır neo-liberal politikalar eşliğinde sürdürdüğü saldırıların son bir aşaması olan YÖK yasa tasarısına karşı, tasarının ilk şekillendiği günlerden itibaren etkin bir faaliyet ortaya konulmuştu. Bizler de, İstanbul Üniversitesi Merkez Kampüsü ve Fen-Edebiyat Fakülteleri'nde oluşturduğumuz “YÖK Yasa Tasarısı Karşı Öğrenciler” olarak, çalışmaya yılın başından itibaren başlamıştık.

Sınıf, yemekhane, anfi ve kantin konuşmaları ile sorunu en geniş öğrenci kesimlerine duyurmak için çok yönlü bir çaba harcandı ve bunda önemli bir başarı da sağlandı. Daha sonra kampanyamız, yaklaşık 2 hafta boyunca, her gün saat 12.50 de başlayıp 13.30'a kadar devam eden alkışlı protestolarla sürdü. Üniversite içerisinde en geniş öğrenci kesimleri YÖK yasa tasarısına karşı üniversitesine ve geleceğine sahip çıkmaya çağrıldı. Ve yaklaşık 90 kişinin katıldığı bir şenlik yapıldı.

Okulun kapanacak olması nedeniyle bu zamana kadar örülmüş olan faaliyeti bir eylemle sonlandırmak için bir basın açıklaması yaptık. Merkez kampüste ön bahçede öncelikle Ölüm Orucu Direnişi'nde ölümsüzleşen Okan Külekçi anıldı. “Okan Külekçi

Ölümsüzdür!” pankartının açıldığı eylemde, Ölüm Orucuları'nın politik anlamı üzerine bir konuşma yapıldı. “Devrim şehitler ölümsüzdür!”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!” vb. sloganlar atıldıktan sonra Kutup Yıldızı'nın söylediği marşlarla eylem sona erdi. Eyleme yaklaşık olarak 150 öğrenci katıldı.

Daha sonra “Ticarethane değil üniversite istiyoruz! YÖK yasa tasarısı geri çekilsin!” pankartı ve sloganlarımızla yürüyüşe geçtik. Forum alanına geldiğimizde Kutup Yıldızı kısa bir dinleti verdi. Yapılan konuşma ile beraber dış kapıya doğru yürüyüş başladı. Oldukça coşkulu bir şekilde atılan sloganlarla kapıya gelindi. Kapıyı açtırdıktan sonra sloganlarımızla okulun dışına çıktık. Basın metnimizi okuduk ve “Beyazıt Marşı”nı söyledik.

Basın açıklamasında, üniversitelerimizi sermayenin arka bahçesi olarak tanımlayan bu yasanın meclisten geçmesine izin vermeyeceğimiz ve yasa tasarısına karşı Ankara'da yapılan eylemde tutuklanan arkadaşlarımızın derhal serbest bırakılması gerektiği belirtildi. 18 Mayıs eylemindeki kararlı duruşumuzun bundan sonra da devam edeceği ve aynı gün tüm dünyada neo-liberal politikalara karşı yapılan öğrenci eylemleri üzerinden, enternasyonal dayanışmanın önemi vurgulandı.

Eylem açısından bir diğer dikkat çekici yan ise, bir dizi devrimci demokrat çevrenin eylem anında çevrede

bulunmalarına rağmen, eyleme hiçbir şekilde katılmamalarıydı. Bu onların yasa tasarısının ve tasarıya karşı örgütlenen mücadelenin önemini kavrayamadıklarına bir göstergedir. Eylem ve çalışmaların dışında kalan bu çevreler zaten fiili bir şekilde tüm sürecin de dışında kalmışlardır. Bu anlamı ile bu eylemi herhangi bir duyarsız öğrenciden farksız bir şekilde izleyen bu çevrelerden farklı bir tutum da beklemiyorduk. Ancak yasa tasarısına karşı örülen tüm mücadeleyi kendi çalışmalarını gibi gösterme fırsatçılığına çok eğilimli *Emek Gençliği* de eyleme benzer bir şekilde duyarsız kaldı. ...

Çalışmalarımızı tabii ki bu eylemle sonlandırmıyoruz. Şundan herkes emin olmalıdır ki gerek yasaya karşı gerek de eğitimin paralılaştırılmasına karşı mücadelemiz bu öğrenim yılının eksiklerini de aşarak sürecektir. Yazın boşluğunu fırsat bilip tasarının meclisten geçirseler de o yasayı uygulamaları o kadar da kolay olmayacaktır. Bu zamana kadar kararlılıkla örülen çalışmalarımız ve 18 Mayıs'ta Ankara'da gerçekleşen eylem, bunun en açık ve somut ifadesidir.

Bu yasa meclisten geçmeyecek!

Ticarethane değil üniversite istiyoruz!

***İÜ Merkez kampüs ve Fen Edb Fak/
YÖK Yasa Tasarısı Karşı Öğrenciler***

“YTÜ Paralı Eğitim Karşı Öğrenci Platformu”nun protesto eylemi...**“YÖK yasa tasarısı geri çekilsin!”**

“YTÜ Paralı Eğitim Karşı Öğrenci Platformu”nun “YÖK yasa tasarısı geri çekilsin!” talebiyle topladığı imzalar, 29 Mayıs Çarşamba günü yapılan basın açıklamasıyla, YTÜ postanesinden Başbakanlık'a fakslandı.

Saat 12.30'da alkışlarla eyleme başlayan öğrenciler, Orta Kantin önünde bir konuşma yaparak çevredeki kitleyi etkinliğe davet ettiler. “Ticarethane değil, üniversite istiyoruz! YÖK yasa tasarısı geri çekilsin/Üniversite Öğrencileri” imzalı pankartı açan öğrenciler, ardından alkışlarla alt bahçe, yemekhane ve Mimarlık Fakültesi önünde basın açıklamasının duyurusunu yaptılar. Daha sonra sloganlarla kapıya doğru yürüyen YTÜ öğrencileri, kapı önünde açıklamayı okudular.

Açıklamadan sonra tekrar Orta Kantin önüne gelen öğrenciler etkinliklerine burada da devam ettiler. Sık sık sloganlarla kesilen konuşmalarından sonra “Tiyatro

Manga” Nazım Hikmet'le ilgili bir oyun sergiledi. Oldukça ilgi gören oyundan sonra Grup Eksen türküleri ve halay parçaları ile kitleyi coşturdu. Öğrenciler halayların sonuna doğru, toplanan bini aşkın imzayı YTÜ postanesinden başbakanlığa postaladılar.

Eylem boyunca “YÖK, polis, medya bu abluka dağıtılacak!”, “YÖK yasası meclisten geçmeyecek!”, “Eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim!”, “Çeteler mecliste öğrenciler hapiste!”, “Soruşturmalar, tutuklamalar, baskılar bizi yıldırılmaz!”, “YÖK yasası geri çekilsin!”, “YÖK'e hayır!” sloganları atıldı.

Eylemin dönem sonu sınavlarına denk gelmesi katılımı olumsuz etkiledi. Buna rağmen yaklaşık 50 kişinin katıldığı etkinlik politik etkisi bakımından oldukça anlamlıydı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Platform'un basın açıklamasından...**“Yasa tasarısının meclisten****geçirilmesine izin vermeyeceğiz!”**

“... Yeni YÖK yasa tasarısının içerdiği maddelere göre; biz öğrenciler müşteri, öğretim üyeleri ve profesörler tüccar, rektörler patron, üniversitelerimiz de ticarethane olarak tanımlanmaktadır. Bu yasa tasarısı geçtiği takdirde, üniversitelerimizin işleyişi tamamen sermayenin hizmetine bırakılmış olacaktır...”

“YÖK bir yandan üniversitelerimizi neo-liberal politikalarla sermayeye peşkes çekerken, diğer taraftan da üniversitelerimizdeki bütün anti demokratik, gerici ve faşizan uygulamaların komuta merkezi haline gelmiştir.

“Bütün bu anti-demokratik, gerici, faşizan uygulamaları ve son şekli YÖK yasa tasarısını protesto etmek için yapılan 18 Mayıs'taki eylemde hiçbir mantıklı izah gösterilmeksizin beş arkadaşımız tutuklanmıştır. Bu tutuklamalar ve YÖK tarafından uygulanan baskılar, soruşturmalar ve yıldırma politikalarıyla amaçlanan, geleceğine ve üniversitelerine sahip çıkan biz öğrencileri susturmak ve üniversitelerimizi sermayenin hizmetine devretmektedir.

“18 Mayıs'ta Ankara'da gösterilen kararlı duruş bizlere yol gösterecektir. Biz öğrenciler, geleceğimizi elimizden alacak, üniversitelerimizi A.Ş. haline getirecek bu yasa tasarısına karşı çıkacağımızı ve bu yasa tasarısının hiçbir koşulda meclisten geçirilmesine izin vermeyeceğimizi söylüyoruz...”

YTÜ Paralı Eğitim Karşı Öğrenci Platformu

Anadolu Yakası Liseli Gençlik Platformu Bülteni'nin Mayıs sayısından...

ÖSS ve Meslek liseleri

ÖSS sınavı yaklaşırken biz liselileri bir telaş sarmaya başladı. Yıllarca verdiğimiz emek, 3 saat içinde sonuçlanacak ve hayatımızın geri kalanını bu sonuca göre şekillendireceğiz. Eğer şansımız yaver giderse üniversiteye girecek, gitmezse ya işsizliğin ya da ağır çalışma koşullarının dipsiz kuyusunu boylayacağız.

Ortaya çıktığından beri adaletsiz olan ÖSS, adaylara okuduğu liseye göre davranıyor. "Seçkin devlet okulları" nı ve kolejleri kayıran sınav sistemi meslek liselerine ise hiç aldırıyor.

Meslek liselilerinin geçmiş sisteme göre üniversiteye girmesi biraz daha kolaydı. En azından liseliyi kurtarmasa da hangi bölümü seçerse seçsin "artı puan" alabiliyordu. Tabii bu da en iyi okulda 15-20 puan arası değişiyordu.

Şimdi uygulanan sisteme göre sadece ve sadece kendi bölümlerini üniversitede seçebiliyorlar. O da sınırlı sayıda; ya üç ya da beş bölüm. Örneğin Ticaret Meslek mezunu bir öğrenci 2, Meslek Bilgisayar mezunu bir öğrenci 4 bölüm seçebiliyor. Buna okulun başarısı ve derslerin yetersizliği de birleşince (lise 1'den sonra biyoloji, kimya geometri, coğrafya vs. dersleri kalkıyor) üniversite bizler için bir hayal oluyor.

Buna karşı oluşacak tepkiyi de düşünen

MEB, bizlere sus payı olarak "sınavsız üniversite" rüşvetini veriyor. İstatistiklere göre İki yıllık yüksek okullara ayrılan kontenjan 177 bin kişi, başvuranların sayısı ise 800 bin kişidir. Ayrıca girişte öncelik sırası ise şöyle; Anadolu Teknik, Teknik Lise ve Meslek Lisesi. Eğer bunlardan kontenjan açığı kalırsa(!) düz lise mezunları da sınavsız geçiş yapabilecekler.

Bunlara uzun ve yorucu meslek ders saatleri ve gereksiz müfredat programı eklenince sınavdaki başarımız iyice düşüyor.

Özetle söylersek; uygulanan sınav sistemiyle meslek liselilerin üniversiteye girme şansı iyice azalmıştır. Gündeme gelen yeni YÖK yasası ile üniversite kapıları tam anlamıyla bizlere kapatılacaktır.

Bu durumu ise kendi lehimize çevirmek bizlerin ellerindedir. Sınav sistemine karşı "AOÖBP kaldırılmalı!", "Herkes sınavsız üniversite!", Yeni YÖK yasa tasarısına ve liselerin harçlandırılmasına karşı "Herkes parasız eğitim!" şiarlarımızı yükseltmeliyiz. Ancak bu şekilde bizim olan üniversitelere girebiliriz.

ÖSS kaldırılmalı, herkese sınavsız üniversite hakkı!

Paralı Eğitime hayır!

ALGP'li bir meslek lisesi öğrencisi

Korkacaklar yüreğimizdeki inançtan!

İnancımızdı o gün birleştiren bizleri. Hiçbir güvencemiz veya hiçbir maddesel beklentimiz yoktu. Attığımız sloganlar ise yüreğimizde hiç kimsenin yıkamadığı, kirletemediği, düşüncelerimizdi. Bu yürüyüşte bizler isteklerimizi, beklentilerimizi haykırdık.

Belki de kimse farkında değildi ama onların yaratmaya çalıştığı düzende bir çılgınlığın başlangıcıydı bu yürüyüş bizim için. Çünkü alışlagelmişin dışında bizler 1 Mayıs'ta taleplerimizi haykırıp geri çekilmeyeceğiz. Taleplerimiz için savaşacağız. Ve uzun da olsa, yorucu da olsa, slogan atmaktan sesimiz de kısılrsa, tamamlayacağız birbirimizi.

Bu yürüyüşte olduğu gibi korkacaklar gözlerimizdeki pırlıttan, korkacaklar yüreğimizdeki hınçtan...

Kartal Lisesi'nden Bir ALGP'li

Okul bu yıl iki öğrencisini 1 Mayıs'a gönderdi

Üsküdar Burhan Felek Lisesi verdiği eğitimin doruk noktasına ulaştı! Okul bu yıl 2 öğrencisini 1 Mayıs'a gönderdi. Ama bunu öğrenciler değil, okulun idaresinde bulunan faşistler başardı. Böylece bu iki öğrenciyi 1 Mayıs'a uğurladı.

Bu iki öğrencinin okulda dolaşırken mideleri bulanıyordu, ama ikisi de 1 Mayıs'a yürekleriyle gittiler. Orada yürekleriyle bağdılar. Bir şeyin farkındaydılar; Burhan Felek'ten sadece ikisinin gelmesi yetmezdi. Gelenler yüreklerini ortaya koyup, diğerlerini biraz bilgilendirip, biraz akılcı davranmalarını söyleyerek onlara yardımcı olmaya çalıştılar. Fakat karşılarında faşistleri değil tam anlamıyla düz bir duvar buldular. Hiçbiri gerçeği görmüyordu, onlar için hayat bir gırgırdı. Ve onlar için hayat birbirlerine takacakları iki lakaptı.

Burhan Felek için hala bir umut taşıyor bu iki kişi ama kafalarında şu iki soruyla: Faşistlerle kavga etmek mi daha zor? Yoksa düz duvarı aşmak mı? Yürekleriyle kavgayı kazanırlar ama duvarı aşmak için emri yerine getirmeye programlanmış bir robot gibi davrananların yüreğini değiştirmektir önemli olan.

Ve ne olursa olsun o iki yoldaş, o okulda programlarına virüs girebilecek robotların olduğunu biliyorlar ve o gün için hazırlanıyorlar.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!

Burhan Felek Lisesi'nden ALGP'li

Sınavsız üniversite, parasız eğitim istiyoruz...

1 Mayıs'tan sonra da faaliyetlerimiz tüm hızıyla devam ediyor. Liselilerin kabusu ve hayatlarında bir dönüm noktası olan ÖSS sınavına karşı bir kampanya başlattık.

Kampanyada ilk olarak bildiriler, afişler ve kuşlar çıkardık. "Sınavsız üniversite, parasız eğitim hakkı istiyoruz" yazılı afişlerimizi E-5 üzerinde öğrencilerin yoğun olduğu "Üsküdar sapağına, Acıbadem köprüsüne, Şeyh Şamil Lisesi üst geçidine, Tuzcuoğlu köprüsüne, Bostancı köprüsüne ve Kasacılar durağına" yoğun bir şekilde yaptık. Geriye kalan afişlerimizi de okul ve dersane önlerine yapmaya karar verdik. Kartal Lisesi'ne ve bir dersane önüne afiş yaptıktan sonra Kartal Meslek Lisesi'nin önüne geçtik. Ancak burada afiş yaparken

polis tarafından engellenerek gözaltına alındık. 6 saat tutulduktan sonra savcılığa çıkarılarak serbest bırakıldık. Devletin "parasız ve sınavsız üniversite" isteyenlere bile tahammülü kalmamış. Gözaltındayken polislerin "paranız yoksa yaşamayın ölün" demesi, bizlere tek çözümün mücadele etmek olduğunu bir kez daha gösterdi.

Bastırığımız bildirileri Kartal Meslek Lisesi'ne, Ertuğrulgazi Lisesi'ne, Köyhizmetleri Anadolu Lisesi'ne ve Atakent Lisesi'ne dağıttık. Hedeflediğimiz yerlere dağıtmaya devam edeceğiz. Elimizdeki kuşları da öğrencilerin yoğun bulunduğu sokaklara, meydanlara ve yollara yaptık.

Sonuç olarak; çalışmalarımızı daha da genişleterek sürdürmeye devam edeceğiz. Üniversiteye girmemizdeki en büyük engellerden biri olan ÖSS sınavına ve paralı eğitime karşı mücadele etmekten başka yolumuz yok.

Sınavsız üniversite ve parasız eğitim istiyoruz!

Herkes eşit parasız, bilimsel, anadilde eğitim hakkı!

ALGP

Anadolu Yakası Liseli Gençlik Platformu Bülteni
Kurtuluş yok tek başına ya hep beraber ya hiçbirimiz!

ÖSS ve AOÖBP kaldırılmalı!

Parasız eğitim, sınavsız üniversite istiyoruz!

Filistin direniyor!

Filistin topraklarını işgal ederek Filistin halkını katleden İsrail katliamlarına yenilerini ekliyor.

İsrail'in katliamına karşı Filistin halkı şanlı bir direniş sergiliyor. Tek yürek halinde, korkusuzca ölüme meydan okuyorlar. Onlar bugüne kadar pes etmediler, bugünden sonra da pes etmeyecekler. Direnenek bu karanlık günleri geride bırakacaklar. Zafer her zaman direnenlerindir.

Zaferi Filistin kazanacak! Onlar işgal altındaki topraklarında gördükleri tüm zulme ve vahşete rağmen insanlığa büyük bir ders veriyorlar. Hayatları pahasına da olsa gösterdikleri direnişle bizlerin yıkılmaz dediği duvarların parçalanabileceğini gösteriyorlar.

Bugün Filistin'in çocukları

hayatlarını yaşayamadan baskı ve zulümle tanışıyorlar. Savaşın karanlık gölgesinde yaşıyorlar.

Ama onlar ölümü sinerek, korkarak, pes ederek beklemediler. Ölümün geleceği saatleri hiç saymadılar. Onlar oyuncak kamyon, bez bebek tutması gereken elleriyle zorbalara ve canilere meydan okuyorlar. Taşlarla, sopalarla savunuyorlar kendilerini.

Dün içleri parçalayan yahudi katliamları, bugün Yahudi'ler tarafından Filistin'de uygulanıyor. Katliamcı ruh geri döndü. Fakat Filistin'liler, Mahov'da Alman Nazileri'nin yapmış olduğu Yahudi katliamındaki insanlar gibi ölümü direnişsiz beklemeyecekler.

Büyük Kıvılcım

Anadolu Yakası İşçi-Emekçi Platformu Girişimi Bülteni'nin Mayıs sayısından...

Özüne yakışır 1 Mayıslar için görev başına!

(...)

70 bine yaklaşan kitlenin içerisinde 10-12 bin kadar sendika pankartları arkasında yürüyen işçi vardı. Oysa ki sendika patronları 1 Mayıs kutlamalarına en geniş katılım çağrısı yapmıştı. Ama kendilerine bağlı sendikaların alandaki durumu, iş bırakma çağrısı yapan birkaç sendika dışında geçmiş yıllarla karşılaştırılmayacak düzeyde zayıftı. Bürokratların temel bahanesi 1 Mayıs'ın iş günü olmasıydı. Oysa ki, genel grevden bahseden bu beyler göstermelik bir iş bırakma çağrısı dahi yapmaktan uzak durdular. Zaten son Güvenpark eylemi komedisıyla sermayenin hizmetinde olduklarını bir kez daha ispatlayanların böyle bir şey yapmaları da şaşırtıcı olurdu. İş bırakma çağrısı yapan birkaç sendika, alanın en kitlesel işçi kortejlerini oluşturuyordu. Demek ki işçi sınıfının alanda daha kitlesel bir şekilde bulunmasının önündeki en büyük engel sendika konfederasyonlarının tutumudur. Üç işçi

1 Mayıs'ı takip eden Güvenpark eylemi komedisi bir kez daha göstermiştir ki, sendikal bürokrasinin tutumu pasiflik olmaktan öte düpedüz ihanettir. Sendika sendika, sektör sektör, fabrika fabrika buna karşı bir duruş, bir mücadele örgütlenme sorumluluğu

konfederasyonunun ve KESK'in düzenleyicileri oldukları mitinge işçi ve emekçileri katmaya dönük ciddi bir çaba içinde olmamaları yeni veya şaşırtıcı bir durum değildir. Tabandan ciddi bir basınçla karşılaşmadığı koşulda bu konfederasyon yöneticilerinin böyle bir adım atmayacağı açıktır. Kuşkusuz buradaki sorun, konfederasyonların bu tavrı değil, tabandan yeterli basıncın yaratılmamasıdır. Sorun bir kez daha taban inisiyatifinin ve taban örgütlülüklerinin yaratılmasıdır.

bu tabloyu idrak eden tüm öncü işçilerin ve temsilcilerin omuzlarındadır. Böylesine açık bir tablo varken herhangi bir nedenle sendikal bürokrasiye ve onun uygulamalarına kayıtsız kalmak izah edilebilecek bir durum olamaz. Sendikaların bu durumunu kanıksamak kadar, sendikaların bu tablosunu bahane ederek sendikal mücadeleden ya da sendikalardan uzak durmayı savunmak işçi sınıfını sendikal bürokrasinin, dolayısıyla sermayenin insafına bırakmak manasına gelecektir. AYİEP Girişimi sendikaların ancak tabanın doğrudan inisiyatifine dayanan, mücadeleci, devrimci bir çizgiye çekilmesiyle gerçek bir sınıf örgütlülüğü olacağını bilmektedir. Şimdi hiç vakit kaybetmeden sendikalarımıza hakim olan ihanetçi bürokratik anlayışın sökülüp atılması için zorlu bir mücadeleye girmenin zamanıdır. Karşı karşıya kaldığımız saldırıları püskürtmenin, özüne uygun ve sınıfa karşı sınıf bakışıyla örgütlenen 1 Mayıs'ları var etmenin, herşeyden öte üretkenlerin dünyasını yaratmanın yolu buradan geçmektedir.

**Bürokratlar defolsun sendikalar bizindir!
Sendikacılar ya görev başına ya kapı dışarı!**

AYİEP Girişimi

Emekçi kadınlar mücadele saflarına!

*"Kadınlarımızın yüzü acılarımızın kitabıdır
Acılarımız ve döktüğümüz kan
Karabasanlar gibi çizer kadınların
yüzünü
Ve sevinçlerimiz vurur gözlerine
kadınların
Göllerde ışıyan seher vakitleri gibi"*
N. Hikmet

Bu şiirin yazıldığı günden bu yana yaklaşık yarım asır geçmesine rağmen kadınlarımızın acıları azalmak bir yana, her geçen gün katlanarak artmıştır.

Emekçi kadınlar, kapitalizmin gelişmesiyle beraber üretimin içine çekilmiş, erkeklerin yanında ucuz işgücü olarak yerlerini almışlardır. Öyle ki sermayenin ihtiyacı olduğunda akın akın fabrikalara-işletmelere çekilmiş, bunalm dönemlerinde de kadının yerinin evi olduğu hatırlanmış ve "kutsal aile" söylemleriyle kadın yeniden eve terkedilmiştir.

Bugün emekçi kadının emeği fabrikalarda-atölyelerde ucuz işgücü olarak kullanılır. Birçoğu sigortasız ve asgari ücretin altında bir ücretle çalıştırılır. Ancak ağır sefalet ve yoksulluk koşulları altında kadınlar, bu insanlık dışı çalışma yaşamına katlanmak zorunda kalırlar. Bölgemizde de sık sık tanık oluruz. Özellikle tekstil sektöründe uzun çalışma saatleri, dayanılmaz mesailer, kadın sağlığına zararlı ağır çalışma şartları... Karşılığında alınan üç kuruşluk ücretler, mutfak masraflarını karşılamaya bile yetmez.

Tüm bu şartlara ek olarak, kadının cinsel kimliğine yönelik saldırıları da eklemek gerekir. Ustabaşının, patronun cinsel tacizine uğrayan, ancak iş kaybetme korkusu ve geleneksel kaygı ve korkularla sesini çıkarmayan kadınlarımız az değildir. Çocuklu kadınların durumu bir kat daha

ağırdır. Çocuklar için kreş, bakımevi vb. imkanlar sağlanmadığı ölçüde, alınan ücret özel bakıma yetmediği koşullarda çocuklar sağlıksız, özensiz bakıma terkedilirler.

Kadınların işi emeğini sermayeye satmakla bitmez. Yoruca saatler süren işin sonunda kadını "görünmeyen emek", yani ev işleri beklemektedir. Evin her türlü yükü kadının omuzlarındadır. Temizlikten yemeğe, çocuk bakımına kadar her iş kadının "asli" sorumluluğudur.

Ancak tüm bu yaşananlar emekçi kadının kaderi değildir.

Emekçi kadının önünde iki seçenek var; ya yaşadığı koşullara boyun eğmek, kölece, her gün daha fazla ezilen bir yaşam sürmek, ya da yaşadığı çifte ezilme ve sömürü koşullarına karşı erkek işçi ve emekçilerle birleşip mücadele etmek. Hayatın yarısı olan kadınlar mücadelenin de yarısı olmak zorundadırlar.

Sınıf mücadeleleri tarihi, kadınların yer almadığı her hareketliliğin ya güçsüz kaldığını ya da başarısızlıkla sonuçlandığını bize göstermiştir.

AYİEP Girişimi bülteni, işçi ve emekçilerin sorunlarını yansıtan, tartışan yol gösteren bir araçtır. Bundan sonra emekçi kadınların da bir kürsüsü olacaktır. Emekçi kadınların sorunları, yaşadıkları ekonomik, sosyal, kültürel zorluklar yansıtılacak, emekçi kadının mücadeleye en aktif şekilde katılımını sağlamak için üzerine düşen sorumluluğu yerine getirmeye çalışacaktır.

**- Eşit işe eşit ücret!
- Toplumsal hayatın tüm alanlarında kadın erkek eşitliği!
- Kadın işçilerin kadın, ana ve çocuk sağlığına zararlı işlerde çalıştırılması yasağı. Doğumdan önce ve sonra 3'er aylık ücretli izin, tıbbi bakım ve yardım!
- Kadınların çalıştığı tüm işyerlerinde kreş ve emzirme odaları!**

Öncü işçilere mektup...

Ben petro-kimya işkolunda çalışan örgütsüz, sınıf bilinçli bir işçiyim. Sizlere 1 Mayıs öncesi yaşadığım bir olayı yazmak istedim. Siz işçilere, geldiğimiz noktada sendikaların durumunu bir kez daha hatırlatmak istedim.

1 Mayıs öncesi, 7 Nisan günü örgütlü, örgütsüz işletmelerdeki işçilerle 1 Mayıs'a nasıl hazırlanacağımızı ve 1 Mayıs'da ne gibi görevlerin bizi beklediği hakkında toplantı yapacaktık. Toplantıyı planlayan AYİEP Girişimi'nden arkadaşlar beni de toplantıya davet etti. Öncelikle böyle bir toplantı yapılacağından dolayı çok heyecan duyduğumu belirtmeliyim. Çevremdeki işçi arkadaşları bu toplantı ile ilgili olarak yönlendirmeye başladım. Ama ne yazık ki 7 Nisan'dan birkaç gün önce Girişim'den arkadaşlar beni arayarak, toplantıyı yapamayacaklarını söylediler. Sebepni sorduğumda, sendika yönetiminin aldığı bir karardan bahsederek, toplantı için yer vermediğini öğrendim. Bir işçi sendikası, işçi toplantısı yapmak isteyenlere sendikayı açmıyordu. Böyle bir tasarrufu kim onlara vermişti? Onlar o binayı sadece ofis olarak kullanmak için mi işgal etmekte? Ve daha onlarca soru sorulabilir. Böyle bir şeyle karşılaşmak beni müthiş bir şekilde üzdü. Daha birkaç gün önce üye kaybından yakınan, dem vuran sendikalar, bugün işçi toplantısının önüne set koymaktadırlar.

Sendikanın neredeyse bine düşmüş üye sayısının, bu tutumla artmak bir yana, daha da gerileyeceği gün gibi ortadadır. Son yıllarda sendikacılar, işçiler sendikaya gelmesin diye tatil günlerinde sendika binalarını kapatmaktalar. Bir ofis gibi iş saatlerinde çalışmaktalar. Şimdi siz işçilere ve herkese sunu soruyorum: Sendikanın Pazar günü açılması imkansız mı? Düşünün bir kez, en az 20'ye yakın yönetim kurulu üyesi var (bunlara disiplin, denetleme dahil). Her bir yönetici, birer haftadan nöbet tutup 2-3 ayda bir Pazar sendikayı açamaz mı? Tabii ki açabilir. Ama onların amacı sendikayı işlevsel bir hale sokmak değil, onlar sendikaları birer ofis gibi görmekteler. Ve işçileri oraya yakıştırmamaktalar. Konuştuğunuz her sendikacı size işçilerin sendikaya gelmediğinden dem vurur. Peki kendileri işçilerin gelmesi için ne yapmaktalar?

Ama bu çarpık anlayış merkezi anlamda sendikaya sirayet etmiş bir durumdur. İşçi toplantılarına yer vermeyen, genel merkezin böyle bir talimatı var diyen yönetime hak veriyorum. Çünkü genel merkez o gün orada bir film çekilecek olsa, herhalde tüm olanaklarını seferber ederdi. Çünkü son yıllarda Petrol-İş Genel Merkezi her türden film yapımcıları için bir mekan olmuş durumda. Bu gidişle benim Genel Merkez yöneticilerine tavsiyem, zaten sınıf için bir şey yapmamaktasınız, bu durumda Genel Merkezi bir film platosu haline getirip, üyelerinize maddi gelir sağlarsınız. Tabii yakın zamanda maddi gelir sağlayacak üye bulabilirsiniz.

Evet dostlar, bugün sendikal ihanetin boyutu inanılmayacak kadar ilerlemiş durumda. Biz öncü, sınıf bilinçli işçiler tabandan birlikteliğimizi oluşturup, bu sendikal ihanet çetesinin önüne geçmeliyiz. Bunun için de sonbaharda yapılacak olan Petrol-İş Kartal Şube seçimine şimdiden hazırlanıp, sınıftan yana insanları oraya taşımalıyız.

Yaşasın işçilerin birliği!

Sınıf bilinçli bir petro-kimya işçisi

Emperyalist “şer cephesi”nin başı Bush’un Avrupa turu

Geziye eşlik eden yeni “terör dehşeti” propagandası

Saldırgan emperyalist güruhun başı Bush geçen hafta düzenlediği Almanya, Rusya, Fransa ve İtalya’yı kapsayan gezisine Almanya’da başladı. “Global terörizme karşı mücadele” ve Irak’a yönelik saldırı görüşmelerin ana temasını oluşturuyordu. Özellikle de Irak’a karşı başlatılacak bir savaşın her cephede hazırlıklarını sürdüren ABD emperyalizmi, öteki emperyalistlerin de desteğini almayı hedefliyor. Bush’un Avrupa gezisi başka şeylerin yanı sıra bu ihtiyacı karşılamayı amaçlıyor.

Afganistan saldırısı, ABD emperyalizmi tarafından ilan edilen “uzun süreli savaş”ın ilk aşamasını oluşturuyordu. Şimdi dikkatler savaşın ikinci aşamasına çevrilmiş bulunuyor. Şimdi hedef, ABD tarafından “şer eksenini” olarak tanımlanan ülkelerden ikisinin yer aldığı Ortadoğu’dur. ABD emperyalizminin gündeminde ve saldırının somut hedefinde artık Irak bulunuyor.

Avrupalı emperyalistlerin Irak’a yönelik bir saldırıyı kendi ihtiyaç ve çıkarları çerçevesinde sıcak karşılamadıklarını bilen ABD, Bush’un yaptığı Avrupa turuyla bir yandan bu ülkeleri “ikna” etmeyi amaçlıyor, diğer yandan ise propaganda aygıtlarını harekete geçirerek dünya kamuoyunu kendi dehşetine hazırlamaya çalışıyor.

Tam da bu çerçevede, gezi öncesinde kamuoyuna dehşet dolu haberler pompalayan yeni istihbarat raporları sunuldu. Yeni “terörist saldırılar olacağı” iddiaları yoğunlaştı ve kamuoyu terör eylemleri beklentisine sokuldu. Belli ki, 11 Eylül sonrasında kurulup, yaptığı iş açığa çıkıp skandala dönüşünce güya kapatıldığı söylenen “Stratejik Etki Merkezi” işinin başındadır ve şu sıralar harıl harıl çalışıyor. CIA Başkan Yardımcısı James Pavitt “Korkunç eylemlerin olup olmayacağını değil, ne zaman olacağını düşünün” açıklamasını yaparken, Savunma Bakanı Rumsfeld tüm dünyaya “Teröristler kıyamet bombası kullanacak” haberini verdi.

Bu tür açıklamalarla bir kez daha “terör dehşeti” havası yaratılmak isteniyor. Sistemik çabalarla “özgür dünya”nın büyük bir terör tehdidiyle karşı karşıya bulunduğu propaganda ediliyor. Tüm bunlarla, ABD tarafında ilan edilen “şer cephesi”ne ve “teröristlere” karşı her türlü kirliliğe ve kanlı yöntemin kullanılmasına meşruluk zemini döşenmek isteniyor. Gezi öncesi yoğunlaşan “kıyamet bombası” propagandasına dayalı dehşet senaryoları, aynı zamanda Irak’a neden saldırılması gerektiğinin de açıklamasını oluşturuyor.

“Teröristler 11 Eylül saldırısından daha büyük” ve korkunç bir saldırı hazırlığı içinde olduklarına ve insanlık global bir terör tehdidiyle karşı karşıya olduğuna göre, bir kurtarıcıya da ihtiyaç var demektir. Doğal olarak bu sözde kurtarıcı, dünya egemenliğini elinde tutan ABD emperyalizmi oluyor. Herkes ABD emperyalizminin yürüttüğü savaş cephesinde saf tutmalı, onu sınırsızca desteklemelidir.

Alman emperyalizminden savaşa ve saldırganlığa destek

Bush, Alman parlamentosunda yaptığı konuşmada, tüm bunları bir kez daha dile getirdi. Terörizme karşı

özgürlüklerin ABD tarafında bahsedildiğini propaganda ediyor. Buna göre ABD dün de bugün de özgürlüklerin koruyucusu ve kollayıcısı konumundadır. ABD de zaten kendini böyle sunmakta, “uzun süreli” emperyalist saldırı ve savaş politikasını bununla gerekçelendirmektedir. Kanlı faşist askeri darbeleri tezgahlarken, zalim diktatörlükleri desteklerken ve yağmacı emperyalist savaşlar yürütürken de gerekçesi ve iddiası hep bu olmuştur. Demokrasiyi, özgürlükleri, insan haklarını ve adaleti korumak!

Başbakan Schröder’in küstah ve onursuz açıklamaları sayesinde Alman emekçileri demokratik hak ve özgürlüklere sahip olmayı kime borçlu olduklarını öğrenmiş oldular! Fakat tarihi ve gerçekleri çarpıtmak sanıldığı kadar kolay değildir. Bütün dünyada olduğu gibi Avrupa halkı da insanlığın başına musalata olmuş ve Almanya’da her türlü özgürlüğü kitlesel katliamlar ve faşist zulüm makinasiyle boğmuş Hitler faşizminin kimin tarafından tarihe gömüldüğünü iyi biliyor. Hitlerlere mezar olan Berlin yıkıntılarının tepesinde çok yıldızlı kirliliğe Amerikan bayrağı değil, fakat Sovyet halklarının orak-çekeçli kızıl bayrağı dalgalanıyordu.

Bush’un Avrupa turunun İtalya durağı ve Roma zirvesi

küresel savaşın zorunluluğunu anlattı ve Irak’a yönelik saldırıya destek istedi. “Saddam’ın kendi kendine yok olmasını bekleyemeyiz” diyerek harekete geçeceklerini ve tüm imkanlarını kullanacaklarını dile getirdi. Böylece Irak’a yönelik saldırıda kararlı olduklarını bir kez daha yinelemiş oldu.

Emperyalist şeflerin kapalı kapılar ardında neler konuştukları ve neler tezgahladıkları henüz tam bilinmiyor. Fakat ABD tarafından Irak’a karşı yapılacak bir saldırı durumunda, Avrupalı emperyalistlerin “gönüllü” olmasa da ABD’ye zorunlu destek sunacakları şimdiden biliniyor. ABD’nin devasa ekonomik ve askeri gücü, dünya egemenliğinde tuttuğu çok özel konum karşısında, hiç değilse şimdilik başka şansları da yoktur. Bush, Alman parlamentosu kürsüsünde, Irak’ı kastederek harekete geçeceklerini ve tüm imkanlarını kullanacaklarını ilan ederken, milletvekilleri tarafından ayakta ve uzun süre alkışlandı. Bu ibret verici tablo, Alman emperyalizmi tarafından Amerikan saldırganlığına verilmiş onursuzca bir destektir.

Dahası var. Başbakan Schröder, Bush’a karşı Berlin’de dev bir gösteri düzenleyenleri hedef alarak, kullandıkları gösteri hakkını ABD’ye borçlu olduklarını unutmamaları gerektiğini söyleyebilecek kadar küstahlaştı. Schröder, “Amerikalılar Berlin’in kötü zamanlarında aralarında gösteri hakkının da bulunduğu haklarımızı korumak için buradaydılar, gösteri yapanları unutmamalıdır” diyerek, bir taraftan Hitler faşizminin ABD tarafından yenilgiye uğratıldığı yalanını yayarak tarihi ve gerçekleri çarpıtıyor. Öte taraftan da kazanılan hak ve

11 Eylül saldırısından sonra ilk kez Avrupa turuna çıkan Bush, Almanya’dan başladığı gezisini, Rusya ve Fransa’yı dolaştıktan sonra, son durak olarak İtalya’da noktalandı. Gittiği her ülkede yığınların kitlesel tepkisi ve öfkesi ile karşılandı. Alman devletinin milyonlarca Euro harcayarak aldığı güvenlik önlemlerine ve protesto eylemlerini terörize etmek, böylece katılımı sınırlamak için harcadığı yoğun çaba ve propagandaya rağmen, Berlin başta olmak üzere Almanya’nın 60 kentinde yaklaşık 200 bin kişi sokaklara çıktı. Salt Berlin’deki gösterilerin birine 100 bin savaş karşıtı katıldı. Almanyadaki protesto dalgası Rusya, Fransa ve İtalya sokaklarında yankı buldu.

Cenova’daki dev kitlesel eylemlerle anılan Sosyal Form’un “sürekli eylem” çağrısı İtalyan kitlelerinden önemli bir karşılık buldu. Yükselen protesto dalgası karşısında ve kendi deyimleriyle “terörist saldırı” korkusu nedeniyle, zirvelerini şehir dışında, uçaksavar füzelerinin gölgesindeki Pratica di Mare Askeri Üssü’nde yaptılar.

Putin ile NATO üyesi 19 ülkenin liderleri Roma’da bir araya gelerek, NATO Rusya Ortaklık Konseyi’nin kurulmasını öngören “Roma bildirgesi”ni imzaladılar. Bush, Ortaklık Konseyi’ni kastederek, “Bu ortaklık tarihte ilk defa bütün özgür ve barış içindeki Avrupa büyük hedefini bizi yaklaştırıyor”, dedi. “Özgür ve barış içindeki Avrupa” üzerine yapılan ve halkları aldatmanın ötesinde bir değeri olmayan laflar bir yana bırakılırsa, bütün emperyalist zirve bildirelerinin olduğu gibi “Roma bildirgesinin” de neyi amaçladığı biliniyor. Zirvenin gündemini oluşturan “teröre karşı mücadele, kriz yönetimi, silah kontrolü, güven

işbirliği, füze savunma, askeri işbirliği, askeri reform ve yeni tehditler" vb. konular, emperyalist "şer cephesi"nin amaç ve hedeflerine de açıklık getiriyor. Anlaşılacağı gibi bu konuların hiçbiri işçi sınıfı, emekçi kitleler ve ezilen halkların iyiliği için değil, fakat tümüyle emperyalist egemenliğin ve çıkarların güvenliği için gündeme alınmıştır.

Özetle, emperyalistler, işçi sınıfına, emekçilere ve ezilen halklara karşı saldırganlıklarını her cephede yoğunlaştırıyorlar, bunun pazarlıklarını ve hazırlıklarını yapıyorlar. Emperyalist saldırı ve savaş çetesi başı Bush, sistemin patronu olarak etekleri altına topladıklarına, "bütçe ve potansiyellerini" buna göre ayarlamaları ultimatomu bu çerçevede veriyor.

Anti-emperyalist bilinç geliyor, emperyalizme karşı mücadele dinamikleri güçleniyor

Polisin bütün saldırı ve provokasyonlarına rağmen Almanya'da üç gün boyunca süren ve beklenmedik bir kitleselliğe ulaşan eylem dalgası Fransa, Rusya ve İtalya'da da yankı buldu. Başını ABD'nin çektiği emperyalist savaş çetesi maskesi giderek daha çok düşüyor, nüfuz ve egemenlik mücadelesine dayalı hesapların içyüzü açığa çıkıyor.

Gerici emperyalist propaganda aygıtlarının 11 Eylül'den bu yana kitleleri sersemletmeyi amaçlayan çabaları arzu edilen sonucu bir türlü yaratamamaktadır. "Terörizme karşı özgürlükleri ve barışı savunma" adı altında izlenen saldırgan politikaların ve yürütülen savaşların tümüyle emekçilere ve ezilen halklara karşı olduğu ve emperyalist amaçlar için yapıldığı giderek daha geniş kitleler tarafından görülmektedir.

Gelişen protesto gösterileri bu bilincin somut göstergesidir. Bir çok gözlemci, son olarak Bush'un gezisi üzerinden emperyalist saldırganlığa ve savaşa karşı oluşan güçlü tepkileri '80 öncesi anti-emperyalist bilincin düzeyiyle kıyaslama yoluna gitmektedir. Emperyalist metropollerin göbeğinde ortaya konan tepkiler ve yükselen protesto gösterileri anti-emperyalist bilincin ve hareketin yeniden geliştiğine ilişkin anlamlı göstergeler sunmaktadır.

Avrupa toplumlarından yükselen bu büyük protesto gösterileri anti-emperyalist uyanışa anlamlı bir gösterge olduğu kadar, ilan edilen ve yürütülen emperyalist savaşın bu toplumların iç yaşamında yarattığı sonuçların giderek daha iyi görünmesi ve kavranması anlamına da gelmektedir. Bunun için Avrupa halklarının tepkisi sadece ABD emperyalizmini değil, doğrudan kendi emperyalist devletlerini de hedeflemekte ve bu devletlerin izleyecekleri saldırgan politikalara daha cepheden tutum takınacaklarının ilk işaretlerini vermektedir.

Emekçiler ve halklar arasında yeniden anti-emperyalist bir uyanış ve bilinç gelişmektedir. Dünya halklarıyla emperyalizm arasında giderek büyüyen çelişki ve çatışmalar bu bilinci giderek daha çok ateşleyecek ve zaman içinde güçlendirecektir.

Emperyalizm barışa engel

"...Berlin'de 100 bin kişinin toplandığı alanda barışa ve halkların kardeşliğine güç katan bu konuşmaların sahipleri, Bush'u protesto eylemlerini Evrensel'e değerlendirdi:"

SAVAŞ İSTEMEDİĞİMİZİ GÖSTERMELİYİZ

Horst Schmithenner (IG Metall Sendikası Genel Yönetim Kurulu Üyesi)

Buradaki ortam olağanüstü. Buraya 100 bin insanın geleceğini düşünüyordum. Bizim protestomuzun Amerika ile dostluğu zedeleyeceği üzerine sürdürülen karşı propagandalara rağmen, bu kadar insanın tutumu, savaşa karşı barış hareketini güçlendiriyor.

"Medeniyetlerin çatışması" söylemi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Savaşı sürdürmek isteyenler için bazı hazırlıklar gerekiyor. Bu konuyla ilgili en çirkin dayanaklardan birisi "medeniyetler savaşı" söylemi. Aslında sorun sadece ekonomik çıkar sorunu. Savaşın gerçek nedeni, Afganistan üzerinden petrol hatlarının ele geçirilmek istenmesidir. Gerisi, yalan ve propaganda!

Savaşlar nasıl önlenir?

Birincisi, insanlar, dünyanın hiçbir yerinde savaş istemediklerini açıkça göstermeli. Sonra da eşitsizliklerin nasıl giderilebileceği hakkında düşünmeleri gerek. Savaşların halklara karşı değil, bu eşitsizliklere karşı sürdürülmesi gerekir. Bunun için de, hükümetleri zorlamak gerekir. Örneğin Afganistan'daki savaşın durdurulması; Filistin devletinin kurulması; terör ve savaşlarla ilgili uluslararası hukukun güçlendirilmesi gibi...

AMERİKAN HALKIYLA GERÇEK DAYANIŞMA BUDUR...

Jean Ziegler (Sorbonne Üniversitesi Sosyoloji Profesörü ve BM Gıda Raportörü)

Buraya gelen insanların kitleselliği beni çok etkiledi. Hareketin çok yönlülüğünü, sosyal ve demokratik barış hareketinin yeniden doğuşunun bir göstergesi olarak değerlendiriyorum. Örneğin en güçlü sendikalardan biri olan IG Metall, barış mücadelesine katılıyor. Önceleri kapalı ve sönük bir bürokrasi olan bir sendika idi, şimdi ise dünyadaki açıklıkla da ilgileniyor. ATTAC, kiliseler vs. var, bunlar beni çok etkiledi. Almanya ve Berlin halkı, Amerikan halkıyla dayanışma ile, petrol için dünya çapında korkunç bir savaş sürdüren Bush hükümdarlığı arasında bir ayrım yapabiliyor. Bu yürüyüş, bu savaşlara karşı yapılan bir protestodur, aynı zamanda Amerikan halkıyla gerçek dayanışmanın göstergesidir.

11 Eylül olaylarının ardından insanların önüne "medeniyetler çatışması" gibi bir kavram getirildi. Nasıl yorumluyorsunuz bunu?

Ben bu tartışmaları tamamen saçmalık ve ikellik olarak değerlendiriyorum. Bu değerlendirmeyi de bir sosyoloji profesörü olarak yapıyorum. Dünyanın en büyük zenginliği, kültürlerin çokluğudur. Kültürlerin birbirleriyle rekabet ve mücadele içersinde olduğunu söylemek, medeniyetin daraltılması, kısıtlanması demektir. Ve çok tehlikelidir. Çünkü Beyaz Saray, "iyi ve kötüler" in kim olduğu ve "asıl medeniyetin ne olduğu" sorusunu cevaplandırma hakkını buluyor kendinde. Örneğin Bush, General Şaron'un katliamlarını haklı kılıyor. Cenin katliamı, savaş suçları arasında en korkunç olanlardan biridir oysa.

Bir BM çalışanı olarak, Batı'dan Doğu ve Ortadoğu ülkelerini nasıl görüyorsunuz?

Tamamıyla 19. yüzyılın emperyalist politikalarına dönüş görüyorum. Tabii ki hiç kimse Taliban'ı savunmuyor. Ama bütün bir ülkeyi ve halkı bombalamak ve öldürmek, bunu özgürlük ve adalet adına yaptığını ilan etmek, yalan söylemektir. İsrail halkı değil ama İsrail hükümeti, Ortadoğu'da korkunç bir baskı politikası uyguluyor, tüm uluslararası anlaşmaları yok sayıyor, hastaneleri bombalıyor, insanları diri diri evlerinin altına gömüyor. Bunlar maddi ve silah donanımı olarak Bush tarafından destekleniyor.

En kötüsü, Avrupa'daki ülkelerin ve politikacıların her şeyi kabullenen tutumları. Avrupa, demokratik gelenek ve ekonomik güç olarak farklı bir dünya talep etme ve çabası içinde olma gücüne sahip. İnsan haklarına saygı, militarizmin zayıflatılması, kolektif bir güvenlik ve hukuk kurallarının şekillendirdiği bir dünya olanaklı. Avrupa'nın uluslararası hukuku temel alan bir rotaya girmesi gerekir. En büyük umutlarımız da demokratik hareketlerin güçlenmesi. Yani insanlar uyanır ve sokaklarda, bürolarda, işyerlerinde ve üniversitelerinde harekete geçerse, kendi hükümetlerini emperyalist, militarist girişimlerden uzak tutabilirler.

SAVAŞ EMPERYALİSTLERİN ÇIKARINA

Carmen Ludwig (Almanya Üniversite Öğrencileri Temsilcisi)

"Terörizme karşı savaş" gerekçesi altında geçtiğimiz aylarda yürürlüğe sokulan uygulamalar, en temel insan haklarımızı kısıtladı. Irkçı önyargılar şimdiye kadar görülmemiş ölçüde yaygınlaştı. Aylardır savaş sürdüren ve anti-terör yasalarını karar altına alan SPD/Yeşiller hükümeti iç güvenlik sorununu, hukuk devleti ilkelerinin önüne geçirdi; insan haklarını "terörist gizleme araçları" olarak değerlendirdi. Ve ilk önce yabancıların özgürlüklerini önemli derecede kısıtladı. Aynı zamanda istihbarat teşkilatlarının yetki alanları genişletildi. İstihbarat teşkilatlarının faaliyetleri üzerinde bir kontrol mekanizması yok. Bu gelişmelerin nelere yol açtığını ABD'deki uygulamalar gösteriyor. Burada, sivil mahkemeler değil gizli askeri mahkemeler ölüm cezası kararları verebiliyorlar.

Savaşın, insan hakları ve medeniyet için yapıldığı iddiaları yalandan başka bir şey değildir. Kadın hakları, insan hakları vb. gerekçeler öne sürdüler ama, gerçekte çıkarları için, egemenliklerini güçlendirmek için savaşıyorlar. ABD ne yapıp edip Ortadoğu'ya ilişkin planlarını uygulamak istiyor ve önümüzdeki günlerde Irak'a saldırması sürpriz olmayacak. Barış yanlıları olarak biz de hazır olmalıyız.

Bir öğrenci temsilcisi olarak savaşların nasıl önlenebileceğini düşünüyorsunuz?

Öncelikle bu konuları üniversitelere taşımamız gerekir. Şu anda üniversitelerde savaş, barış vb. konulara ilişkin etkinlikler, tartışmalar yetersiz. Öğrenci temsilciliklerine önemli görev düşüyor. Bunun ötesinde tabii ki bugünkü gibi, savaş karşıtı eylem ve etkinliklerin sürmesi, yerel alanlara daha fazla yayılması gerekir.

HER TAŞIN ALTINDA BUSH

Ruben Kaminer (İsrail'deki "Barış Şimdi" hareketi Öğrencileri Temsilcisi)

Burada güçlü, militan ve kitlesel bir barış hareketi gözlemledim. Anlaşılın sadece barış hareketi değil, antiemperyalist bir hareket. Gençlerin yoğun katılımı bizim neslimiz için bir umut kaynağı. Eylemi örgütleyenlerin çeşitli kesimlerden oluşması da sevindirici.

İsrail barış hareketi ne durumda?

Şu anda İsrail'de bir yarış var. Bir yanda, Şaron hükümetinin sürekli şiddet kullanan, askeri operasyonları ve provokatif tutumları var. Bununla kendi mezarlarını kazıyorlar. Diğer yanda ise yeniden canlanan barış hareketi ki, o da gelişmeler üzerinden güçleniyor. Barış hareketi, hümanist ve enternasyonalist düşüncelerden ve vicdani redcilerden etkilenmiş durumda ve kendini yeniliyor.

"Medeniyetler çatışması" kavramı sizce neyi ifade ediyor?

Bush ve diğerleri, bizim sırtımızdan kendi planları için belirli gerekçeler öne sürmektedirler. "Hıristiyanlığın savunması", "teröre karşı savaş", "Batı uygarlığının savunulması" gibi. Kısa süre öncesine kadar da, bizi komünizme karşı savunduklarını öne sürmüşlerdi. Fakat gerçekte, Amerikan emperyalizmi ve psikolojik savaş mekanizmaları, barışı engelliyor. Nereye bakarsak bakalım, her taşın altından Washington ve Bush'un eli çıkıyor.

(28 Mayıs 2002/Evrensel)

Madrid'de 100 bin kişilik gösterinin ardından...

İspanya'da genel grev hazırlığı ve zirve karşıtlarının ayak sesleri

İspanya'da sendikalar gerici hükümetin iş pazarında planladığı "reform"lardan vazgeçmemesi üzerine genel greve gitme kararı aldılar. Eğer mevcut tutum sürdürülürse, 22-23 Haziran tarihleri arasında Sevilla'da gerçekleşecek Avrupa Birliği zirvesi, genel grevle felce uğramış bir İspanya ile yüzyüze kalacak.

Hükümet bu yeni "reform" ile, işsizlik durumunda kamu yardımlarında da kısıtlamaya gidilmesini, işten atılmaların kolaylaştırılmasını, "kırsal alanda çalışma planı"nın kaldırılmasını hedefliyor.

İspanyol sendikaları genel grev için tarih olarak 20 Haziran'ı kararlaştırdılar. İspanyol "sosyalistler"inin (PSOE) planlanan genel greve çağrı yapması durumunda eylemlerin daha güçlü geçmesi bekleniyor. PSOE ve Sol Bilik (IU) "iş pazarı reformu"na karşı anayasa mahkemesine

gitmeye hazırlanıyor.

Gerici Aznar hükümeti iş pazarını ikinci kez "reform"dan geçirmek istiyor. Geçtiğimiz Mart ayında hükümetteki gerici Halk Partisi (PP) ücret özerkliği uygulamasını kaldırmıştı. Daha o zamanlardan Aznar hükümetinin işçi haklarına yoğun saldırı hazırlığında olduğu anlaşılıyordu. O günden bu yana süreli iş anlaşmaları genel bir kural olurken, iş saatleri "esnek"leştirilmişti.

BASK sendikaları ise, İspanyol sendikalarının kendilerini genel grev planlamasında dışlamalarını eleştirerek, genel grev için 19 Haziran tarihini kararlaştırdılar. Ayrıca İspanyol sendikalara hep birlikte her iki tarihte de greve gidilmesi için çağrı yaptılar.

26 Mayıs günü güney İspanya'da, Endülüs'de, "Bu politikalar Endülüs'e giremez!" diyerek binlerce

tarım emekçisi saatlerce yollara barikatlar kurdu. Başka bir kavşağa barikat kurmak isteyen bin kadar köylüye ise polis azgınca saldırdı, saldırıda çok sayıda kişi yaralandı.

Yeni liberal programlara karşı Latin Amerika'da büyüyen sosyal ve politik direnişin etkisiyle, AB ve Latin Amerika devletlerinin 48 temsilcisinin ikinci toplantısı 18 Mayıs'ta başkent Madrid'te gerçekleşti. Toplantının ana teması "terörizme karşı mücadele"ydi. Ama Madrid sokakları 100 bin kişinin "Sermayenin ve savaşın Avrupa'sına karşı" şiarları ile inledi.

İspanya'da ve BASK ülkesinden genel grev hazırlığı ile birlikte, daha şimdiden Sevilla (AB Zirvesi'nin yapılacağı İspanyol kenti) sokaklarından kapitalist globalleşmeye ve sermayenin Avrupa'sına karşı yüzbinlerin ayak sesleri de duyulmaya başlandı.

Almanya'da paralı eğitime karşı öğrenci eylemleri yayılıyor

Almanya'da Kuzey Ren Vefalya eyaleti, 2003 yılı içinde bütçede 1.4 milyar Euro'luk tasarrufa gitmeyi planlıyor. Kabinenin bu açığı kapatmak için neler planladığı henüz net olarak açıklanmış değil. Ama bunlardan birinin eğitim sektörü olduğu kesin...

Medyada eyalet milletvekilleri, öğrenim için kayıt yenilemede dönem başına 50 Euro harç alınacağını, ikinci öğrenimi de bulunan veya öğrenim süresini aşmış olanlardan ise 500 ile 650 Euro arasında harç alınacağını açıklıyorlar. Maliye Bakanı öğrenci harçlarından 25-30 milyon Euro gelir bekliyor. Eyalet Başbakanı SPD'li Clement ise üniversite ve akademilerle üniversitelerin tamir ve bakımı için eyalet kasasına 90 milyon Euro ödemeleri gerektiğini açıkladı. Bu aslında saldırının görünen bölümü. Saldırının diğer yönünü ise üniversitelerde, kantinlerde, yurtlarda çalışan kamu emekçileri oluşturuyor. Tasarruf kapsamında çok sayıda kamu emekçisinin işini kaybedeceği sanılıyor.

Tüm bunlara sessiz kalmayan öğrenciler haftalardır boykotlar, yürüyüşler, gösterilerle paralı eğitimi protesto ediyorlar. Protesto ve boykotların yanında 8 Haziran günü eyalet başkenti Düsseldorf'da merkezi bir yürüyüş yapılacak.

***

Konuya ilişkin olarak Junge Welt gazetesinin, Kuzey Ren Vefalya eyaletinde Paralı Eğitime Karşı Eylem Birliği eyalet koordinatörü Markus Struber ile yaptığı röportajı (29 Mayıs 2002) okurlarımıza sunuyoruz...

JW: SPD Yeşiller hükümeti Kuzey Ren Vefalya eyaletinde paralı eğitimi planlıyor. Bunlar somut olarak nelerdir?

- Şu ana kadar hükümet tarafından net bir şey söylenmiyor. Ama önümüzdeki yıldan itibaren kayıt yenilenmesinde sömestri başına 50 Euro alınacağı kesin. Birçok milletvekili uzun süre okuyan veya ikinci öğrenimini yapanlardan her halükarda 500-650 Euro alınacağına dair açıklamalar yapıyorlar.

JW: Öğrencilerin eleştirileri nelerdir?

- Herşeyden önce öğrenim ücretleri eğitimin serbestçe yapılmasını daha da sınırlandırıyor. Daha şimdi bile sadece iyi kazanca sahip ailelerin çocukları liseyi bitirebiliyor veya yüksek öğrenimini yapabiliyorlar.

Şu an öğrencilerden alınacak bu paraların eyalet bütçesine akması planlanıyor. Bizim eleştirilerimiz daha çok paraların nereden geldiğine yönelik. Yani öğrencilerden gelmesine. Biz öğrenimin genel vergilerle finanse edilmesinden yanayız. Yoksa öğrencilerin bireysel katılımıyla değil.

JW: Köln Üniversitesi'nde dün öğrencilerin genel toplantısı yapıldı. Köln'de de diğer şehirlerde olduğu gibi boykota mı gidilecek?

- Evet. Salı günü uyarı boykotu yaptık. Bunun dışında Pazartesi günü Essen Üniversitesi 10 Haziran'a değin boykot kararı aldı. Duisburg Üniversitesi boykotunu sürdürecektir. Ayrıca Wuppertal'daki kolej okulu öğrencileri de boykot yapanlara katıldı.

JW: İşçi grevinden farklı olarak öğrencilerin

boykotu ekonomiye zarar vermiyor. Boykot ile politikaya baskı uygulanabilir mi?

- 1993-94 ve 1997-98 kış sömestrilerinde tüm Almanya genelinde yaşanan boykotlarla paralı eğitim ve uzun süre okuyanların okuldan atılmaları ile ilgili planlar püskürtüldü. Bu kez de protestolar, yürüyüşler, imza kampanyalarımızla grevi öyle kullanacağı ki, bu planlanan politikaları kabul etmediğimizi göstereceğiz. Bu da politik bir basınç biçimidir.

JW: Bu aralar GATS ile öğrenim sektörünün liberalleşmesi gündemde. Öğrenciler böylesine bir düşmana karşı silahları doğrultmadılar mı?

- Kesinlikle değil. Biz daha çok boykot ve protesto eylemlerini bunlar arasındaki ilişkiyi açığa çıkarmaya yöneltilmeliyiz. Örneğin, Almanya ekonomisinin kurumları ile birlikte ücretli öğrenimi kararlaştıran 3 Mayıs'taki ekonomi bakanları konferansının sonuçlarına. Avrupa ve tüm dünyada süren pazarlıklara karşı güçlü dayanışmacı protestolar örgütlemeliyiz.

Savaş ağası Bush Frankfurt'ta da protesto edildi...

Almanya'nın birçok kentin olduğu gibi Frankfurt'ta da Bush'un Almanya gezisi protesto edildi. Haftalar öncesi protesto için hazırlıklar yapıldı. Her cuma günü Hauptwache'da saat 17.00'den 19.00'a kadar içinde sendikalar, ilerici kuruluşlar ve sınır tanımaz doktorlar birliğinin de yer aldığı ortaklaşa gösteri, bilgilendirme standı ve imza kampanyaları düzenlendi.

21 Mayıs'da Frankfurt DGB sendikasının önünden otobüslerle Berlin'ne gidecek gruplar hareket ettiler. 22 Mayıs Çarşamba günü ise, Frankfurt Üniversitesi'nin önünden Römer'e doğru bir yürüyüş yapıldı. Binlerce kişinin katıldığı gösteri sonunda Prof. Dr. Ullrich Gottstein bir konuşma yaptı. Konuşmasında Amerika halkı dahil kimsenin bu savaşa, hele Irak'a karşı yapılacak müdahaleye destek vermediğini söyledi. Hergün binlerce Iraklı çocuğun Irak'a uygulanan ambargo yüzünden öldüğünü örnekler vererek anlattı. Sharon'un Ortadoğu'daki iğrenç politikalarını kınayan Ullrich Goststein, savaşa karşı kesintisiz mücadeleye devam edeceklerini söyledi. İGM Frankfurt temsilcisi ise savaşın faturasının kendilerine ödetildiğini, Irak'a müdahale durumunda ise bunun işsizlik ve yoksulluk olarak kendilerini vuracağını belirtti.

Son olarak ise, *Frankfurter Rundschau* gazetesinin Bush'u protesto yürüyüşüne çağrı yapan metni yayınlaması ve gazete redaksiyonunun "bunu basamayız" cevabı kitlerde büyük bu şaşkınlık yarattı ve protestoya neden oldu.

BİR-KAR dışında Türkiyeli devrimci çevrelerden eyleme katılan olmadı.

BİR-KAR/Frankfurt

Almanya'da metal işçilerinin grevi satış sözleşmesiyle kırıldı

Almanya'da metal sektöründe sendikanın %6.5 ücret artışı talebine karşı metal patronlarının %3.3 vermesi üzerine TİS görüşmeleri tıkanmış ve işçiler greve gitmişti. Ama işçiler, geçtiğimiz hafta sendika bürokratları tarafından görüşme masasında bir kez daha satıldılar. Böylece 22 ay için ücret artışı Haziran 2002'den itibaren %4 ve Haziran 2003'ten itibaren 7 ay için %3.1 olarak kabul edildi.

IG Metal Sendikası %6.5 ücret artışı talebini tabanın zorlaması sonucunda almak zorunda kalmıştı. Grev işverenin geri adım atmayan tutumu ve yine tabanın uyarı ve basıncı ile (Baden Württemberg eyaletinde işçiler %90'u, Brandenburg ve Berlin'de ise %85'in üzerinde greve evet oyu) kaçınılmaz olmuştu. Sendikanın grev kararı alması kendi geleceği için de önemliydi. Çünkü son yıllarda yüzbinlerce üye kaybetmişlerdi. Böylesi bir dönemde yine onbinlerce üye kaybedebilirdi. Ve grev, IG Metal'in tabanı ile yeniden barışmasına neden oldu ve üye sayısında büyük bir patlama yaşandı.

Greve karşı saldırgan propaganda

Gerçekte sendika bürokratları ne sermayeyle ne de hükümetle kötü olmak istemiyordu. Bu yüzden de "Biz kalkınmayı bozmak için grev yapmıyoruz" diyerek "esnek grev" uygulamasını gündeme getirmişti. İşçiler bir gün iş bıraktı, 24 saat sonra fabrikaya geri döndü. Sendikaya göre bu grev taktiği ile "soğuk lokavt" önlenecek, ama asıl olarak ekonomi de grevden zarar görmemiş olacaktı.

Almanya'nın güneyinde Baden Württemberg eyaletinde toplam 85 bin işçi, önce büyük otomobil tekellerinde iş bıraktı, sonra orta ölçekli işletmelerde makinaları kapattı. Ardından Berlin ve Brandenburg eyaletlerinde de 25 işyerinde çalışan 10 bin işçi greve katıldı. Greve yüzde yüz katılım sağlandı. Bazı işletmelerde çalışan işçiler daha ilk günde "şimdi tam greve gitme zamanı!" diyerek süresiz bir greve hazır olduklarını dile getirmişlerdi.

Grev yoğun ve saldırgan bir karalama ve çarpıtma propagandası eşliğinde sürdü. Sermayenin akıl hocaları ve şakşakçısı ekonomistler; işverenin söylediği rakamın bile ödenebilir bir talep olmadığını, böylece gelecek yıl otomobil sektöründe her 10 iş olanağından birinin yokedileceğini, grevin binlerce iş olanağının yokedilmesi anlamına geleceğini söyleyerek, bunun sorumlusunun sendikalar ve metalcilerin grevi olduğu yönlü tehditkar açıklamalar yaptılar.

Oysa bugüne kadar işçilerinin ücret artışından feragat etmesi ile yeni iş imkanlarının açıldığı görülmedi. Geçtiğimiz yıllarda metal işçileri TİS masalarından elleri boş dönmüş, aynı süreçte tekeller kârlarına kâr katmıştı. Örneğin metal tekellerinin 2000 yılında kârları %1.6'ya yükselmiş, buna karşı işçilerin reel ücretleri %1.1'de kalmıştı. Geçtiğimiz yıl ise daha da düşerek %0.1 düzeyine indi. Hem de üretim büyük ölçüde artmasına rağmen (2000 yılında %8.6 oranında, 2001 yılında ise %4 civarında.)

Ekonomi dergilerinde veya günlük gazetelerin ekonomi sayfalarında grevin konjonktürü geriletildiği, seçim yılında grevin Schröder'e, dolayısıyla SPD'ye zarar vereceği ve bunun Birlik Partisi CDU/CSU ve başbakan aday Stoiber'in işine yarayacağı, grevlerin zaten modası geçmiş bir araç olduğu yazı ve demeçleri birbirini izledi. Bazı dergiler ise IG metal şeflerinin Schröder ile lüks bir otelde yaptıkları gizli toplantıları duyurdular.

Kârlarla birlikte işsizlik de büyüdü

Alman Ekonomi Araştırmaları Enstitüsü (DIW) Başkanı, metalcilerin istedikleri ücret artışını kabul

ettirmesi durumunda diğer sektörlerde de benzeri anlaşmalar dayatılacak, bu da kalkınmanın önünde güncel bir tehlike olacak derken; Avrupa Ekonomi Araştırma Merkezi Başkanı ise, grev ile sendikaların "iş düşmanı bir çizgi" izlediğini ve bunun da binlerce işçiyi işsizliğe sürükleyeceğini söyledi.

Oysa tam da sermaye ve akıl hocalarının sıraladığı bu türden gerekçelerle, 1990 yılında yapılan TİS görüşmelerinde, sermayenin istediği türden sözleşmeler imzalanmıştı. 1993-2001 yılları arasında büyüme oranı yükselmişti, ortalama %2'nin üzerindeydi. Fakat bu aynı yıllar arasında reel ücretler %6.5 oranında düştü. Sermayenin ise net kazancı %85 oranında arttı. Sermayenin kazanç sağlamasına yarayan bu uygun ortam, ileri sürülen teorilere göre, yeni işyerleri açmalıydı. Oysa tam tersi oldu. 1992 yılından bu yana resmi işsizlik bir milyondan fazla arttı. 1992'de 3 milyon iken, 1998 yılında 4.2 milyona ulaştı. Schröder'li ilk yıllarda (1999 ve 2000 yılında) işsizlikte az bir gerileme yaşansa da, 2001 yılından beri yükseliyor ve 2002 yılında resmi rakamlara göre 4.3 milyona ulaştı.

Eski Doğu Almanya eyaletleri tekeller için ucuz iş cenneti olarak daha uygun olanaklar sağlıyor. Burada reel net ücret ve maaşlar batı Almanya'dan dörtte bir oranında daha düşük. Bunun yanında doğuda batıya nazaran iki saat daha fazla çalışılıyor. Yine ileri sürülen teorileri doğru sayarsak, bu durumun doğu Alman eyaletlerinde daha fazla işyerine yol açması gerekirdi. Ama pratikte bunun tam tersi yaşandı. İşsizlik oranı doğuda %20'lere ulaştı. Bu oran Schröder hükümeti döneminde daha da büyüdü.

SPD işçilerin sırtından hükümet olup sermayeye hizmet etti

Sermayenin ekonomi uzmanları grevin başlar başlamaz işçilerin alacağı ücret artışının, fiyatları yükselteceği tezini tekrarlayarak da grevi demoralize etmeye çalıştı. Oysa Almanya'da yaşayan herkes biliyor. 2002 yılının başından beri Euro'nun uygulamaya konulması fiyatların gözle görünür biçimde artmasına yolaçtı. Bugün Almanya'da hiç kimse Euro'nun düşük olan enflasyon oranında hiçbir değişikliğe neden olmadığı yönlü resmi istatistiklere inanmıyor. Çünkü onlar bunu yaşayarak bizzat görüyorlar.

Sendikalar ise son 12 yıldır bu teorilerin hepsine tartışmasız uymuştu. İşçi ve emekçiler TİS'lerden sıfır sözleşmelerle, ücret artışından feragat ederek elleri boş dönerken, sosyal uçurum büyüdü, işsizlik arttı, sendikalara güven azaldı ve sendikalar yüzbinlerce üyesini kaybetti.

Almanya'da sendikaların SPD'ye yakınlığı ve desteği biliniyor. Sendikalar, özellikle Schröder'in ilk 3 yılında sınıfın taleplerini savunmayı bir yana bıraktılar. Schröder'in ve SPD'nin işsizliğin düşürüleceği ve Kohl döneminin iş yasalarının iptal edileceği yönlü vaatlerine inanarak işçi ve emekçileri de aldatıcı bir beklentinin içine soktular.

Hastalık durumunda ücret ödenmesi ve yeni işyeri yasasında basit bir-iki rötuş yapılmasının dışında hükümet işçilerin ve sendikaların hiçbir beklentisine cevap vermedi, veremezdi. Tam tersine, Schröder, "Patronların başbakanı" olduğunu tüm icraatı ile gösterdi. Hükümet vergi reformu ile işverenlere büyük kolaylıklar sağlarken, hatta işverenlerin ödediği bazı

vergileri sıfıra düşürürken, işçilerin durumu daha da kötüleşti. Emeklilik reformu adı altında, yaşlılığın güvenceye alınması kişinin kendisinin "özel sigorta" yaptırmasına bağlandı. Lokavt uygulamasında lokavta uğrayan işçilerin paralarının iş ve işçi bulmak kurumu ve sosyal yardım dairesi tarafından ödenmesini ortadan kaldıran ve '86 yılından beri uygulamada bulunan yasanın iptali gibi talepler gözardı edildi. Herşeyden önemlisi de, işsizlik düşmek bir yana, 2002 ilkbaharında 4.3 milyon ile eski rekor düzeye yaklaştı.

Metalcilerin kararlılığı ve sendikanın ihaneti

Metal işçileri yıllar sonra ilk kez tam 10 yıldır yaşadıkları reel ücret kayıplarına karşı grev silahlarını kuşanmışlardı ki, yine frene basıldı ve yine ihanete uğradılar. İşçiler başından itibaren ücretlerinin artışı için mücadeleyi sürdürme kararlılığı gösterdiler. Özellikle de daha düşük ücretle ve daha fazla saat çalışmak zorunda kalan doğu eyaletlerindeki işçiler batıdaki işçilerle eşit olabilmek için greve gittiler. Sendika ise sözde lokavta karşı "esnek grev"e gidilmesini kararlaştırdı ve böylece eylemin etkisini ve başarısını peşinen boşa çıkardı.

Lokavt sendikanın abarttığı gibi büyük bir sorun teşkil etmiyordu. Çünkü tam da seçim ortamında, hükümeti sosyal yardım yasasının 146. maddesini iptal ettirmek ve tam grev hakkını elde etmek için daha uygun bir fırsat olamazdı. Bu birincisi. Diğeri ise işçiler arasından tekellerin lokavt uygulanması durumunda fabrika işgalleri, sokak barikatları gibi eylem biçimlerine gidilmesi gerektiği sesleri yükseliyordu. Ama sendika bunlara karşı işverenle uzlaştı. Başka bir şey de beklenemezdi.

Metal işçilerine grev süresince mücadeleci bir hava hakimdi. Berlin ve Brandenburg'da işçiler 72 yıl sonra ilk kez greve gitmişlerdi. Ve bugüne kadar hiç greve katılmamış çok sayıda işçi için bu kısacık grev büyük deneyimler ve öğretilerle dolu bir okul oldu. Üretimden gelen gücünü kullanarak kolektif bir kavgaya atılmasının metal işçilerinin bilincinde değişiklikler yaratmış olduğu kesin. Kesin olan bir şey daha var. O da asıl bunun patronlara ücret artışlarından daha fazla korku verdiği. Hele de işçiler grev silahını sık sık kullanırlarsa...

Emperyalist dünya ve ABD-Rusya ilişkileri

M. Dicle

Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin simgesi olan Rusya, uzun yıllar sömürücü asalak sınıfların, onları temsil eden devletlerin korkulu rüyası oldu. İki dünya savaşı arası dönemde proletaryanın sosyalist bayrağının dalgalandığı tek ülkeydi. Dünya işçi ve emekçilerinin gözleri oraya dikilmişti. Ekim devriminin yarattığı sarsıcı dalga başka ülkelere yayılabilir, yeni zaferlerin önünü açabilirdi. Asalakların korkusunun asıl nedeni de buydu. Sovyetleri iç savaşla yıkmayı başaramayan emperyalistler, ikinci hamleyi Hitler faşizmi ile yaptılar. Ama sonuç yine hüsrandı. Sovyet halkları, dünya komünistleri ve devrimcileri ile birlikte faşizmi yerle bir ederek orak-çekici kızıl bayrağı Berlin'e, Brandenburg kalesine diktiler.

İkinci paylaşım savaşından sonra Sovyetlerin yanı sıra, doğu Avrupa ülkeleri ve ardından Çin devrimi ile sosyalist ülkeler bir blok oluşturdu. Bu gelişmeler karşısında ABD emperyalizmi ve onun hegemonyası altındaki öteki kapitalist ülkeler, saldırgan bir askeri güç olarak "Kuzey Atlantik İttifakı" olan NATO'yu kurarak "soğuk savaş" dönemini başlattılar. Dış kuşatmanın bu basıncı ve ondan da önemli olarak iç zaafın birikimi, zamanla bürokratik bir yozlaşma ve adım adım yeni bir sınıflaşma yaşayan Sovyetler Birliği'ni ve Doğu Avrupa'yı '89'daki utanç verici çöküşe hazırladı.

'89 çöküşü emperyalist güçler arasındaki çelişkilerin açığa çıkmasını sağladı

Sovyet sistemi ayakta kaldığı sürece emperyalist sistem kendi iç ilişkilerinde nispeten sorunsuz bir dönem geçirdi. ABD'nin kesin egemenliği bu uyumun devamında önemli bir rol oynuyordu. Zira kapitalist-emperyalist kamp içinde Amerikan emperyalizminin ekonomik, siyasi ve askeri alanda bir rakibi yoktu. Ne var ki bu durum zamanla değişmeye başladı. Eşitsiz gelişim çizgisi izleyen süreç zamanla Avrupalı emperyalistlerin ve Japonya'nın yeniden güçlenmesine tanıklık etti. Bu güçler ekonomik alanda ABD'nin rakipleri olarak sıvırdılar. Bu gelişim, doğal olarak çıkarılarda bir farklılaşmayı da beraberinde getirdi. Ancak bazı istisnalar dışında emperyalistler arasındaki siyasi ve askeri uyum devam etti.

'89 çöküşünden sonra ABD ve Avrupa arasında, uluslararası politika alanında zamanla farklılaşmalar kendini göstermeye başladı. Bu, ABD egemenliğine karşı gittikçe güçlenen Avrupa emperyalizminin kendi çıkarlarını koruma çabasının bir ürünüydü. Özellikle AB'nin ekonomik alanda sağladığı büyüme, siyasi-askeri alandaki etkisinin çok ötesine geçmişti. Bugün iki gücün uluslararası politika alanında yaşadığı farklılaşma giderek kurumsal bir temele de oturmuş durumda. Buna rağmen ABD hala belirleyici olma konumunu sürdürüyor.

AB'nin yanı sıra, Asya'da da Çin ve Japonya'nın güçlenmesi gündeme gelmiştir. Bu ise, ekonomik olarak zayıflayan ABD'nin hegemonyasını tehlikeye düşürecek bir gelişmedir. Dünya jandarması ABD, bu gelişmelerin ardından sahip olduğu askeri üstünlüğü kullanarak izlediği saldırgan politikaya yeni boyutlar eklemiştir. Bush'un iktidara gelmesinden sonra bu saldırganlık tamamen çıgrından çıktı. 11 Eylül saldırılarından sonra dünyanın yeniden paylaşımını gündeme getiren ABD emperyalizmi, "ya bizden yanasınız ya bize düşman" ikilemini dayatacak kadar azgınlaştı. Onlara göre, "tek vazgeçilmez ülke", "küresel çıkarı olan tek" ABD'dir.

Bugün Avrupa, ABD'ye karşı askeri alanda yaşadığı zayıflığı ekonomik gücü, çok yönlü ittifaklar, uluslararası topluluk değerleri vb. ile dengelemeye çalışıyor. Sovyetler Birliği'nin çöküşünden sonra "ortak savunma refleksi" ortadan kalktı. Çünkü birlik

temeli bir anlamda boşlukta kaldı. NATO içindeki ABD hakimiyetinden duyulan rahatsızlığın açığa çıkması önünde artık bir engel kalmamıştır. Bugün Ortadoğu sorunu, "terörizme karşı savaş", "şer eksen", Irak'a saldırı, "füze savunma kalkını" gibi konularda iki güç arasındaki farklar bariz hale gelmiştir. Çelişkiler ekonomik alanda da keskinleşmektedir. ABD'nin tek taraflı olarak aldığı kararlarla tarım ve çelik ürünlerine uyguladığı devlet korumacılığına gösterilen tepkiler ve alınan karşı önlemler bunun son örnekleri durumundadır.

Rakipsiz bir askeri güç olan ABD'ye bağımlı kalmamak için Avrupalı emperyalistler "acil müdahale gücü" adı altında askeri oluşumlar kurmaya hazırlandı. "Küresel konuşlandırma uyduları" ve kendi savaş uçaklarını imal etmekte gösterilen kararlılık da bunu tamamlıyor. Başını Almanya-Fransa ikilisinin çektiği Avrupa ile ABD arasında "dost ve müttefik" temeline dayanan ilişkilerin eski uyumu kalmamıştır.

Bu dönemde Asya'daki önemi artan Rusya, yeni türeyen kapitalist egemen sınıfın çıkarları gereği emperyalist-kapitalist sistemle daha ileriden bir bütünleşme arayışına girdi. Çin'in gittikçe güçlenmesi, olası bir Rusya-Çin ittifakından rahatsızlık duyan ABD, karşı önlemlere yöneldi. Petrol ve doğal gaz yatağı olan Hazar-Kafkaslar bölgesine Afganistan saldırısıyla birlikte ilk önemli hamleyi yaptı. Rusya ile anlaşarak, Asya'daki çıkarlarını güvence altına alma konusunda önemli bir adım daha atmış oldu.

ABD-Rusya ilişkilerinde yeni aşama

Almanya ziyaretinin ardından Rusya'ya geçen Bush başkanlığındaki Amerikan heyeti Rusya ile bir dizi konuda anlaşmalar yaptı. Ortadoğu petrolü üzerinde çıkabilecek kriz olasılığına karşı ABD, Rusya bölgesindeki zengin petrol-doğal gaz yataklarını güvenceye almak istiyor. Almanya'da yüzünü aşkın kişi tarafından protestolarla karşılanan Bush, ilgiyle karşılandığı Rusya gezisiyle bu konuda belli bir mesafe almayı başardı. Rusya ile yapılan anlaşmalarla, Hazar petrolü üzerinde söz sahibi olma konusunda adımlar atıldı.

ABD-Avrupa arasındaki sorunlar çözülmezken, ABD ile Rusya arasında "stratejik işbirliğine" dayalı anlaşmalar imzalandı. Bu anlaşmalarla ABD sermayesinin Rusya'ya girişi hızlanacak. Ancak anlaşmanın kapsamı bunun çok ötesindedir. Orta Asya'da "teröre karşı" birlikte mücadele edilecek, Kafkasya-Hazar bölgesi enerji kaynaklarının

işletilmesinde işbirliğine gidilecek. Stratejik işbirliği anlaşmaları Amerikan emperyalizminin Kafkasya ve Hazar bölgesine, dünyanın ikinci büyük petrol ve doğal gaz yataklarının bulunduğu alana doğrudan yerleşme olanakları getiriyor. Bunun yanında ABD petrol şirketlerine Rusya petrol sanayiine doğrudan ortak olmasının da önü açılıyor. Bunun karşılığında ABD, Rusya'ya NATO toplantılarında temsil edilme ve oy kullanma olanağını sağladı.

Rusya-ABD arasında stratejik işbirliğine dayalı bir ittifakı olanaklı kılan gelişme, ABD'nin çıkarlarının yanı sıra '89 çöküşünden sonra türeyen Rusya burjuvazisinin çıkarlarıdır. Emperyalistler, Rusya'yı uşak durumuna düşüremeyince sistemin içine dahil ettiler. Bu ittifak, Rusya gerici yönetimi ile ABD emperyalizmi arasındaki çelişkileri ortadan kaldırmıyor. Sadece yağmadan alınan payı artırmak ve güvence altına almak için karşıt gibi görünen güçlerin nasıl birden ittifak kurabildiklerini gösteriyor.

Rusya bir yana, ABD 11 Eylül'den sonra kendisiyle işbirliği yapacak ya da kendisine uşaklık edecek her türden devletle ortaklığa hazır olduğunu ilan etti. Pakistan'dan Ürdün'e, Suudi Arabistan'a kadar birçok ülkeyle işbirliği yapıyor. Dünyadaki şeriatçıları finanse eden ortaçağ kalıntısı bir yönetim olan Suudi krallığı halen ABD'nin bölgedeki en yakın ortaklarından biridir. Kuşkusuz ABD için demokrasi-özgürlük gibi kavramlar, vahşi Amerikan tekellerinin çıkarlarından başka bir şey ifade etmez.

Saldırgan emperyalist ittifak NATO Rusya ile birleşmeye dönük bir adım attı

İkinci paylaşım savaşı sonrasında Sovyetler Birliği ve dünya halklarına karşı kurulan NATO, yarım asır sonra Rusya'yı da içine almak için adım attı. "Roma Deklarasyonu" olarak adlandırılan NATO-Rusya ortaklık konseyi sözleşmesi İtalya'da imzalandı. Bu sözleşme ile Rusya, 19 NATO ülkesiyle masaya oturacak, alınan kararlarda eşit söz ve oy hakkı olacak. Ama veto yetkisi bulunmayacak. Ayrıca NATO'nun 5. maddesi Rusya için geçerli olmayacak. Rusya Brüksel'deki NATO karargahında temsil edilecek.

"Tarihi anlaşma", "yeni bir dünya düzeni" gibi abartılı yorumlara konu olan Rusya-NATO anlaşması ile Orta ve Yakın Asya ile Kafkaslar'da düzenlenecek olası askeri müdahalelerde NATO ile Rusya'nın ortak hareket etmesi bekleniyor. Rusya, belirleyici kararlarda kendisine de aktif rol verilmesini sağlayamadı. Rusya-NATO ortak konseyinde verilecek ortak kararlar şöyle sıralanıyor: "Terörle mücadele, kriz yönetimi, nükleer silahlanma, silahlanma denetimi, füze savunma sistemleri ve askeri işbirliğidir."

Abartılı değerlendirmelere karşın Rus yetkililer daha ihtiyatlı bir dil kullandılar. Putin'in sözcüsü Aleksandr Yakovenko "Rusya'nın NATO'ya katılması bugünün değil, geleceğin konusu" sözleriyle ifade etti. İtar-Tass Ajansı Kremlin'e dayandırdığı bir haberinde, "Roma Deklarasyonu'nun imzalanması, Rusya ile NATO arasındaki ilişkilerin düzeyinin artırılması yolunda sadece bir ilk adım olarak" değerlendirdi. Yine de Doğu Avrupa ülkelerinin NATO'ya alınmasıyla başlayan sürecin Rusya'yı kapsayacak bir düzeye doğru evrildiği görülmektedir.

Bu ve benzer ittifaklar halkların değil, fakat her zaman nüfuz ve egemenlik peşinde koşan gerici-emperyalist güçlerin ittifaklarıdır. İşçi sınıfı ve ezilen halkların önünde buna karşı sınırları, enternasyonal dayanışma ve birliği güçlendirmek, her türden gerici ve saldırgan ittifaka karşı enternasyonal devrimci mücadeleyi yükseltmek görevi durmaktadır.

Sorun çözümün ta kendisi

Noam Chomsky

Barış önerilerinin Araplar'ın İsrail'in varolma hakkını kabul etmeye yanaşmaması (aslında gerçek farklı) "güvenimizi suistimal eden" Arafat gibi teröristler yüzünden boşa gittiği iddia edilir hep. Bu güvenin yeniden nasıl kazanılabileceğini Clinton'ın Ortadoğu danışmanı Edward Walker şöyle açıklıyor: "Arafat, 'Biz geleceğimizi ve kaderimizi ABD'nin ellerine terk ettik' demeli." O ABD ki 30 yıl boyunca Filistinlilerin haklarının altına mayın döşemek için elinden geleni ardına koymamıştır. Temel sorun dün olduğu gibi bugün de uluslararası bir mutabakat etrafında bulunacak siyasi çözüme sürekli karşı çıkan İsrail'in destekçisi Washington. ABD retçiliğindeki son değişiklikler taktik amaçlı. Irak'a saldırı planları tehlikeye giren ABD, İsrail'in yeni işgal ettiği topraklardan gecikmeden çekilmesini öngören BM kararına karşı çıkmadı. Dışişleri Bakanı Colin Powell da "gecikmeden" sözcüğünün "en kısa sürede" anlamına geldiğini açıkladı. Powell'ın İsrail ziyaretinin, İsrail ordusuna yıkıcı operasyonlarını sürdürmek için zaman kazandırmak amacıyla geciktirildiğini Amerikalı yetkililer de kabul ediyor.

Kudüs'teki İbrani Üniversitesi sosyologlarından Baruch Kimmerling bundan bir yıl önce gözlemlemişti: "Korktuğumuz başımıza geldi. Savaş kaçınılmaz kader gibi. Kötücul bir sömürge savaşı." Meslektaş Ze'ev Sternhell de İsrail liderliğinin, "tıpkı Güney Afrika'daki apartheid (ırk ayrımcılığı) döneminde yoksul bölgelerin beyaz polis gücü tarafından ele geçirilmesini hatırlatan bir sömürge polisliğine başlamış bulunduğunu" kaydediyordu. Her ikisi de gözün gördüğünü vurguluyordu: 35 yıldır yıkıcı bir işgal altında bulunan topraklarda süregiden bu çatışmadaki 'etnik-millî gruplar' arasında hiçbir simetri yok.

1993 yılında başlayan Oslo süreci işgalin biçimini değiştirdi ama temel niteliğine dokunmadı. Tarihçi Şlomo BenAmi, Ehud Barak hükümetine girmeden kısa süre önce "Oslo anlaşmaları bir tarafın sonsuza dek diğerine bağımlılığını öngören yeni sömürgeci bir temel üzerine kuruldu" diye yazmıştı. Çok geçmeden kendisi 2000 Camp David zirvesinde bu temele sahip çıkan İsrail-ABD önerilerinin mimarı oldu. O günlerde Batı Şeria'daki Filistinliler birbirinden kopuk 200 bölgeye hapsolmuş durumdaydı.

Bill Clinton ve İsrail Başbakanı Barak hakikaten de daha ileri bir öneri getiriyordu: Bu bölgeler İsrail denetimi altındaki birbirinden kopuk üç kantonda toplanacak, bu kantonlar Filistin iletişiminin merkezi Doğu Kudüs'ün küçük bir parçasından müteşekkil dördüncü kantondan da kopuk olacaktı. Beşinci kanton Gazze'ydi. Bu haritaların ABD'de ortalıkta fazla dolaşmaması anlaşılabilir bir şey. O haritaların prototipleri sayılan Güney Afrika'daki Bantustan memleketlerinden hiç bahsedilmemesi de. Hiç kimse ABD'nin rolünün belirleyici olacağından kuşku duyamaz. Bu rolün ne olduğunu ve ABD'de nasıl algılandığını anlamak can alıcı önemde.

Güvercinlerin versiyonu *New York Times*'in, Başkan Bush'un "dönüm noktası niteliğindeki konuşması"na ve dile getirdiği "yeni vizyon"a övgüler yağdıran editörlerince ortaya konuyor. İlk unsuru, "Filistin terörizminin derhal sona erdirilmesi." Ondan sonra Filistin devletinin kurulabilmesi için "Yahudi yerleşimlerinin önce dondurulup ardından da kaldırılması ve yeni sınırlar üzerinde görüşmelere başlanması" geliyor. Eğer Filistin terörü sona ererse "İsrailliler, Arap Birliği'nin İsrail'in işgal topraklarından geri çekilmesi karşılığında tam barış ve tanıma öngören tarihi teklifini daha fazla ciddiye almaya" ikna olabilirler. Ancak bunun için Filistinli liderler öncelikle "meşru diplomatik ortaklar" olduklarını göstermek zorunda. Ancak gerçek yaşam, Amerika ve İsrail'in FKÖ'nün sürekli görüşme ve siyasi çözüm önerilerini hep geri çevirdiği 1980'li yıllardan kopya edilen bu kıymeti kendinden menkul yaklaşıma uymuyor. Gerçek yaşamda, "yeni vizyon"un önündeki en büyük engel tek taraflı ABD itirazcılığı. "Arab Birliği'nin

tarihi önerisi"nde yeni çok az şey var.

Veto unutuldu mu?

Öneri BM Güvenlik Konseyi'nin 1976 yılının ocak ayındaki uluslararası taraflarca da kabul edilmiş sınırlarda siyasi çözüm öneren ve "bölgedeki tüm devletlerin bağımsızlığını, toprak bütünlüğünü güvenceye almak için gerekli düzenlemelerin yapılmasını" öngören kararının temel ilkelerini yineliyor. Güvenlik Konseyi'nin bu kararı aralarında Arap ülkelerinin ve Filistin Kurtuluş Örgütü'nün de bulunduğu tüm dünya tarafından desteklenmiş, ancak ABD tarafından veto edilmişti. Karara İsrail de karşı çıkmıştı. O tarihten sonra da benzer girişimlerin önu ABD tarafından kesilmiş ve bunların kamuoyuna yansımaları engellenmişti.

İşgalin yol gösteren ilkesi, insanların aşağılanması oldu. İsraillilerin Filistinlilere ilişkin planları, İşçi Partisi'nin Filistinlilerin kaderine nispeten sempatiyle yaklaşan liderlerinden Moşe Dayan'ın getirdiği ilkeler esas alarak hazırlanmıştır. Dayan 30 yıl önce İsrail hükümetine, Filistinli göçmenlere açıkça "Sizin için bir çözümümüz yok. Köpekler gibi yaşamaya devam edeceksiniz, isteyen çekip gidebilir" denmesini tavsiye etmişti. Kendisine karşı çıkanlara da, "Siyonizm sorununa ahlaki açıdan bakanlar siyonist değildir" diyen Ben Gurion'un sözleriyle cevap vermişti. Dayan, Yahudi topraklarındaki "birkaç 100 bin zenci'nin akıbetinin kafaya takılacak bir şey olmadığını" söyleyen İsrail'in ilk cumhurbaşkanı Haim Weizmann'ın sözlerini de yineleyebirdi.

Filistinliler yıllardan beri işkence, terör, malvarlıklarının imhası, sürgün, yersiz yurtsuzluk ve başta su olmak üzere en temel kaynakların ellerinden alınması nedeniyle acı çekiyor. Bu politikalar ABD'nin desteği ve Avrupa'nın seyirciliğiyle uygulanabildi. İsrail basını hükümet değişikliği olurken "Barak hükümeti, Şaron hükümetine sürpriz bir miras bırakıyor" diye yazıyordu, "Şaron'un 1992 Oslo anlaşmasından önce bayındırlık ve iskân bakanı olduğu dönemden bu yana en büyük yerleşim hareketi başlamış bulunuyor." Finansman Amerikalı vergi mükelleflerinden geliyordu.

Barış önerilerinin Araplar'ın İsrail'in varolma hakkını kabul etmeye yanaşmaması (aslında gerçek farklı) "güvenimizi suistimal eden" Arafat gibi teröristler yüzünden boşa gittiği iddia edilir hep. Bu güvenin yeniden nasıl kazanılabileceğini Clinton'ın Ortadoğu danışmanı Edward Walker şöyle açıklıyor: "Arafat, 'Biz geleceğimizi ve kaderimizi ABD'nin ellerine terk ettik' demeli." O ABD ki 30 yıl boyunca Filistinlilerin haklarının altına mayın döşemek için elinden geleni ardına koymamıştır. Temel sorun dün olduğu gibi bugün de uluslararası bir mutabakat etrafında bulunacak siyasi çözüme sürekli karşı çıkan İsrail'in destekçisi Washington. ABD retçiliğindeki

son değişiklikler taktik amaçlı. Irak'a saldırı planları tehlikeye giren ABD, İsrail'in yeni işgal ettiği topraklardan gecikmeden çekilmesini öngören BM kararına karşı çıkmadı. Dışişleri Bakanı Colin Powell da "gecikmeden" sözcüğünün "en kısa sürede" anlamına geldiğini açıkladı. Powell'ın İsrail ziyaretinin, İsrail ordusuna yıkıcı operasyonlarını sürdürmek için zaman kazandırmak amacıyla geciktirildiğini Amerikalı yetkililer de kabul ediyor.

Teröre AB katkısı

Bugünkü İntifada patlak verdiği zaman İsrail Amerikan helikopterlerini kullanarak, meşru müdafaa kabul edilemeyecek biçimde sivil hedeflere saldırdı. Düzinelerce Filistinliyi öldürdü ve yaraladı. Clinton bu gelişme sonrası İsrail gazetesi *Ha'aretz*'in ifadesiyle, "İsrail Hava Kuvvetleri'ne son 10 yıldaki en büyük askeri helikopter satışı"na imza attı. Pakette Apache saldırı helikopterleri için yedek parçalar da vardı. İsrail birkaç hafta sonra bu helikopterleri suikastlarda kullanmaya başladı. Geçen ağustos ayında Ebu Ali Mustafa suikasta kurban giden ilk siyasi lider oldu. Bu olay sessizce geçiştirilirken, misilleme olarak İsraili bakan Rehavam Ze'evi'nin öldürülmesi farklı yankı yaptı. Bush bugün Arafat'ın, Ze'evi'ye suikast yapanların ABD-İngiliz gözetimine alınması karşılığında serbest bırakılmasını sağladığı için övülüyor. Ancak Mustafa'ya yapılan suikastın sorumlularının cezalandırılması için gayret sarf edilmemesini anlamak mümkün değil.

Washington geçen Aralık ayında Birleşmiş Milletler'in bölgeye uluslararası gözlemciler gönderilmesine ilişkin kararını veto ederek terörün tırmanması için yeni bir katkıda bulunmuş oldu. ABD 10 gün önce de Cenevre'deki uluslararası bir konferansı boykot etti. Konferans bir kez daha Dördüncü Cenevre Sözleşmesi'nin işgal altındaki topraklarda da geçerli olduğu sonucuna varmıştı. Dolayısıyla o topraklardaki birçok ABD-İsrail faaliyeti "bariz ihlal", dolayısıyla savaş suçuydu. ABD sözleşmeye taraf olduğu için kendi liderliği dahil bu suçların sorumlularını yargılamaya mecbur.

Ama umursayan kim?

Yine de ABD bu sözleşmenin işgal altındaki topraklarda da geçerli olduğu yolundaki imzasını resmen çekmiş değil. İsrail'in işgalci bir güç olarak yaptığı ihlaller konusunda da aynı tavır içinde. 2000 yılının ekim ayında Güvenlik Konseyi 14'e karşı 0 oyla "işgalci güç İsrail'den yasal yükümlülüklerini yerine getirmesi" çağrısında bulundu. Clinton oylamaya katılmadı. Bu gibi konuların ABD'de merkezde tartışılmasına ve sonuçlarının anlaşılmasına izin verilene kadar "barış sürecine Amerikan müdahalesi" için çağrıda bulunmanın hiçbir anlamı yok, yapıcı bir katkı ihtimali de zayıf.

(The Guardian/11/05/2002)

Ankara Öncü İşçi-Emekçi Platformu olarak Gökçesu maden işçilerini ziyaret ettik...

“Kazanana kadar direnişimiz sürecektir!”

“Şimdiden sonra bizim direnişimizi kıramazlar... Kazanmak zorundayız, ikibin kişinin adına kazanmak zorundayız”

Bu sözler geçtiğimiz Pazar günü Ankara Öncü İşçi-Emekçi Platformu ile Bolu Mengen Gökçesu (Salıpazarı) Maden ocaklarında Nisan ayından beri direnen 58 maden işçisinin ortak sözleri. Dev-Maden Sen'e üye oldukları için Aralık ayından beri ücretsiz izinli sayılan, 8 Nisan'dan bu yana maden ocağının yanına kurdukları çadıra direnişe devam eden işçiler; eşlerimizle, çocuklarımızla bu direnişi kazanacağız diyorlar. Gösterdikleri bu kararlılığı gördükten sonra bütün olumsuzluklara, patron ve devletin yalnızlaştırma politikalarına karşı direnişi kazanacaklarına olan inancımız pekiyor.

Sıcak bir pazar sabahı. Üç saatlik bir yolculuktan sonra; her tarafın yeşile bürüdüğü ormanın içinde kömür ocaklarının yanı başına kurulan direniş çadırlarına vardık. Platform çalışanlarının herbirinde tarif edilemez heyecan, yüzlerinde bir tebessüm ve direnişin yarattığı bir coşku var. Bizleri karşılamak için yemeklerini bırakan direnişçi işçilerin, "buyrun beraber yiyelim" teklifine "biz az önce yedik, siz devam edin" yanıtını veriyoruz. Direnişçi işçiler sofrayı kaldırdıktan sonra bizlerle sohbet başlıyorlar.

Platform çalışanı bir yoldaş kısa bir konuşma yaptı. Konuşmasında; "Bizler Ankara Öncü İşçi-Emekçi Platformu olarak hem sizleri ziyaret etmek, hem de sınıf dayanışmasını yaşama geçirmek için buraya geldik. Direnişiniz direnişimiz, başarınız başarımız olacaktır! Sendikal mücadele için yürüttüğümüz bu direniş, ülkenin başka bir yerinde daha değişik kazanımların yolunu açacaktır. Bu bakımdan direnişinizi selamlıyor, başarı ile sonuçlanacağına inancımızın tam olduğunu belirtiyoruz" dedi.

Konuşma sonrasında direnişin sürecini bizzat

direnişçi işçilerden dinlemeye başladık.

Sendikalaştıkları için Aralık ayından beri ücretsiz izinde olduklarını belirten bir işçi, sözlerini şöyle sürdürdü:

"Biz 2001 yılının Haziran'ında çalışırken sendika üyesi olan 96 işçiden geriye kalanlarız. Aralık ayında 'ocaklarda bakım yapılacak' gerekçesi ile ücretsiz izine çıkarıldık. Mart ayı sonuna kadar çeşitli girişimlerde bulunduk fakat her seferinde 'sendikadan istifa edin ocakları açalım' cevabını aldık.

"Başta 96 kişiydik, fakat paraya ve çeşitli vaadlere kanan arkadaşlarımız birer-ikişer sendikadan istifa edince patrona ait başka ocaklarda çalışmaya başladılar, fakat eskisinden daha beter koşullarda. Biz şimdi 58 kişiyiz. Devletin, jandarmanın, kaymakamın, ev sahiplerinin ve ilk zamanlar eşlerimizin (eş ve çocuklarımız bir süre sonra direnişin bir parçası ve birer neferi oldular) baskısına rağmen kararlılığımız ile başta sendika yöneticilerimiz ve bize maddi manevi destek sunanların desteğiyle bugüne geldik.

"Bugüne gelmekle kalmadık, iki aylık direnişimiz meyvelerini yavaş yavaş vermeye başladı. Daha evvel 10, 11 hatta 12 saate kadar çıkan çalışma saatleri patronun diğer ocaklarında şimdi 8 saati geçmiyor."

Sözü bir diğer işçi alıyor, "Ben ömrümden ilk defa bir direniş yaşıyorum ve kazanacağız" derken coşkusu ve kararlılığı yüzünden belli oluyordu.

Çadırın altında sürdürülen bu konuşmaların, ikram edilen çay ve evden getirilen yiyeceklerin yenmesinin ardından Ahmet hocanın gelin yukarı gidelim, burası iyice ısındı demesinden sonra, direnişçilerin top oynadıkları sahanın kenarında ağaçların gölgesinde sohbetimize devam ettik.

Bizimle birlikte ziyarete gelen Mamak İşçi Kültür Evi'nin müzik grubu hepimize bir müzik dinletisi sundu. Direnişçi işçiler ilk başta çekinerek katıldılar marşlarımıza. Fakat zaman ilerledikçe daha bir

coşkuyla söylemeye başladılar.

Platform çalışanı bir arkadaşımızın haydin halaya çağrısını "bilmiyoruz" diyerek geri çeviren işçiler, teypten çaldıkları müzik eşliğinde yöresel oyun havalarını oynadılar.

İkinci kez demlenen çayı içerken ikişerli-üçerli sohbetlerde neler konuşulmadı ki... Fakat konuşulanların hepsinin tek bir ortak yanı vardı: "Gökçesu madenci direnişi ve bu direnişin kazanılması sonucu işçi sınıfı içerisindeki yeri ve etkisi..."

Çok çabuk geçen zamanın sonunda işçiler; "Patron elektiriği kesti fakat, Salıpazarı'ndan bir esnaf bize jeneratör hediye etti. Su almamızı engellediler. Biz de harap olmuş, suyu akmayan pınarı tamir ettik ve yeniden akar hale getirdik." dediler.

İşçilerin direniş çeşmesinden "su için" demesi üzerine çeşmeye kadar yürüdük, "işçi sınıfı için imkansız diye bir şey yoktur" tanımının pratik karşılığını gördük. Bizim de gelen geçen için diye bir çeşmemiz vardı artık Salıpazarı'nda.

"Geldiniz bizi onurlandırdınız, kalın bir gün, iki gün bizimle" talebini işlerimizin yoğunluğundan dolayı geri çevirmenin burukluğunu yaşadık.

Tek tek vedalaşmanın ardından "Tekrar geleceğiz, ama bu sefer zaferi kutlamaya geleceğiz" sözleriyle direnen sınıf kardeşlerimizi geride bırakarak yola koyulduk.

Araca bindikten sonra hep bir ağızdan türkü ve marşlarımızı söyleyerek Gökçesu'yu geçtik. Yol boyunca aracın içerisinde direnişi ve direnişçilerle birlikte neler yapılabileceği üzerine yürüttüğümüz tartışmanın ardından Ankara'ya vardık.

Gerçekten çok güzel bir gün yaşamıştık...

Kurtulmak yok tek başına yumruktan ve zincirden, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Ankara Öncü İşçi-Emekçi Platformu çalışanları

Ölüm Orucu eylemi rolünü oynamıştır

Emperyalizmin dünya halklarına yönelik büyük çaplı saldırısının parçası olarak, ideolojik, siyasi kimliğimizi, fiziki ve sosyal varlığımızı yok ederek, bizleri insanlığımızdan çıkarmayı amaçlayan F tipi hücre ve tecrit terörüne karşı, insanlık tarihine altın harflerle yazılacak bir direnişle yanıt veriyoruz. İnanıyoruz ki, direnişimiz, her milliyetten işçi ve emekçilerin sömürü ve zulüm dünyasından kurtulma yolundaki dindirilemez özlemlerini de yansıtmaktadır.

Bizleri teslim almayı ve bu yoldan devrimci hareketi yenilgiye uğratmayı amaçlayanlara, ölümüne bir direnişle karşı durduk. Onurumuzu ve ideallerimizi koruduk, teslim olmadık. Faşizmin bakanları, ideologları ve çanak yalayıcıları her türlü saldırı ve oyuna rağmen engelleyemedikleri irademiz ve görkemli direnişimiz önünde eğilmek zorunda kaldılar.

Hücre hücre büyüttüğümüz direnişimizle faşizmin planlarını bozduk. İdeolojik, ahlaki ve moral bakımdan biz kazandık. Bu bakımlardan devrimci iradenin üstünlüğü ve zaferi kesindir. Geline yerde ölüm orucu eylemimiz F tipi hücre, tecrit ve tretmana karşı mücadelemizde devrimci rolünü oynadı. Direnişimizin kahramanları, şehitlerimizin anıları önünde saygıyla eğilirken, her zaman onların davasına bağlı kalacağımıza söz veriyoruz.

Faşizmin bütün pervasızlığıyla yürüttüğü ve

şimdiye kadar 92 devrim savaşçısının hayatına mal olan, yüzlerce arkadaşımızı sakat bırakan saldırılara karşı sürdürdüğümüz büyük direnişte yeni bir evreye geldik. Aşağıda isimleri belirtilen davalardan yargılanan devrimci tutsaklar olarak; değişik mücadele araç ve biçimleriyle sürdürmekte olduğumuz

“Ölüm orucunu bırakan tedaviye sürdüren hücreye”

Halkın Hukuk Bürosu, F tipi cezaevinde kalan ölüm orucu eylemcilerinin 'aklımız başınıza gelsin, hücrede biraz düşünün' denilerek tek kişilik hücrelere alındıklarını açıkladı. Halkın Hukuk Bürosu'ndan yapılan yazılı açıklamada, bloklarda nöbetçi olarak bulunan gardiyanların sifon sularını sürekli açık tutup düzenli gürültü yaptıkları savunulurken, Edirne F Tipi Cezaevi'nde Ali Osman Köse'nin bu durumu yaşadığı aktarıldı. Açıklamada, tecrit koşullarının kalkması ve tecrite son verilmesi için süren ölüm orucu eylemine sekizinci ekiplerin de katıldığı hatırlatılarak, bu kişilerin tek kişilik hücrelere alındığı belirtildi. Açıklamada, Sincan, Edirne, Tekirdağ, Kırkları ve Kandıra cezaevi idaresinin 'aklımız başınıza gelsin, hücrede biraz düşünün' diyerek ölüm orucu eylemcilerini üç kişilik odalardan tek kişilik hücrelere naklettikleri kaydedildi. (Medyakoop'un aynı başlıklı ve 29 Mayıs 2002 tarihli haberinden...)

direnişimizin, ölüm orucu biçimini 28 Mayıs tarihinden itibaren sonlandırıyoruz. Son verilenin sadece ölüm orucu eylemi olduğunu, hala sürmekte olan hücre ve tecrit saldırısına karşı direnişimizin kesintisizce devam edeceğini bir kez daha ilan ediyoruz.

Devrimci tutsakların teslim alınamayacağı şimdiye kadar yürüttüğümüz mücadeleyle defalarca kanıtlanmıştır. Bu saldırıları da püskürtecek, hücre ve tecrit terörünü yeneceğiz.

F tipi hücre saldırısı tüm topluma yönelik bir saldırdır. Hayatı hücreleştirmeyi hedeflediği, geride kalan süreçte çok net bir şekilde açığa çıkmıştır. Dolayısıyla, bu saldırılara karşı çıkmak tüm ezilenlerin görevidir. Meşru taleplerimiz, işçi ve emekçilerin de talepleridir. Tüm ezilenleri bu taleplerimizi sahiplenmeye, hücre ve tecrit terörüne karşı mücadele etmeye çağırıyoruz.

Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!

Hücre ve tecrit terörünü yeneceğiz!

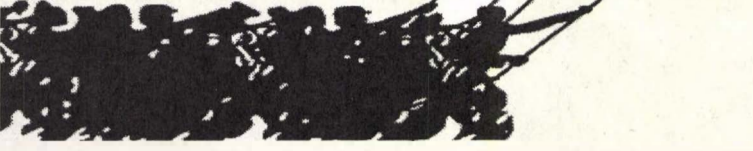
Biz kazanacağız!

TKP/ML, MLKP, TKP(ML), TIKB, TDP, DİRENİŞ HAREKETİ, MLSPB, TKP(K)

Dava tutsakları adına: Bayram KAMA, Yunus AYDEMİR, Cemal ÇAKMAK, Kenan GÜNGÖR, Aytunç ALTAY, Ramazan SADIKOĞULLARI, Hasan YÜKSEL, Özgür ASLAN

Mücadele

Postası...

Nazım Hikmet: Sınıfsız, sömürsüz, sınırsız bir dünyanın adıdır

Nazım Hikmet... Kızıl atlılar gibi geçen bir zaman ve atların köpüklü boyunlarına yatmış, beyaz atlıların ardından kılıç oynatan bir yürek... Yaşamını işçi sınıfının sosyalizm kavgasına, dünya halklarının özgürlük mücadelesine ve komünizm davasına adanmış bir şair... Emegün sanatını, alınterinin kültürünü dünya emekçilerine, mazlum halklara taşımış edebiyat ustası...

Kendini ve sanatını proletaryaya ve onun soylu davasına adıyor. Gericilik yıllarında yazdıklarıyla beyinleri, yürekleri aydınlatıyor. Bu nedenle Nazım'ın ne vatan hainliği kalıyor, ne orduyu silahlı ayaklanmaya teşviki, ne de ezilenleri devlete karşı isyana kışkırtması. Oysa Nazım hem hapislerde hem de sürgünde geçen yıllarında memleketine olan sevdasını yazıp duruyor. Memleketin emperyalistlere teslim edilmesini hazmedemiyor. "Beyler bu vatana nasıl kıydınız" diye soruyor.

Dönemin ABD başkanının bir sözü varmış; "NATO'da en ucuz asker Türk askeridir. Değeri 23 sent" diye. Emperyalistlerin 23 sentlik değer biçtikleri asker için şiir yazmıştır Nazım usta. Fabrikada kolunu makinaya kaptıran işçi Memed'e de... Nazım usta yaşamıyla, sanatıyla, eylemiyle emperyalizme ve onun kaynaklık ettiği her türlü gericiliğe karşı savaşmıştır. İşte Nazım'ı Nazım yapan da budur. Bunların toplamıdır. Bunlardan birisi eksikse, orada Nazım usta yok demektir. Tıpkı bugün yapılmaya çalışılan gibi. Nazım ustayı da zaten bu yüzden sevmeyiz. Sevmeyenlerin tümü de bu sömürü çarkının dönmesini isteyen asalaklardır. Bu ülkeyi emperyalist efendilerine teslim edenlerdir. Nazım ustayı da kölelerinin davasına kendini adadığı, onları bilinçlendirdiği, yol gösterdiği için sevmiyorlar. Elbette sevmeyecekler. Zaten Nazım usta da onları sevmiyordu. Nazım ustanın özlemine duyduğu dünyayı sevmiyorlar. Nazım usta her milliyetin, her ırkın insanıydı çünkü. Onların sevinçleri, üzüntüleri oluyordu. Afrikalı çocuk da oluyordu, Ekim Devrimi'nin neferi bir işçi de...

Bugün dünya kan gölüne dönmüşse, bu, Nazım ustanın savaştığı düzenin suçudur. Bugün insanlar açlıktan, hastalıktan, soğuktan ölüyorsa bu düzenin suçudur. Nazım usta işte bu zorbalığa karşı savaşmak için yaşamını ezilenlerin davasına adadı.

Ve biliyordu ki, partisiz olmazdı kurtuluş. Ve bugün Nazım usta halen sınıfın partisizliğiyle beraber yine beyaz atlıların ardından kılıç oynatıyor. Yine yol gösteriyor, yine kendi gibi komünist sanatçılara yol gösteriyor, yine devrimin bayrağını taşıyor. O proletaryaya partili olmasını, örgütlenmesini, devrim yapmasını öğütüyor. O bu düzenden makinada kolu kalan işçi Memed'in diyetini istiyor. O bombalanan dünya halklarının özgürlük savaşında en önde savaşıyor.

Nazım özgürlüktür, Nazım devrimdir. Sınıfsız, sömürsüz, sınırsız bir dünyanın adıdır. Benim ise alınterim, yüreğim ve nasırlı ellerimdir. Çünkü Nazım usta benimdir. Benim davamın, benim sınıfımın neferidir. Bizlere düşen de onun yaşam felsefesine bağlı kalmaktır. Yüreğinden, düşerinden ve sanatından eksik etmediği, özlemine duyduğu dünyayı kurmaktır. Nazım ustayı anlamak ve yaşatmak budur.

K. Boran

İsviçre/Basel'de Nazım Hikmet etkinliği...

"Dövüşmek yeni bir alem için!"

BİR-KAR ve Gökkuşuğu olarak "Dövüşmek yeni bir alem için" şiarı altında ortak bir Nazım Hikmet etkinliği düzenledik. Etkinlikle ilgili çıkardığımız afişleri derneklere, iş yerlerine, kahvelere ve çeşitli kurumlara astık. Aynı afişi çağrı bildirisi ebadında çoğaltarak posta kutularına dağıttık ve ev gezileri düzenledik. Etkinliğimize Server Tanilli ve Erdoğan Egemenoğlu davetliydi. Fakat bizi aşan ve şair dostumuzdan da kaynaklanmayan bir nedenden dolayı, Erdoğan Egemenoğlu etkinliğimize katılmadı.

Yaklaşık 100 kişinin katıldığı etkinlik devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Ardında BİR-KAR ve Gökkuşuğu adına hazırlanan ortak konuşma metni okundu.

Konuşmada özetle; 100. doğum yılı vesilesiyle düzen cephesinde yürütülen Nazım'ı sahiplenme kampanyasının arka planı ve neyi amaçladığı anlatıldı. Nazım'ı ideallerinden ve siyasal kimliğinden arındırma çabasının sonuç vermeyeceğine, komünist bir şairi düzene uydurmanın olanaksızlığına dikkat çekildi. Nazım'ın bir bütün olarak devrim ve sosyalizme ait olduğu ve onun ideallerinin günümüzde devrimcilerin ellerinde bir bayrak gibi dalgalandığı dile getirildi.

Server Tanilli, bu paralelde ve bunu tamamlayan bir konuşma yaptı. Nazım'ın komünist bir şair olduğu ve idealleri uğruna yaşadığı, ölünceye kadar da bunları koruduğunu dile getirdi. Konuşmasını Nazım'dan okuduğu şiirlerle süsleyip zenginleştirdi. Etkinlik şiir resitali biçiminde

yapıldığı için Server Tanilli programını konuşma ve şiir okuma biçiminde sürdürdü. Başarılı bir program sundu, konuşma ve şiirleriyle hem coşku yarattı hem de coşturdu. Mücadeleyi ve emekçilerin davasını öne çıkardı. Kapitalizmin bir geleceği olmadığını, umutlu olmak gerektiğini anlattı. Konuşmasını "Güzel günler göreceğiz çocuklar" şiiriyle bitirdi ve başka bir dünyanın mümkün olduğuna ve o güzel günlerin geleceğine olan inancını dile getirdi.

Etkinliğimiz katılımcı kitle tarafından dikkat ve ilgiyle izlendi.

BİR-KAR/Basel

Okan Külekçi sonsuzluğa uğurlandı...

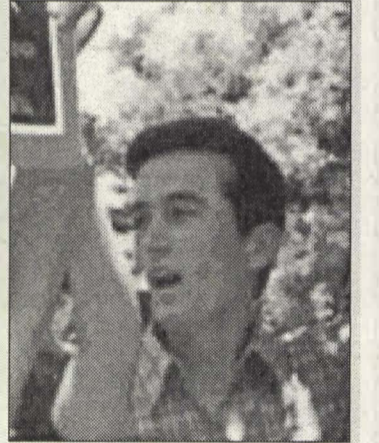
7. ekipten girdiği ölüm orucu eyleminin 240. gününde şehit düşen TİKB dava tutsağı Okan Külekçi 26 Mayıs Cumartesi günü Sarıgazi Mezarlığı'na gömüldü.

Önce Sarıgazi Cemevi'ne getirilen Okan Külekçi'nin cenazesini yaklaşık 250 kişilik bir kitle bekliyordu. 2-3 saat boyunca durmadan sloganlar atan ve marşlar söyleyen kitle buradan otobüslere binerek Sarıgazi Mezarlığı'na gitti. Atılan sloganlar arasında "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Devrim için düşenler kavgamızda yaşıyor!", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!", "Direne direne kazanacağız!" vardı.

Okan Külekçi yoldaşlarının eşliğinde örgütünün bayrağına sarılarak gömüldü. Mezarı başında hayatını ve mücadelesini anlatan bir konuşma yapıldı. Sevdiği bir şiir okundu.

Ardından TUYAB'lı bir ana mücadeleyi ve direnişi sahiplenmeye çağıran bir konuşma yapıldı. Mezarlıkta TUYAB "3 kapı 3 kilit açılın ölümler son bulsun", ÖMP'de "Ölüm Orucu şehitleri ölümsüzdür" yazılı bir pankart açtı. Marşlar söylenirken jandarma cenazenin bir dakika içerisinde bitirilmesi gerektiğini, yoksa müdahale edeceğini söyledi. Bunun üzerine gergin bir ortamda otobüslere binildi. Otobüsler jandarma takibi altına alındı. Otobüslerin yavaşladığı bir anda otobüslerden aşağı atlayan iki kişi jandarma tarafından gözaltına alındı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA
Tel-Fax: 0 (312) 230 11 80

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı : .....
Soyadı : .....
Adresi : .....
Tel : .....

6 Aylık Yurt içi 30.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro
1 Yıllık Yurt içi 60.000 000 TL Yurt dışı 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

İşçi sınıfının komünist şairi Nazım Hikmet'i ölümünün 39. yılında saygıyla anıyoruz!...

...
sıska öküzün yanına koşulup şiirlerimiz
toprağı sürebilmeli
pirinç tarlalarında bataklığa girebilmeli
dizlerine kadar
bütün soruları sorabilmeli
bütün ışıkları derebilmeli
yol başlarında durabilmeli
kilometre taşları gibi şiirlerimiz
yaklaşan düşmanı herkesten önce görebilmeli
çengelde tamtamlara vurabilmeli
ve yeryüzünde tek esir yurt tek esir insan
gökyüzünde atomlu tek bulut kalmayınca kadar
malı mülkü akli fikri canı neyi varsa verebilmeli
büyük hürriyete şiirlerimiz
Nazım Hikmet